ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Σύγκρισις

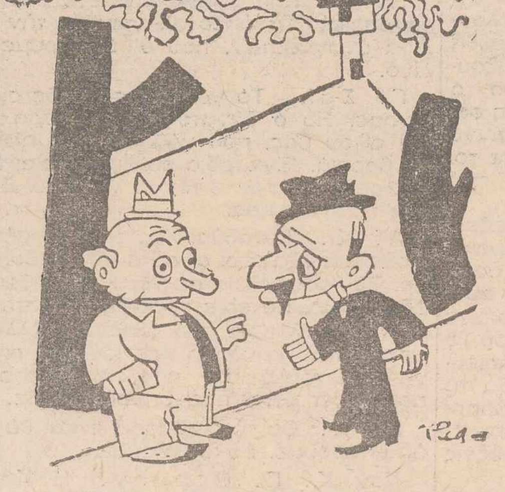

— Ἔχασα τὴ γυναῖκα μου.
— Ὑπομονή, φίλε μου, ἔτσι εἰναι ὁ κόσμος. Νὰ κι' ἐγὼ σήμερα τὸ πρωῒ ἔχασα τὴν ὀμπρέλλα μου.

Ἀπάντησις

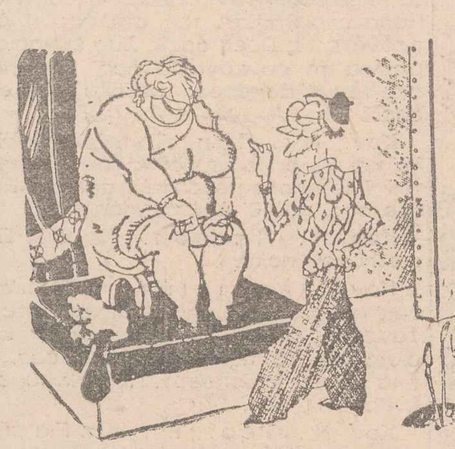

— Θέλω νὰ μὲ κάμετε πολὺ νέα, κύριε ζωγράφε.
— Ἔννοιά σας, κυρία μου... τώρα θὰ σᾶς δώσω νὰ κρατᾶτε καὶ ἕνα...τσέρκι.

Ρίζες και ρίζες

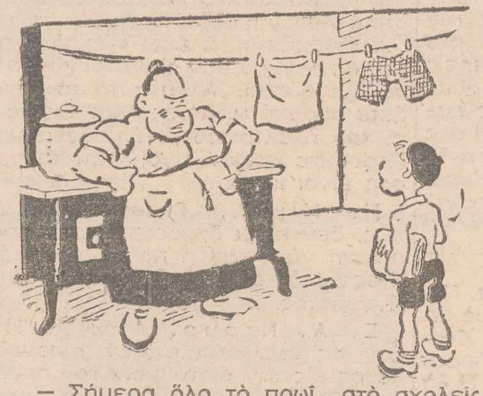

— Σήμερα ὅλο τὸ πρωῒ στὸ σχολεῖο βγάζαμε ὅλο τετραγωνικὲς ρίζες.
— Μοῦ φαίνεται πὼς θἄρθω νὰ τὸν βρίσω τὸ δάσκαλό σου. Ἐγὼ σ' ἔστειλα στὸ σχολεῖο νὰ μάθῃς γράμματα....ὄχι νὰ γίνῃς περιβολάρης.

Περίεργον

Αὐτὴ (ποὺ στράβωσε τὸ πόδι της) Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ παραπονιέσαι, **Γιώργη**.... Ἐγὼ ποὺ φορτώθηκα κα' τοὺς δυὸ σάκκους δὲν λέω τίποτε !

Κέφι τρελλὸ

Ἡ διάσημος ἀγγλὶς χορεύτρια Μάρτζορυ Πῆρσον εἰς τὴν ἐξοχήν.

Παιδικὸν

— Πόσο κάνουν τρεῖς φορὲς τρία ;
— Δέκα !
— Δέκα ;
— Ναί, μὲ τὸ πουρμπουάρ

Εὐκαιρία

— Σ' αὐτὴν τὴ φωτογραφία, φαίνομαι δέκα χρόνια μεγαλείτερη ἀπ' ὅ,τι εἶμαι.
— Τόσο τὸ καλλίτερο, δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ φωτογραφηθῇς σὲ δέκα χρόνια

Εἶναι ἀσφαλεῖς

— Ὁ κατάδικος ἐδραπέτευσε, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἔχω τὸν ἀριθμό του.

Εὐχαριστῶ

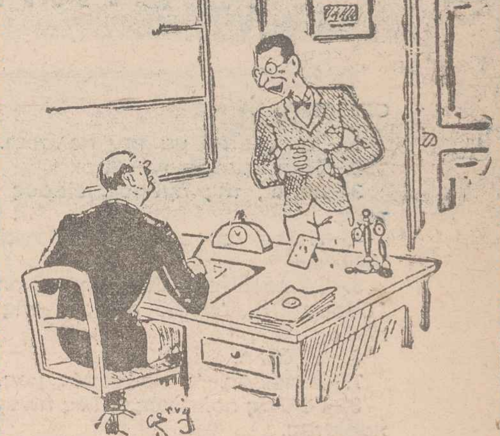

— Κύριε διευθυντά, μπορεῖτε να μοῦ δώσετε ἄδεια αὔριο γιατὶ πρόκειται νὰ παντρευθῶ ;
— Ὄχι ! Ἔχουμε πολλὴ δουλειά.
— Ὢ ! σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε διευθυντά

Περιττὸν

— Μαρία, πᾶψε τὸ ξεσκόνισμα, διότι οἱ Παπαδόπουλοι ἀνέβαλαν τὸ ταξεῖδι τους. Θἄρθοῦν τὸν ἄλλο μῆνα.

Στὸ κουρεῖον

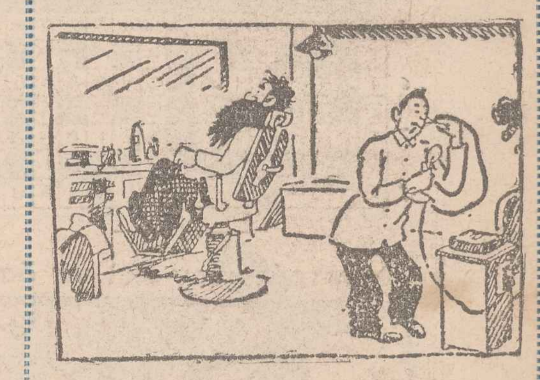

—Πῆτε στὴ γυναῖκα μου, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι θ' ἀργήσω λίγο ἀπόψε

Παρεξήγησις

—Πρὶν παντρευθοῦμε, μοῦ κρατοῦσες διαρκῶς τὰ χέρια.
—Ναί, γιὰ νὰ σ' ἐμποδίζω νὰ παίζῃς πιάνο

Ἕσπερος

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
2
ΔΡΑΧΜΑΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π
Ε66

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.
Ἀριθμὸς φύλλου 7
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
9
Δεκεμβρίου 1936
Τιμὴ φύλλου δραχ. 2
Ἐκδίδεται κατὰ Τετάρτην

Τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον

ΤΟ ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ

Μ' εὐχαρίστησι πληροφοροῦμε τοὺς θεατρόφιλους ὅτι αἱ ἐργασίαι στὸ νέο θέατρο τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη θ' ἀρχίσουν τὸν Ἰανουάριον. Θὰ κάμῃ ἔναρξι μὲ τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Τοσὲ «Ἐλισάβετ». Καθὼς εἶπε ἡ Μαρίκα, στὸ ρεπερτόριό της θὰ περιληφθοῦν καὶ ἔργα ἀρκετῶν νέων συγγραφέων. Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσι τῶν λόγων της, θὰ παίξῃ συντομώτατα τὰ δυὸ νέα ἔργα γνωστῶν συγγραφέων μας, τὴ «Θεοδώρα» τοῦ κ. Δ. Φωτιάδη καὶ τὸ «Γαμήλιο ἐμβατήριο» τοῦ κ. Τερζάκη.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γιὰ τὸν ἐρχόμενο μῆνα ἔχει ὀργανωθῇ ἀπὸ τὴν Ἑταιρία Θεατρικῆς Συνεργασίας, ἔκθεσι ἑλληνικοῦ λαϊκοῦ θεάτρου, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία θεωρεῖται ἐξησφαλισμένη.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΘΕΣΣΑΛΩΝ

Θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ παρήγορο ἂν τὸ παράδειγμα τῆς Λαογραφικῆς ἑταιρίας τῶν Θεσσαλῶν ἐμιμοῦντο καὶ τὰ ἄλλα παρεμφερῆ σωματεῖα γιὰ νὰ καταστήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γνωστὴ τὴ λαογραφία μας στὸ πολὺ κοινό. Ὁ προοδευτικὸς αὐτὸς ὅμιλος ὠργάνωσε τὴν περασμένη Τρίτη μιὰ διάλεξι τῆς κ. Πιπίτσας Ζητρίδου μὲ θέμα «Ἁρματωλοὶ καὶ κλέφτες στὰ Θεσσαλικὰ βουνά», θὰ ὀργανώσῃ δὲ προσεχῶς καὶ ἄλλες ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσες.

◆◆◆

Ἐκδόσεις

*** Ὁ γνωστότατος Ἀλεξανδρινὸς λόγιος Γλαῦκος Ἀλιθέρσης ἐξέδωκε τὸ νέο βιβλίο του «Ἀράχνες». Τὸ βιβλίο του αὐτὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχει κριθῆ εὐμενέστατα.

*** Ὁ νέος πεζογράφος κ. Γιάννης Μαθιουδάκης ἐξέδωκε συλλογὴ κρητικῶν ἠθογραφιῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Λουλούδια». Τὴ συλλογὴ αὐτὴ διακρίνει μιὰ πηγαία ἔμπνευσις καὶ ἕνας ἄδολος λυρισμός.

*** Ἐπιμελημένο ὅπως συνήθως ἐκυκλοφόρησε τὸ 3ον τεῦχος τῆς «Γαλλικῆς Ἀνθολογίας» τοῦ κ. Σημιριώτη. Περιέχει ποιήματα τῶν Ἐρενκά, Σαμαίν, Ρενιέ, Μωρεάς, Βερλαίν, Μπωντλαὶρ καθὼς καὶ τὶς προσωπογραφίες καὶ βιογραφικὰ σημειώματα τῶν τριῶν πρώτων.

*** Μὲ τὸν τίτλο «Γῆ καὶ Νερό» ἐξέδωκε τὸ μυθιστόρημά του ὁ λογοτέχνης κ. Ν. Ἄμποτ.

Ο ΔΕΛΕΝΔΑΣ

Μεθαύριο Παρασκευὴ στὸ θέατρο «Κεντρικὸν» ὁ κ. Α. Δελένδας θὰ δώσῃ ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ.

ΤΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΑ

Μὲ μεγάλη προσοχὴ συνεχίζεται ἡ ἐργασία τῶν πανηγυρικῶν φύλλων τοῦ «Ἑσπέρου» τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Εἰκόνες σπάνιαι καὶ συνεργασία Ἑλλήνων καὶ ξένων λογοτεχνῶν ἐκλεκτὴ θὰ κοσμοῦν τὰ δύο αὐτὰ φύλλα, πολύχρωμα, ὡς πάντοτε.

Τὰ ἀναγνώσματά μας

«Ἡ αὐθεντικὴ ζωὴ τοῦ Σὲρ Μπαζὶλ Ζαχάρωφ». Σελ. 14
«Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ψυχικοῦ» » 7
«Εἰς τὴν Μαύρην Ἔρημον» » 10
«Ἡ Κερένια Κούκλα» » 18
«Ὁ Βέρθερος» » 24

Ἐπίσης δημοσιεύονται τὰ σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα τοῦ Μυγχάουζεν εἰς τὴν σελ. 19, τοῦ Ναστρεντὶν Χότζα εἰς τὴν σελ. 15, ἡ κωμῳδία τοῦ Καραγκιόζη εἰς τὴν σελ. 27 καὶ οἱ ἑβραϊκὲς ἱστορίες εἰς τὴν σελ. 25.

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσι τῶν σκιτσογράφων

Κορογιαννάκη: Ὁ φωτογράφος στὸν ἐξαντλημένο μαραθωνοδρόμο: «Μειδιάσατε, παρακαλῶ».

(Βλέπε 4ην σελίδα)

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Οἱ Δελφικὲς ἑορτές, φαίνεται ὅτι θὰ ἀναζήσουν. Μιὰ ἐπιτροπὴ κυριῶν, ἀνέλαβε νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας καὶ τοῦ σχεδίου, τοῦ ποιητοῦ Ἀγγέλου Σικελιανοῦ, τοῦ μεγάλου ὁραματιστοῦ καὶ ἐκτελεστοῦ τοῦ Παγκοσμίου τούτου ἔργου, νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν συνέχισίν του. Συγχαρητήρια εἰς τὴν ἐπιτροπήν, κι' ἕνα μεγάλο μπράβο, στὸν ἀκάματο ἐργάτη τῶν «Δελφικῶν», ποῦ δὲν ἀπογοητεύεται ποτέ, μά μ' ἕνα καινούργιο θάρρος προχωρεῖ πάντα πρὸς τὸν ἱερὸ σκοπόν του — στὸν ὁποῖον ἐθυσίασε καὶ δρᾶσι καὶ περιουσία καὶ ἡσυχία καὶ τὰ πάντα.

◆◆◆

Ἡ ἔκδοσις τῶν «Σμυρναϊκῶν Χρονικῶν», κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν «Θρακικῶν», τῶν «Ἠπειρωτικῶν» καὶ τῶν «Ποντιακῶν» εἶνε ἔργο, ἄξιο προσοχῆς. Ἡ πνευματικὴ Ἑλλὰς πρέπει νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὴν ἔκδοσι αὐτή, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ τύχῃ τῆς ἀμερίστου ὑποστηρίξεως, ὅλων τῶν Ἑλλήνων τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλούτου.

◆◆◆

Τὸ βράδυ τῆς περασμένης Παρασκευῆς στὴν κοσμικὴ «Παπαροῦνα» δόθηκε τὸ ἀπὸ καιροῦ ἀναμενόμενο γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν Ἀλεξανδρινῶν λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Παρευρέθησαν περὶ τοὺς 50 λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες μας ἐκ τῶν καλυτέρων, οἱ ὁποῖοι ἐξεφράσθησαν ἐνθουσιωδέστατα διὰ τὸ ἔργον τῶν Ἀλεξανδρινῶν καλλιτεχνῶν, ποὺ τιμοῦν μὲ τὴν ἐργασία τους στὴ χώρα τοῦ Φαραώ, τὴν πνευματικὴ Ἑλλάδα. Οἱ παρευρεθέντες Ἀλεξανδρινοὶ καλλιτέχναι εἶνε οἱ κ. κ. Γ. Ἀρβανιτάκης,, συγγραφεὺς καὶ μέλος τοῦ Βασιλικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Αἰγύπτου, Σ. Π. Περίδης, ὁ γνωστὸς Ἀλεξανδρινὸς λόγιος, Ν. Καραβίας Διευθυντὴς τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐφημερίδος «Ἐφημερίς», Θάλεια Φλωρᾶ Καραβία, ζωγράφος, Ρίτα Σεγκοπούλου ποιήτρια καὶ Α. Κωνσταντινίδης συγγραφεύς. Ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους λογίους καὶ καλλιτέχνας παρευρέθησαν, ὁ γλύπτης Μ. Τόμπρος, ὁ ζωγράφος Γ. Μόσχας, ἡ συγγραφεὺς Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, Ν. Καστανάκης, Εὔα Γκίκα, Μ. Ματσάκης ζωγράφος, Γ. Σταμπολῆς, Ἄλκης Κωστάκης συγγραφεύς, Χαρίκλ. Στεφανοπούλου ζωγράφος, Π. Διαμαντοπούλου ζωγράφος, Ν. Μπαλογιάννης ζωγράφος, Ἀγγελικὴ Στεφάνου ζωγράφος, Ὀρ. Λάσκος, Μ. Βιτσιώρης ζωγράφος, Π. Καρανικόλας, ὁ τενόρος Α. Ἀλιγιζάκης, ἡ ποιήτρια Λίλα Καρανικόλα, Κ. Θετταρὰ ζωγράφος, Γ. Βελισαρίδης ζωγράφος, Ἄρης Χατζηδάκης ποοιτής, Κ. Κοφινιώτης κ. ἄ.

◆◆◆

Συγχρόνως μὲ τὴν ἄλλη ζωηρὴ φιλολογικὴ κίνησι τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἄρχισαν καὶ οἱ τακτικὲς ἑβδομαδιαῖες συγκεντρώσεις στὴν «Πέργκολα» τὰ βράδυα τῆς Δευτέρας. Τὴν καλλιτεχνικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπετέλεσαν οἱ Γρηγ. Ξενόπουλος, Θ. Βουτυρᾶ, Μ. Γουναροπούλου, Πούτα Κοκκινάκη, Ἄλκης Κωτσάκης, Ὀδυσσεὺς Λάππας, Τζένυ Λιβανοῦ, Νικόλαος Λάσκαρης, Μιλτ. Μαλακάσης, Ἐρατὼ Μπακογιάννη, Ἔλλη Μπράουν, Μῆτσος Μυράτ, Νεφέλη Περάκη, Μ. Σαμοθράκη, Γιαννούλης Σαραντίδης, Μ. Τόμπρος, Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, Μάριος Βαγιάνος κ. ἄ. Στὶς ταχτικὲς αὐτὲς μουσικοφιλολογικὲς συγκεντρώσεις γίνονται ἀπαγγελίες, συζητήσεις πάνω στὰ καλλιτεχνικὰ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος.

◆◆◆

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συγκεντρῶσεις αυτες συνεχίζονται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία καὶ οἱ φιλολογικὲς βραδυὲς τοῦ ὁμίλου τῶν «Νέων» τοὺ γίνονται κάθε Παρασκευὴ στὸ κέντρον «Ἡ Σάριζα». Τακτικοὶ θαμῶνες εἶνε οἱ ποιηταὶ Γ. Σημιριώτης, Ἄγρας, Στασινόπουλος, Βελμύρας κ. ἄ. Ἐπίσης ἐκ τῶν νεωτέρων οἱ Γ. Οἰκονομίδης, Γ. Γεραλῆς, Ν. Ρεσσιᾶνος, Ε. Καριώτης, Ἰσ. Νομικός, Γ. Ἀηδονόπουλος, Κιμ. Λῶλος, Λ. Στρογγυλοῦ, Ἰσ. Καμαρινέα, Ὀλ. Περάνθης, Ε. Δούμας, Δ. Σιατόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι λινώτερον γνωστοί.

◆◆◆

Ητο εργο, ποὺ ἔπρεπε να εχη γίνει: «Τὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ». Μὰ δὲν ἔγινε. Εὐτυχῶς τώρα, ἀγγέλλεται ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας του. Τὸ ἵδρυμα —ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ— θὰ εἶνε ἀνεξάρτητον τῆς «Λέσχης τοῦ Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ», θὰ ἔχῃ δὲ μοναδικὴ ἀποστολὴ τὴν προστασίαν τῶν ἀπόρων κοριτσιῶν, τῶν ἀτυχησάντων καὶ τῶν ἀνέργων. Θὰ ἐξασφαλίζεται δὲ φαγητό, ὕπνος καὶ ἐργασία διὰ τὰς τροφίμους του.

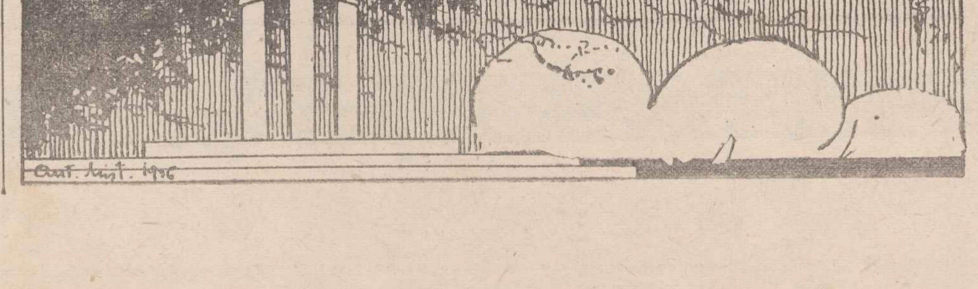

Φιλολογία καὶ Καλαὶ Τέχναι

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Τὴν περασμένη Δευτέρα στὶς 7 μ.μ. ἔγινε ἡ πανηγυρικὴ ἔναρξις τῶν μαθημάτων στὰ γραφεῖα τῆς Σχολῆς «Ἀνωτέρας λογοτεχνικῆς μορφώσεως», τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν ἵδρυσεν ὁ λογετεχνικὸς ὅμιλος «Ἀσκραῖος». Τοῦ συλλόγου αὐτοῦ προεδρεύει ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Σχετικῶς ὡμίλησαν οἱ κ. κ. Ξενόπουλος καὶ Λούβαρης.

ΤΑ «ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΑ»

Ἐπίσης ἡ «Ἑταιρία θεατρικῆς συνεργασίας» στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνὸς θὰ ὀργανώσῃ τέσσερα «μουσικὰ ἀπογεύματα» μὲ ἔργα ἀποκλειστικῶς Ἑλλήνων μουσουργῶν. Οἱ σχετικὲς πληροφορίες ἀναφέρουν τὰ ὀνόματα τῶν: Δ. Λαυράγκα, Καλομοίρη, Εὐαγγελάτου, Προκοπίου, Νεζερίτη καὶ Ἀλμπέρτη.

Ο ΧΩΡΑΦΑΣ

Μεταξὺ διακοσίων διαγωνισθέντων, διὰ τὶς δυὸ ἐλεύθερες θέσεις διὰ τὸ 1937, στὸ Κρατικὸ Ὠδεῖο τῶν Παρισίων, πρῶτος ἦλθεν ὁ νεαρὸς Ἕλλην Χωραφᾶς, μὲ τὴν ἱσπανικὴ συμφωνία τοῦ Λαλό. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θ' ἀποκτήσωμε ἕνα μεγάλο μαέστρο, στὸ πρόσωπο τοῦ Χωραφᾶ, ποὺ ἕως τώρα περνᾷ ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχία.

Η κ. ΚΟΤΣΑΛΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀγγέλλεται, ὅτι ἡ κ. Ἀγγελικὴ Κοτσάλη - Τσίμπα, ἐγκαινίασε τὸ θέατρον τῆς πανεπιστημιακῆς πόλεως, μὲ τὴν «Ἀνδρομάχη» τοῦ Ρακίνα, ὅπου ἔπαιξε μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Τὰ ἔργα ποὺ παίζονται αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στοὺς Ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους ἔχουν ὅλα σχεδὸν σημειώσει ἐπιτυχία καὶ εἶνε ἀμφίβολο κατὰ πόσο θ' ἀλλάξουν μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

Πάντως ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τύχη τους, οἱ φυσικοί των διάδοχοι εἶνε τὰ ἑξῆς:

*** Στὸ «Πάνθεο» θὰ προβληθῇ μιὰ ἀληθινὰ ὑπέροχη ταινία. Ὁ τίτλος της εἶνε «Καζινὸ ντὲ Παρὶ» καὶ πρωταγωνιστοῦν σ' αὐτὸ ὁ Ἀλ. Τζόνσον καὶ ἡ Ρούμπη Κῆλερ, ποὺ συναρπάζει κυριολεκτικῶς μὲ τὸ θερμὸ παίξιμό της.

*** Ὁ κινηματογράφος «Τιτάνια» θὰ μᾶς παρουσιάσῃ «Τὰ μυστήρια τῶν Παρισίων» τοῦ Εὐγενίου Σύη.

*** Στὴν ταινία αὐτὴ πρωταγωνιστοῦν οἱ δημοφιλεῖς ἀστέρες Μαντελαὶν Ὀζεράς, Ἀνρὺ Ρολλάν, Κωνστὰν Ρεμὰ καὶ Λουσιὲν Μπαρού.

*** Στὸν «Ἀπόλλωνα» θὰ προβληθῇ τὸ «Ζωντανὸ πτῶμα» μὲ τὸν Μ. Λουγκόζα.

*** Στὸ «Ἀττικὸν» τὸ φὶλμ «Στερνή του ἀγάπη».

*** Στὸ φὶλμ αὐτὸ πρωταγωνιστεῖ ὁ τόσο γνωστὸς ἀπὸ τὸ «Ἄβε Μαρία» τενόρος Μπεντζαμῖνο Τζίλι καὶ τὸ γοητευτικὸ ἀστέρι Ὕζα Μιράντα.

*** Στὸ «Πάλλας» τέλος θὰ προβληθῇ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἔργο «Σταυροφορίες».

*** Σκηνοθέτης του εἶνε ὁ Σεσὶλ Ντεμὶλ καὶ πρωταγωνιστοῦν δύο ἀστέρες ποὺ μεσουρανοῦν τώρα στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα, ἡ Κάθριν Ντεμὶλ καὶ ἡ Λορέττα Γιούγκ.

Μία ἔκπληξις

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ὡς καὶ τῶν λογοτεχνῶν (ἐξαιροῦνται τὰ γνωστὰ ὀνόματα, ἠμποροῦν νὰ γράψουν ἕνα καλὸ διήγημα, ἂς ἑτοιμασθοῦν. Ὁ «Ἕσπερος» στὸ πανηγυρικὸ φύλλο τῶν Χριστουγέννων, τοὺς ἑτοιμάζει μιὰ ἔκπληξι. Ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς γράφοντας ποιήματα, ἑτοιμάζει κάτι, ποὺ θὰ τοὺς ἀρέσῃ ἀσφαλῶς. Περιμένετε λοιπὸν τὸ φύλλον τῶν Χριστουγέννων.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Ἡ Κα Οὐάλλις Σίμπσον, κατὰ φωτογραφίαν τῶν «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης»

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Δεκέμβριος. (Ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις). — Ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὸ Λονδῖνον, ἡ Ἀγγλία, ἡ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία, εἶνε σὲ ἀναστάτωσι. Ἀφορμὴ ὁ γάμος τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου.

Ὁ βασιλικὸς θεσμὸς εἶνε τόσο βαθειὰ ριζωμένος στὴν ψυχολογία τῶν Ἄγγλων ὥστε τὸ ζήτημα ν' ἀπασχολῇ καὶ τὸν τελευταῖον πολίτην.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀπὸ δεκαετηρίδων, ἡ Ἀγγλία καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος μαζί της ἀπασχολοῦνται συχνὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦ τότε πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας. Κατὰ σειρὰν ἀνεφέρθησαν ὅλαι αἱ πριγκήπισσαι τοῦ κόσμου, ὅλαι αἱ Ἀγγλίδες ἀριστοκράτιδες καὶ κατόπιν ὁ κατάλογος τῶν πιθανῶν βασιλισσῶν τῆς Ἀγγλίας ἄρχισε νὰ περιλαμβάνῃ καὶ κοινὰς ἀστάς.

Ὁ Διάδοχος τοῦ ἰσχυροτέρου θρόνου τοῦ κόσμου ἐτήρει ἀπόλυτον σιωπὴν καὶ ὅλοι πλέον εἶχον πιστέψει ὅτι ἦτο καὶ ἔμενε ἀδιαλλάκτως ἄγαμος.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὅμως, μετὰ τὴν ἄνοδόν του εἰς τὸν θρόνον, νέος θόρυβος ἐδημιουργήθη. Εἰς τὸν συντασσόμενον προϋπολογισμόν, ὁ Ἄγγλος βασιλεὺς προσέθεσεν ἰδιοχείρως τὸ κονδύλιον διὰ τὴν ἐπιχορήγησιν τῆς βασιλίσσης.

Νέα συγκίνησις, νέος μακρὸς κατάλογος ὑποψηφίων διὰ τὴν ἐπίζηλον θέσιν τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ τῶν πέραν τῶν θαλασσῶν Κτήσεων, Αὐτοκρατείρας τῶν Ἰνδιῶν κλπ.

Ἡ συγκίνησις ἦτο τόση, ὥστε ἐδημιουργήθη ἰδιότυπον εἶδος ἀσφαλείας. Μετ' ὀλίγας μῆνας πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἐπίσημος στέψις τοῦ νέου βασιλέως. Θὰ νυμφευθῇ πρὸ ἢ μετὰ τὴν στέψιν; Τὸ ζήτημα εἶχε κολοσσιαίαν σημασίαν διὰ τὴν ἀγγλικὴν βιομηχανίαν ἡ ὁποία κατεσκεύαζε πιάτα, φλυτζάνια, σερβίτσια, παντὸς εἴδους ἀντικείμενα μὲ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ λαοφιλοῦς βασιλέως διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς στέψεως. Ἂν ὁ βασιλεὺς ἐνυμφεύετο πρὸ τῆς στέψεως ὅλα αὐτὰ θὰ πήγαιναν χαμένα καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ κατασκευασθοῦν ἄλλα μὲ τὰς προσωπογραφίας τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Αἰφνιδίως ὅμως αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἤρχισαν νὰ δημοσιεύουν σαφεῖς καὶ κατηγορηματικὰς πληροφορίας περὶ προσεχοῦς γάμου τοῦ Ἄγγλου βασιλέως μὲ τὴν Ἀμερικανίδα κ. Σίμπσον, ἡ ὁποία τὴν 27ην Ὀκτωβρίου ἔλαβε διαζύγιον ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν δικαστήριον Ἴπσουϊκ. Τὰς πληροφορίας αὐτὰς ἀναδημοσίευσαν ἐφημερίδες τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης καὶ τέλος ἔφθασαν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος μὲ τὴν παροιμιώδη πειθαρχίαν του καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ σύμβολον τῆς ἑνότητος τῆς Αὐτοκρατορίας δὲν ἀνέγραψε οὐδὲ λέξιν. Ἀλλὰ αἱ φῆμαι πλέον ἐκυκλοφόρουν εἰς τοὺς δρόμους.

◆◆◆

Αἱ πανταχόθεν καταφθάνουσαι πληροφορίαι ἔφερον ὡς ὑποψηφίαν σύζυγον τοῦ Ἐδοάρδου τὴν κ. Σίμπσον, Ἀμερικανίδα, γεννηθεῖσαν εἰς τὴν Βαλτιμόρην ἀπὸ ἀγγλικὴν οἰκογένειαν μεταναστεύσασαν εἰς τὸν Νέον Κόσμον πρὸ διακοσίων ἐτῶν.

Ἡ μὶς Οὐάλλις Οὐώρφιλντ —αὐτὸ ἦτο τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα— ἐνυμφεύθη τὸ 1916, εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν, τὸν ὑποπλοίαρχον Σπένσερ τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ καὶ τὸ 1924 διεζεύχθη.

Τὸ 1928 ἐρχομένη εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐγνωρίσθη ἐν πλῷ μὲ τὸν πλούσιον Καναδὸν κ. Ἔρνεστ Σίμπσον, διαμένοντα σχεδὸν μονίμως ἐν Λονδίνῳ, καὶ ἔγινε κ. Σίμπσον.

Ὁ πλοῦτος τοῦ συζύγου της, ἡ ἐξαιρετικὴ καλλονή της καὶ ἡ πανθομολογουμένη εὐφυΐα της τὴν ἔφεραν ταχύτατα εἰς τοὺς τόσον κλειστοὺς ἀριστοκρατικοὺς καὶ κοσμικοὺς κύκλους τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ἡ κ. Σίμπσον κατέκτα τοὺς πάντας.

Εἰς τοὺς κύκλους αὐτοὺς ἔτυχε τῆς τιμῆς νὰ γνωρίσῃ τὸν τέως πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ νῦν βασιλέα Ἐδουάρδον καὶ μετ' ὀλίγον νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν στενώτατον κύκλον τῶν φίλων του ποὺ τὸν συνώδευον εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰ ταξείδια του.

Ἡ ταχυτάτη αὐτὴ ἄνοδος τῆς ὡραίας Ἀμερικανίδος φυσικὸν ἦτο νὰ προκαλέσῃ σχόλια καὶ φθόνον.

Ὅταν δέ, ὀλίγον μετὰ τὴν ἄνοδον τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου εἰς τὸν θρόνον ἡ κ. Σίμπσον ὑπέβαλε εἰς τὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια ἀγωγὴν διαζυγίου, τὰ σχόλια ἐνετάθησαν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅταν ἡ γοητευτικὴ Ἀμερικανὶς περιελήφθη εἰς τὸν μικρὸν κύκλον τῶν φίλων ποὺ συνώδευσαν τὸν νέον βασιλέα εἰς τὸ ἀνὰ τὴν Μεσόγειον ταξίδιον του.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος, ὅπως πάντοτε, ἐσεβάσθη τὸν ἰδιωτικὸν χαρακτῆρα τοῦ βασιλικοῦ ταξειδίου, αἱ ξέναι ὅμως ἐφημερίδες ἐθορύβησαν. Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐδημοσίευον διαρκῶς φωτογραφίας.

Ὅταν δὲ τὴν 27 Ὀκτωβρίου ἐξεδίδετο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἴπσουϊκ τὸ διαζύγιον εἰς βάρος τοῦ κ. Σίμπσον, αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν ὡς βέβαιον τὸν προσεχῆ γάμον τῆς τέως κ. Σίμπσον μὲ τὸν Ἄγγλον βασιλέα μετὰ ἑξάμηνον — ὅτε κατὰ τοὺς ἀγγλικοὺς νόμους τὸ διαζύγιον καθίσταται τελεσίδικον.

Αἱ φῆμαι ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐδημιουργήθη νέον εἶδος ἀσφαλείας. Θ' ἀναβληθοῦν αἱ ἑορταὶ τῆς στέψεως; Τὰς τελευταίας ἡμέρας τὰ ἀσφάλιστα ἔφθασαν τὰ 25ο)ο, ἀποδεικνύοντα τὸ κρίσιμον τῆς καταστάσεως.

◆◆◆

Αἱ φῆμαι ἐκυκλοφόρουν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ὁ ἐκνευρισμὸς ἐνετείνετο ὅταν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Μπράντφορντ ἀπὸ ἄμβωνος ἔκαμε τοὺς πρώτους συγκεκαλυμμένους, ἀλλ' ἀρκετὰ σαφεῖς διὰ τοὺς ἤδη πληροφορημένους Ἄγγλους, ὑπαινιγμούς. Ὁ ἐπίσκοπος ἐτόνιζεν ὅτι «ὁ βασιλεὺς εἶνε ἄνθρωπος ὅπως ἡμεῖς, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ πιστῶς τὸ καθῆκον του. Ἐλπίζομεν ὅτι οὗτος ἔχει ἐπίγνωσιν αὐτῆς τῆς ἀνάγκης· τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐπιθυμοῦν ὅπως οὗτος δώσῃ πλέον συγκεκριμένα στοιχεῖα αὐτῆς τῆς ἐπιγνώσεώς του».

Οἱ λόγοι τοῦ Ἄγγλου ἱεράρχου προεκάλεσαν αἴσθησιν καὶ μετ' ὀλίγον ἐπαρχιακαὶ ἐφημερίδες, ἐκ τῶν ἐγκυροτέρων ὅμως τῆς Ἀγγλίας, ἀφιέρωναν κύρια ἄρθρα εἰς αὐτούς. Τὸ «Γιορκσάϊρ Πόστ» ἔγραφεν ὅτι «ὡρισμέναι δημοσίᾳ γενόμεναι βεβαιώσεις ὑπὸ ἐγκρίτων ἐφημερίδων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καθὼς καὶ ὑπὸ ὡρισμένων ἐφημερίδων τῶν Κτήσεων, δὲν δύνανται νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας. Διότι αὗται εἶνε πάρα πολὺ ρηταὶ καὶ ἔχουν ἀσφαλῶς μίαν βάσιν ἀληθείας».

Καὶ τὸ «Μπέριγχαμ Πὸστ» ἐτόνιζεν ὅτι «διὰ τὸν λαὸν τῆς χώρας ταύτης καὶ διὰ τοὺς πέραν τῶν θαλασσῶν ὑπηκόους τοῦ Στέμματος ὁ ἰδιωτικὸς καὶ ὁ δημόσιος βίος τοῦ βασιλέως Αὐτοκράτορος εἶνε ἀχώριστοι».

Μετ' ὀλίγας ἡμέραν ἠκολούθουν αἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης.

◆◆◆

Πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐθεώρησε καθῆκον της πλέον ν' ἀναμιχθῇ ἐνεργῶς.

Καὶ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ κ. Μπάλντουϊν ἐπεσκέπτετο τὸν Ἄγγλον βασιλέα καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἐξεδίδετο τὸ πρῶτον ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον συνεζήτησε διὰ μακρῶν καὶ ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ἡμέρας, τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐκινήθησαν πυρετωδῶς καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου, οἱ Ἄγγλοι ἐπίσημοι παρητήθησαν τοῦ πατροπαραδότου οὐὴκ - ἔντ.

Ἀκόμη περισσότερον: Ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν ὅτι πιθανῶς νὰ συνήρχετο ἡ Βουλὴ τὴν Κυριακήν. Μόνον αὐτὸ θὰ ἦτο ἐπανάστασις εἰς τὴν ἀγγλικὴν παράδοσιν.

Τὸ ζήτημα ἐτίθετο σαφῶς: Ἡ ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη θὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως οἱανδήποτε θὰ ἐξέλεγεν ὁ βασιλεὺς ὡς σύντροφον τοῦ βίου του, ἔστω καὶ μὴ βασιλικοῦ γένους, ἔστω καὶ μὴ ἀριστοκράτιδα ἔστω καὶ ξένην, ἀλλὰ μία κυρία δὶς διαζευχθεῖσα προσβάλλει τὴν μέχρι πουριτανισμοῦ ἀγγλικὴν σεμνότητα ὅταν μάλιστα, κατὰ μακραίωνα παράδοσιν, κυρίαι τῆς ἀριστοκρατίας ἔστω καὶ ἅπαξ διαζευχθεῖσαι δὲν γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Τὰ «Νέα Χρονικὰ» ἐτόνιζον: «Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ τιθέμενον ἐρώτημα δὲν εἶνε δύσκολος. Εἰς τὸν βασιλέα, ὡς εἰς οἱανδήποτε ἄλλον ἄνθρωπον, ἀνήκει ἡ ἐκλογὴ τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ εἰς τὸ κοινοβούλιον ἀπόκειται νὰ δηλώσῃ ποῖος θὰ εἶνε βασιλεὺς αὐτῆς τῆς χώρας καὶ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου. Ἂν ὁ βασιλεὺς ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεώς του ἐπὶ τοῦ πρώτου σημείου, εἶνε ἐκτὸς συζητήσεως ὅτι ὀφείλει νὰ δεχθῇ τὴν γνώμην τῶν ὑπευθύνων ὑπουργῶν του ἐπὶ ἑνὸς συνταγματικοῦ ζητήματος ὡς τὸ τιθέμενον ὑπὸ τοῦ δευτέρου σημείου.

Ὁ Ἄγγλος βασιλεὺς ὅμως, κατὰ τὰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις, ἔφερετο ἐπιμένων.

Τότε ἀνεζητήθησαν συμβιβαστικαὶ λύσεις, ὡς τὸ ἂν θὰ ἠδύνατο ὁ βασιλεὺς νὰ νυμφευθῇ τὴν κ. Σίμπσον ὡς δοὺξ τῆς Κορνουάλης ὁπότε οὔτε ἡ σύζυγός του θὰ εἶχε δικαιώματα βασιλίσσης οὔτε τὰ πιθανὰ τέκνα ἐξ αὐτοῦ τοῦ γάμου δικαιώματα διαδοχῆς τοῦ θρόνου.

Ἀλλ' ἡ πρότασις αὐτὴ ἀπερρίφθη καὶ ἡ ἀντίθεσις στέμματος καὶ κυβερνήσεως ἐνετάθη. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μπάλντουϊν, καίτοι ἀπέφυγε νὰ ἐκθέσῃ τὴν κατάστασιν πρὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ἐπεβεβαίωσε ρητῶς τὴν ὑπάρχουσαν ἀντίθεσιν καὶ προσέθεσε κατηγορηματικῶς ὅτι αἱ κυβερνήσεις ὅλων τῶν πέραν τῶν θαλασσῶν Κτήσεων ἦσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀντετίθεντο κατηγορηματικῶς εἰς τὸν ἀναφερόμενον γάμον. Ὡς ἔχει δὲ σήμερον ἡ ὀργάνωσις τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας ἡ γνώμη τῶν Κτήσεων ἔχει ἐξαιρετικὴν βαρύτητα. Ἐπίσης ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς ἐδήλωσεν ὅτι ὅλα τὰ κόμματα διεβεβαίωσαν τὴν κυβέρνησιν ὅτι ἐν περιπτώσει παραιτήσεως τῆς κυβερνήσεως οὐδὲν ἐξ αὐτῶν θ' ἀνελάμβανε τὸν σχηματισμὸν νέας. Εἰς ὁμοίας δηλώσεις προέβησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων, ὁ δὲ κ. Ἄτλυ, ἡγέτης τοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος καὶ ἀρχηγὸς τῆς μείζονος ἀντιπολιτεύσεως ἐδήλωσεν ρητῶς ὅτι τὸ κόμμα του εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κυβερνήσεως. Τοῦτο εἶνε ἓν ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ζωῆς: ἡ ὁμοφωνία τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἐπὶ τῶν μεγάλων ζητημάτων.

Καὶ οὕτω ὁ ἀγγλικὸς λαὸς εὑρέθη πρὸ τρομακτικοῦ διλήμματος, μεταξὺ δύο πραγμάτων ποὺ λατρεύει ἐξ ἴσου: τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης του πρὸς τὸν βασιλέα, τὴν ὁποίαν ὁ σημερινὸς ἰδιαιτέρως συγκεντρώνει ὑπὲρ πάντα καὶ τῆς ζηλοτύπου πίστεώς του πρὸς τὰς λαοκρατικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλουν τὴν ἐν παντὶ ζητήματι ὑπεροχὴν τῆς Βουλῆς.

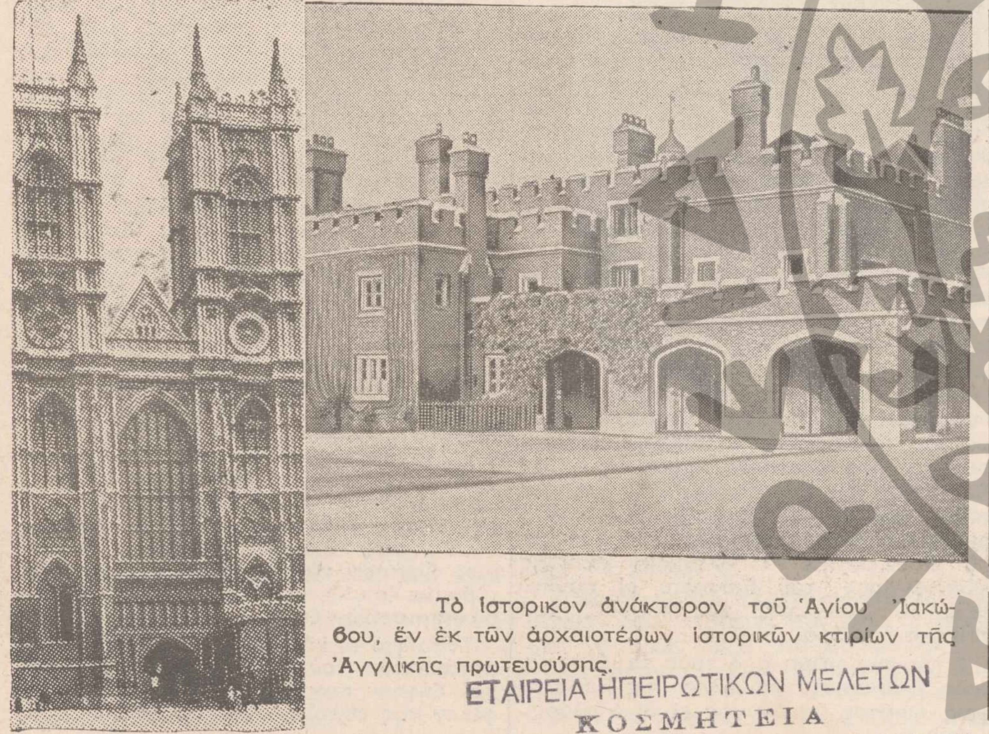

Τὸ ἱστορικον ἀνάκτορον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἓν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἱστορικῶν κτιρίων τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38407

Ἡ ζωὴ ποὺ περνᾶ

Σκόρπια φύλλα

ΦΙΛΙΑ

Τοῦ κ. Σ. Σκιπη

Εἶδα κάπου ὅτι στὴν Ἰαπωνία ἀπαγορέψανε τὰ φιλιά. Ἀλλὰ ἂς μὴν συγκινηθοῦνε ὑπὲρ τὸ δέον οἱ ἐρωτευμένοι. Γιατὶ δὲν πρόκειται γιὰ τὰ δικά τους φιλιὰ ποὺ δίνουν σὲ κρυφὲς γωνίες. Πρόκειται μόνο γιὰ τὰ κινηματογραφικὰ φιλιὰ ποὺ δίνονται στὴν ὀθόνη μεταξὺ ἀστέρων.

Διαβάζοντας ἄλλοτε τὸ ὡραῖο πάντα «Αἰσθηματικὸ Ταξίδι» τοῦ Στέρν, εἶχα σημειώσει στὸ περιθώριό του:

«Ἐντύπωσι ἔκαμε στὸ Στὲρν πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν ὅτι στὸ Παρίσι δὲ φιλιόντουσαν στοὺς δρόμους παρὰ μόνο γυναῖκες μὲ γυναῖκες. Ἂν ὅμως τὸ «Αἰσθηματικὸ Ταξίδι» του τὸ ἔκανε σήμερα, θἄβλεπε πῶς τὸ Παρίσι ἔγινε σ' αὐτὸ ἐντελῶς ὅμοιο μὲ τὸ Λονδῖνο».

Στὴν ἐποχή μου ὅμως ἀκόμα τὰ φιλιὰ στὰ Παρισινὰ πάρκα ἐδίνοντο κλεφτὰ καὶ μὲ κάποιο φόβο. Γιατὶ καμμιὰ φορὰ βρισκόταν κανένας φύλακας, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸ βουνὸ φερμένος κι' ἀγρίευε. Τέτοια στραβόξυλα ὅμως δὲν ὑπῆρχαν στὴν ἐποχή μου παρὰ ἐλάχιστα στὸ Παρίσι. Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲ συνάντησα σὲ ὅλα τὰ μποεμικά μου χρόνια — ποὺ δὲν κράτησαν εὐτυχῶς καὶ λίγο. Καὶ τὰ ζευγαράκια στὶς γωνίες τοῦ Λουξεμβούργου καὶ ὅλων τῶν πάρκων ἐλεύθερα, ἄλλαζαν φιλιὰ βουβὰ καὶ θορυβώδη, σύντομα καὶ παρατεταμένα, χωρὶς νὰ τοὺς καίγεται καρφὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ περνοῦσαν καὶ τοὺς ἔβλεπαν ἢ ὅπως θὰ λέγαμε τώρα ποὺ τοὺς μπάνιζαν. Ἀλλὰ γιατί; Μήπως κι' αὐτοὶ δὲ μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο; Φτάνει νὰ εἶχαν κέφι!

Στὸ Χάϋδ πάρκ καὶ στὸ Κιοῦ Γκάρντεν— ὢ ἀλησμόνητα πάρκα τοῦ Λονδίνου!— οἱ φύλακες θὰ θεωροῦσαν ἀφύσικο ἕνα ζευγάρι ποὺ δὲ θὰ φιλιόταν ξαπλωμένο στὴ χλόη. Τὰ ἔχασα ἕνα ἀπόγευμα ποὺ πρωτοβρέθηκα ἀνάμεσα ἀπὸ γραμμὲς ἀτελεύτητες ζευγαριῶν. Ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶμαι πολιορκημένος καὶ δὲν ἤξερα ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ στρίψω. Δὲν ἦταν πειὰ φιλιὰ ἐκεῖνα. Ἦταν παφλάσματα ρυακιῶν. Ἦταν μουρμουριτὰ βρύσης. Ἦταν νότες. Καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο αὐτό. Γιατὶ εἶχ' ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν τῶν Ἄγγλων. Ἀλλὰ οἱ Ἄγγλοι συμφωνοῦν μ' αὐτὸ μὲ τὸν Παπαμανώλη τοῦ λαϊκοῦ μας τραγουδιοῦ:

Τὸ φιλὶ δὲν εἶναι κρῖμα
εἶναι πρᾶγμα φυσικό.

Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐπιτρέπουν νὰ καταφεύγουν στὰ ξενοδοχεῖα τὰ ζευγάρια ποὺ δὲν εἶνε παντρεμένα μὲ στεφάνι. Ὅμως ἔξω στὸ ὕπαιθρο, ἐπάνω στὰ χόρτα τῶν πάρκων, τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ χορτάσουν ἀπὸ φιλιά. Γι' αὐτὸ οἱ ἐρωτευμένοι Ἄγγλοι, ἂν ἤξεραν νεοελληνικά, θἄπρεπε νὰ μάθουν ν' ἀπαγγέλλουν τὸ ποίημα τοῦ Ἰωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, ποὺ εἶχε γράψει στὴν Ἀθήνα προτοῦ γίνει Ζὰν Μορεάς:

Θυμᾶσαι τί ἐκάμαμε στὰ χόρτα τὰ χλωρά,
μικρή μου, μιὰ φορά;
Ἄχ, ὅλα τὰ λησμόνησες, μὰ ἐγὼ δὲ λησμονῶ
πόσο γλυκὰ φιλιόμασταν στὸ χόρτο τὸ χλωρό.

Ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶτε πὼς οἱ Ἄγγλοι εἶνε πουριτανοὶ καὶ τὸν πουριτανισμό τους τὸν ἔδωσαν καὶ στοὺς Ἀμερικανούς. Στὴ Νέα Ὑόρκη, στὴ Βοστώνη, στὸ Σικάγο, οἱ ἀστυνομικοὶ ζητᾶνε ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους τὰ φύλλα τῆς ταὐτότητός των. Κι' ἀλλοίμονό τους ἂν δὲν εἶνε παντρεμένοι! Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ καταστρατηγήσανε τὶς αὐστηρὲς ἀπαγορεύσεις. Ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὶς ἐρωτικὲς συναντήσεις στὰ ξενοδοχεῖα ὄχι ὅμως καὶ στὰ σπίτια τους. Λοιπόν, τὸ αὐτοκίνητό τους ἑρμηνεύτηκε ὡς ἰδιοκτησία, συνεπῶς ὡς σπίτι τους. Ἔτσι κάθε Ἀμερικανὸς ποὺ ἔχει δικό του αὐτοκίνητο — ἀλλὰ καὶ ποιὸς Ἀμερικανὸς δὲν ἔχει δικό του αὐτοκίνητο;— παίρνει τὴν ἐρωμένη του κα' πᾶνε περίπατο στὶς ἀκροποταμιές, στὶς ἀκρολιμνιὲς ἢ στὶς ἀκρογιαλιές. Ἐκεῖ λοιπὸν σταματᾶνε καὶ κατεβάζουν τὰ μπερντεδάκια στὰ παραθυράκια τῶν αὐτοκινήτων τους. Κι' οἱ πόλισμαν φρουροῦν νὰ πιάσουν τίποτε ἐρωτευμένους ποὺ θὰ φιληθοῦν ἔξω ἀπ' τ' αὐτοκίνητα ἢ κανένα ζευγάρι ποὺ στὴ σαστιμάρα του ξέχασε νὰ κατεβάσῃ τὰ μπερντεδάκια τοῦ αὐτοκινήτου του. Κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω τί ἤθελ' ἐκεῖ κάθε σούρουπο, ὅλη ἐκείνη ἡ παράταξι τῶν χιλιάδων αὐτοκινήτων.

Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ συνέβη στὸ Λονδῖνο καὶ τὸ ἑξῆς χαριτωμένο:

Σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, θαρρῶ, εἶχε καταφύγει ἕνα ζευγαράκι ἐρωτευμένων καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ πρόεδρος μιλοῦσε γιὰ κάποιο σοβαρώτατο ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως, οἱ ἐρωτευμένοι ἀγκαλιάστηκαν σφιχτὰ κι' ἄρχισαν νὰ φιλιοῦνται σκανδαλωδῶς. Ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴν ἀγόρευσίν του καὶ διέταξε τοὺς κλητῆρας νὰ διώξουν τοὺς ἐρωτευμένους. Ὅμως αὐτοὶ φεύγοντας γύρισαν καὶ τοὺς εἶπαν:

—Γεροζηλιάρηδες!

Κι' ἐδέησε νὰ περάσουν κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ σταματήσουν τὰ γέλια τῶν βουλευτῶν γιὰ νὰ συνεχίσῃ ὁ πρόεδρος τὴν ἀγόρευσί του.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Τὸ χιοῦμορ τῆς ἐποχῆς

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΩΝ

Στὴν αἴθουσα τοῦ «Ἀτελιέ»

Στην τοσο στενοχωρη καὶ ἄκεφη ἐποχή μας ποὺ ὅλους μας βασανίζουν δικές μας καὶ γενικὲς στενοχώριες, μιὰν ὄασι κεφιοῦ. Ἡ καλλίτερα, ὅλες αὐτὲς οἱ στενοχώριες μας παρμένες ἀπὸ τὴν εὔθυμή τους πλευρά.

Κι' αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο. Ὄχι μόνο γιατὶ μᾶς ξαναφέρνει τὸ γέλιο ἢ τὸ χαμόγελο ποὺ τόσο ἀποζητᾶμε, ἀλλὰ καὶ γιατὶ τὸ ἴδιο σοβαρὸ καὶ στενόχωρο θέμα ὅταν τὸ δῆς ἀπὸ τὴν εὔθυμη πλευρά του γίνεσαι ψυχραιμότερος, μπορεῖς νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃς ὀρθότερα.

Μ. Βιτσώρη: Δὶς Παπαδάκη

Ἔπειτα ἡ σάτυρα εἶναι μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀντιμετώπισι καὶ τῶν πιὸ σοβαρῶν ζητημάτων.

Κι' ἡ Πέμπτη Χιουμοριστικὴ Ἔκθεσι τοῦ Συνδέσμου Σκιτσογράφων Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ποὺ ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν στὴν αἴθουσα τοῦ «Ἀτελιὲ» (Καραγεώργη 8) ἔχει ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα.

Μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅσες ἔγιναν ὡς σήμερα καὶ εἴμαστε βέβαιοι πὼς οἱ ἐκθέτες θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν παρουσιάσουν ἀκόμη καλλίτερη.

Διακόσια χιουμοριστικὰ σκίτσα, ὅλα σχεδὸν διαλεγμένα, καὶ καλὰ κάνουν, καὶ τὸν πιὸ συνωφρυωμένον ἐπισκέπτη νὰ εὐθυμήσῃ. Εἴδαμε ἀνθρώπους που σκοπίμως καὶ ἐκ προθέσεως εἶναι κατσούφηδες νὰ μὴν μποροῦν νὰ συγκρατηθοῦν.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐκθέτας εἶναι γνωστοὶ στὸ Ἑλληνικὸ Κοινό, ὡς συνεργάτες τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κατατάσσονται στοὺς καλλιτέρους ζωγράφους μας.

Αὐτὸ τὸ δεύτερο συνεπάγεται ὅτι ἡ ἔκθεσι δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐπίδειξι ἐξυπνάδας—ἴσως ὅλοι οἱ Ρωμηοὶ ἔχουμε περισσότερη ἀπ' ὅσο χρειάζεται—ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ καθαρὸ καλλιτεχνικὸ ἐνδιαφέρο.

Γιατὶ τὸ σκίτσο καὶ ἡ γελοιογραφία εἶναι ἕνα εἶδος τέχνης κι' αὐτὸ ἰσάξιο μὲ ὅλα τὰ ἄλλα. Εἶναι ὅτι εἶναι ἡ κωμῳδία καὶ ἡ σάτυρα στὴ λογοτεχνία. Κι' ὅπως ὑπάρχουν οἱ Ἀριστοφάνηδες καὶ οἱ Μολιέροι ποὺ κατατάσσονται ἰσάξιοι μὲ τοὺς δραματικούς, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ οἱ Ντωμιὲ ποὺ μπαίνουν στὴν πρώτη σειρὰ τῶν ἐργατῶν πινέλου.

Εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ ξεκαθαρίζεται πάντα. Δὲν εἶναι ἡ σοβαρότητα τοῦ θέματος κεῖνο ποὺ κάνει τὴν τέχνη, ἀλλὰ ἡ ἱκανότης τοῦ τεχνίτη ν' ἀποδώσῃ κεῖνο ποὺ ζητᾶ. Καὶ ἡ «σοβαρή», ἡ συνωφρυωμένη τέχνη μᾶς εἶχε δώσει τόσα τερατουργήματα, δυστυχῶς.

Πολλοὶ παρατήρησαν πὼς στὴν Ἑλλάδα δὲν ξέρουμε νὰ γελοῦμε. Ὁ Κάϊζερλιγκ μάλιστα τὸ βρῆκε σὰν ἀπόδειξι τῆς Σλαυϊκῆς μας καταγωγῆς.

Δὲν τὸ πιστεύω καθόλου. Εἶναι μᾶλλον ζήτημα παιδείας καὶ κακῆς συνηθείας.

Δὲ θ' ἀκολουθήσουμε τὸν κατάλογο τῶν ἐκθετῶν, οὔτε τὸ σύνολο τῶν ἐκθεμάτων. Ὁ ἐνδιαφερόμενος γι' αὐτὸ ἂς ἐπισκεφθῆ τὴν ἔκθεσι δὲν ἔχει νὰ χάσῃ.

Οἱ παλαίμαχοι τοῦ χιουμοριστικοῦ σκίτσου δείχνουν πὼς διατηροῦν πάντα ὅλη τους τὴ φρεσκάδα, ὅσο κι' ἂν οἱ νέοι ἔχουν ὅλον τὸ θάρρος νὰ τοὺς ποῦν «ἄμες δὲ γ' ἐσόμεθα....»

Ὁ Ντίνο Βέης—Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου—παρουσιάζει 17 ἔργα ἀπὸ τὰ ὁποία, ὅλα καλά, ξεχωρίζουν ἀναμφισβήτητα νὰ «Ἕνας φόνος στὴ Σταμπούλ», «Ἡ συζήτησι» «Τὸ ἰσχυρὸν Φύλον» κ. ἄ.

Ὁ Νουὰρ ἐκθέτει μόνο πρόσωπα τὴν Α. Μ. τὸ Βασιλέα, τοὺς τέως Πρωθυπουργούς, τὸν κ. Κοτζιᾶ Μὰ τὰ καλλίτερα ἀσφαλῶς εἶναι ἡ «Ἠλέκτρα» κι' ὁ Παλαμᾶς.

Στὴν ἴδια σειρά, μὲ προσωπογραφίες μόνο εἶναι ὁ παλαίμαχος τοῦ σκίτσου Σόφο

Στὶς προσωπογραφίες πρέπει νὰ ξεχωρίσουμε ἀκόμη τὸ «Μητρόπουλο», τὴν «Παπαδάκη» καὶ ἰδιαίτερα τὸ «ζωγράφο Τ. Φ.» τοῦ Βιτσώρη, τὶς «κυρίες» τοῦ Φ. Δημητριάδη, τοὺς «ἠθοποιοὺς» τοῦ Βαρδακώστα.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων λαμπρῶν ἐκθεμάτων ἀναφέρω, στηριζόμενος στὴν ὄχι καὶ τόσο σπουδαία γνώμη μου τὸν Παυλίδη μὲ τὰ «Παραγωγικὰ ἔργα», τὰ «Φῶτα τῆς πόλεως», τὸ «Ὅταν ἡ πόλις κοιμᾶται» καὶ ἰδιαίτερα τὴν «Ἀκρεοφαγία», τὸν Κορογιαννάκη μὲ τὸ λαμπρὸ «Ἡ τέχνη γιὰ τὴν τέχνη», τὸ «Μειδιάσατε» τοῦ Μαραθωνοδρόμου καὶ τὸ «Κάθε μπόδιο σὲ καλό», τὴ σειρὰ τοῦ Δημητριάδη ἀπὸ τα δικαστήρια—ὅλα πολὺ καλὰ—τὸν «Ξυλοθραύστη» τοῦ Κασταγάκη, τοὺς «Μεθυσμένους» καὶ τὴν «Παρεξήγησι» τοῦ Μπέζου μαζὺ μὲ τὸν πολύτιμο ἑαυτό του, τὶς δυὸ συνθέσεις τοῦ ἐκλεκτοῦ ζωγράφου Σ. Βασιλείου, τὸ «Νοκτοῦρνο» καὶ τὸ «Κοκκινέλι» τοῦ ἀκριβοθόρητου Χόροβιτς, τὶς σάτυρες πάνω σὲ θέματα μεγάλων ζωγράφων τοῦ Ν. Νομικοῦ, τὴν λαμπρὴ «Παρέλασι» τοῦ Πολενάκη, τὸ «Ταγκὸ» καὶ τὸ εὐφυέστατον «Ὁμιλοῦνται Ἑλληνικὰ» τοῦ Τερζόπουλου, τὸ Γκεϊβέλη, τὸν Κουμετάκη, τὸ Βυζάντιο μὲ τοὺς «Ἀνθρώπους ποὺ γλεντοῦν».

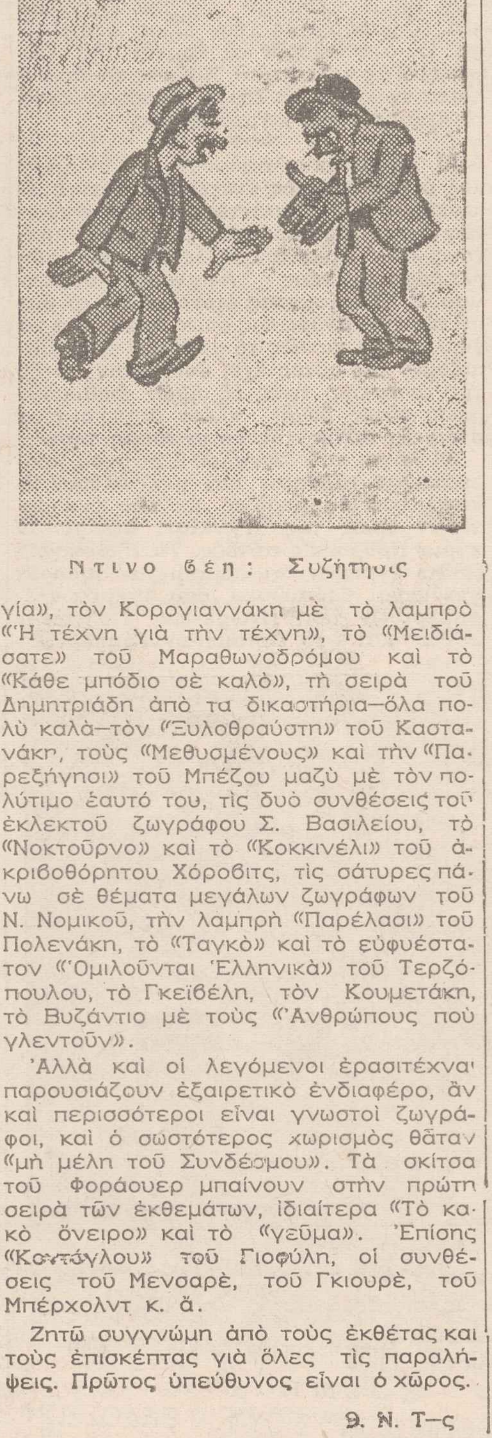

Ντινο βέη: Συζήτησις

Ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι ἐρασιτέχναι παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρο, ἂν καὶ περισσότεροι εἶναι γνωστοὶ ζωγράφοι, καὶ ὁ σωστότερος χωρισμὸς θἆταν «μὴ μέλη τοῦ Συνδέσμου». Τὰ σκίτσα τοῦ Φοράουερ μπαίνουν στὴν πρώτη σειρὰ τῶν ἐκθεμάτων, ἰδιαίτερα «Τὸ κακὸ ὄνειρο» καὶ τὸ «γεῦμα». Ἐπίσης «Κοντόγλου» τοῦ Γιοφύλη, οἱ συνθέσεις τοῦ Μενσαρέ, τοῦ Γκιουρέ, τοῦ Μπέρχολντ κ. ἄ.

Ζητῶ συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἐκθέτας καὶ τοὺς ἐπισκέπτας γιὰ ὅλες τὶς παραλήψεις. Πρῶτος ὑπεύθυνος εἶναι ὁ χῶρος.

Θ. Ν. Τ—ς

Παρατηρήσεις

Η «ΦΛΟΞ»

Καὶ ὁ κύριός της

Σ' ἕνα καράβι βλέπει ὁ παρατηρητὴς ταξιδιώτης χίλια δυὸ πράγματα διασκεδαστικά. Ἔτσι σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι ὁ ἀντιπρόσωπος μιᾶς Ἑταιρίας ποὺ ταξίδευε γιὰ τὶς ἐπαρχίες, ἦταν ἕνα ξεκαρδιστικὸ νούμερο ποὺ διεσκέδαζε τοὺς ἐπιβάτες.

Κομψός, μυρωμένος, Δὸν Ζουὰν τῆς κακιᾶς ὥρας, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ προφορὰ γυναικεία, ἀπετέλεσε ἕνα τῶν κέντρων τῆς εὐθυμίας μας.

Ἦτο στενοχωρημένος ὁ καϋμένος, γιατὶ εἶχε στερηθῆ τὴν «Φλόξ». Φλὸξ δὲ ἦτο ἡ σκυλίτσα του. Σκυλίτσα ράτσας λουλοῦ —ὅπως μᾶς εἶπε— ποὺ ἀπετέλει τὸ ἅπαντον τῆς ζωῆς του.

—Ποῦβετα δὲν πάω χωρὶς τὴν Φλόξ — κατέληξε, μὲ νάζια καὶ τσακίσματα.

Καὶ αὐτὸς ὁ ἄκακος ἰδιωτισμὸς τοῦ «ποῦβετα» ποὺ ἂν δὲν ἐλέγετο, ἴσως νὰ μὴν προκαλοῦσε τὴν εὐθυμία τῶν ἄλλων —μαζὶ μὲ τὴ γυναικεία συρτὴ προφορά του καὶ τὸ κομψολεπτεπίλεπτον ὅλον του — προεκάλεσε τὴν θύελλαν τῆς Εὐθυμίας, ποὺ τὸν ἀνέδειξε νούμερο, μέσα στὸ μικρὸ κόσμο, τοῦ σαλονιοῦ τῆς πρώτης, ἑνὸς τῶν πλοίων τῆς γραμμῆς

—«Ποῦβετα» λοιπόν, τὸν ἠρώτησεν ἐπίτηδες, τονίζουσα τὴν πρώτη λέξι μία Ἀθηναία κυρία, ποὺ τοῦ εἶχε εἰπῆ ὅτι εἶνε Ἀνατολίτισσα, γιὰ νὰ ἔχῃ ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ θεατράκι τοῦ γλεντιοῦ αὐτοῦ.

Καὶ ὁ δυστυχής, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῆ, ὅτι τὸν εἶχαν ἐκλέξει οἱ ταξιδεύοντες, γιὰ νὰ σπάσουν κέφι, ἐπανέλαβε:

— «Ποῦβετα», κυρία μου ! Ἄχ ! ἡ «Φλόξ» μου, εἶνε ἡ χαρά μου.

—Μὰ ἐσεῖς κάνετε σὰν ἐρωτευμένος μ' αὐτὴ τὴ «Φλόξ». Μᾶς κάνετε νὰ ζηλεύουμε — πετάχτηκε ἕνα δεσποινίδιο, βέρο πλακιωτάκι, ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον.

—Γιατί; ἐρώτησεν ἀνύποπτος ὁ ἥρως μας. Γιατί νὰ ζηλεύετε, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ...μισογύνης...

—Μισογύνης; ἐρώτησε τώρα, μὲ μιὰ τσαχπίνικη γκριμάτσα, τὸ πλακιωτάκι. Κι' ἐσεῖς μ' ἔχετε φάει μὲ τὰ μάτια, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα στὸ καρρέ.

—Κι' ἐγὼ τὸ παρετήρησα, συνεπλήρωσε ἡ Ἀθηναία κυρία. Κι' ἀκόμη ὅτι, ὅταν ἡ δεσποινὶς λείπῃ, κορτάρετε ὅποια βρεθῆ μπροστά σας.

—Ἄχ, ἄχ, ξεφώνησεν ὁ «Φλὸξ» —ὅπως ὠνομάσθη ἀπὸ τὴν συντροφιὰ — «ποῦβετα» δὲν μοῦπαν τέτοιο πρᾶγμα.

—Οὔτε ἡ «Φλόξ»; ρώτησε μιὰ τρίτη κυρία θέλουσα νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν συζήτησι ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ξέφυγε.

Ὁ μισογύνης —ποὺ ἦταν καὶ σαραντάρης— δὲν κατάλαβε πὼς ἡ ἐρώτησι δὲν εἶχε θέσι καὶ ἄρχισε·

—Ἡ «Φλόξ»; Ἄχ καὶ γιατί μοῦ τὴ θυμίσατε πάλι; Τὴν καϋμένη, θἄχῃ μεγάλο μεράκι κι' αὐτή, ποὺ μ' ἔχασε. Τὴν ἔχω μάθει καὶ μ' ἔχει μάθει τόσο. Τρῶμε μαζί. Παίζω μαζί της καὶ δὲν πάω «ποῦβετα» — σᾶς εἶπα — χωρὶς αὐτή. Ἄχ! Μετάνοιωσα ποὺ δὲν τὴν πῆρα μαζί μου κι' αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Ὁ πλοίαρχος, ποὺ παρηκολούθει τὸ γλέντι, ἔλαβε μέρος τώρα ἀπὸ τὴ γωνία του.

—Καὶ θὰ τὴν ἐφέρνατε στὴν τραπεζαρία νὰ φάῃ μὲ τοὺς ἐπιβάτες; ρώτησε.

—Ἀμή! Οὔτε ἄνθρωπος δὲν εἶνε τόσο φρόνιμος καὶ τόσο καθαρὸς σὰν τὴ «Φλόξ» μου. Νὰ τὴν δῆτε πῶς τρώει στὸ τραπέζι, θὰ τὸ παραδεχθῆτε.

—Νὰ μὴν τὴ δοῦμε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ καπετάνιος. Τέτοιο θέαμα νὰ λείπῃ, σᾶς παρακαλῶ, στὸ βαπόρι μου. Μᾶς φτάνουν τόσα ἄλλα θεάματα ποὺ βλέπουμε σὲ κάθε ταξίδι.

Ἀλλ' ὁ «Φλὸξ» ἐθύμωσε τώρα :

—Τί λέτε, κύριε πλοίαρχε; Ἀστειεύεσθε νομίζω. Ἡ «Φλὸξ» πίνει νερὸ μόνο ἀπὸ ποτῆρι. Δέκα χρόνια ἂν διψάῃ, δὲν πίνει ἀπὸ ἀλλοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοίαρχος ἐθύμωσε μὲ τὴ σειρά του:

—Τέτοια ποτήρια, δὲν ἔβγαλε ἀκόμη κανένα ἐργοστάσιο, γιὰ τὸ καράβι μου.

Ὡρισμένως τὸ θέαμα ἦτο πρώτης τάξεως καὶ χωρὶς εἰσιτήριο. Ἰδίως, ὅταν ὁ κ. «Φλόξ», θιχθεὶς ἀπ' ὅσα ἐξεστόμισεν ὁ πλοίαρχος, ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται :

—Ἀκοῦτε τί μοῦ λέει, ὅπου ἐγὼ δὲν πηγαίνω «ποῦβετα», χωρὶς τὴν «Φλόξ».

Οἱ κυρίες ἔσκασαν στὰ γέλια, οἱ κύριοι ἄρχισαν νὰ τὸν παρηγοροῦν κι' ἡ εὐθυμία ἔσπαζε γλόμπο —κατὰ μίαν χαρακτηριστικὴν ἔκφρασιν.

Τόσο ἦτο τὸ κέφι, ποὺ καὶ ὁ πλοίαρχος μετάνοιωσε ποὺ θύμωσε πρὸς στιγμὴν καὶ ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν μέγαν φίλον τῆς «Φλὸξ» ἐπιβάτην του.

ΣΩΝΙΜ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΕΞΥΠΝΟ ;

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΟΣΟΝ ;

Θέλετε νὰ μάθετε ἂν τὰ παιδιά σας εἶναι ἔξυπνα ἢ κουτὰ κι' ἀκόμη θέλετε νὰ μετρήσετε τὸ βαθμὸ τῆς νοημοσύνης τους ; Αὐτὸ δὲν εἶναι πρᾶγμα πολὺ δύσκολο. Οἱ παιδαγωγοὶ ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνιες ἐργασίες κατώρθωσαν νὰ καταρτίσουν τὴ μέθοδο, ποὺ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουμε γι' αὐτό. Εἶναι μιὰ ἁπλῆ, ὅπως θὰ ἰδῆτε μέθοδο, ποὺ ὅμως τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι τόσο μεγάλα.

Στὴν Ἑλλάδα τὴ σχετικὴ ἐργασία γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς μεθόδου, πρὸς μέτρησιν τῆς νοημοσύνης τῶν παιδιῶν, τὴν ἔκανε ὁ καθηγητὴς τῆς Παιδαγωγικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν κ. Ν. Ἐξαρχόπουλος μὲ βοηθὸ τὴν ἐπιμελήτρια τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἐργαστηρίου, καθηγήτρια δεσποινίδα Σ. Γεδεών. Ἡ προκαταρκτικὴ αὐτὴ ἐργασία βάσταξε ἀρκετὰ χρόνια, ἀφοῦ ἄρχισε ἀπὸ τὸ 1924 καὶ τελείωσε κατὰ τὸ 1931. Ἐννοεῖται πὼς αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κ. Ἐξαρχόπουλος καὶ ἡ βοηθός του ἔμειναν ἱκανοποιημένοι. Ἀπεναντίας ἡ σχετικὴ ἐργασία συνεχίζεται καὶ πάντοτε ἐπιφέρονται οἱ μεταρρυθμίσεις, ποὺ ἡ πεῖρα ἀποδεικνύει ὡς ἀναγκαῖες διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς μεθόδου.

Ὡς βάσις τῆς ἐργασίας ἐλήφθη ἡ Γαλλικὴ μέθοδος, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλίμαξ Μπινὲ-Σιμόν. Αὐτὴ συνίσταται στὴν ὑποβολὴ διαφόρων ἐρωτήσεων στὸ παιδί, ἀναλόγως δὲ τῶν ἀπαντήσεων, ποὺ αὐτὸ θὰ δώσῃ κρίνεται ὁ βαθμὸς τῆς νοημοσύνης του. Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς 70 περίπου, ἔχουν κατανεμηθῆ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῶν παιδιῶν, 5—6 γιὰ κάθε ἔτος ἢ διετία. Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ ἐντὸς ὡρισμένης ὥρας, ἀπὸ πρὶν καθωρισμένης.

Ἐννοεῖται πὼς ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔτυχε τῆς ἀναλόγου ἐπεξεργασίας γιὰ τὴν προσαρμογή της στὴν Ἑλληνικὴ πραγματικότητα. Ἔτσι ἀφαιρέθηκαν ὡρισμένες ἐρωτήσεις καὶ προστέθηκαν ἄλλες, πρωτότυπες Ἑλληνικὲς ἢ παρμένες ἀπὸ ἄλλες παρόμοιες μεθόδους ποὺ ἐφαρμόζονται σὲ ξένα Κράτη. Δοκιμάστηκε ἀκολούθως, γιὰ νὰ ἐπαληθευθῆ ἡ ἀξία της σὲ 100 παιδιὰ ποὺ τὰ πῆραν στὴν τύχη καὶ διαπιστώθηκε ἡ γενικὴ παρατήρησις ὅτι ἀπὸ τὰ 100 παιδιὰ τὰ 50 παρουσιάζονται κανονικά, τὰ 25 ὑπὲρ καὶ τὰ 25 ὑπὸ τὸ κανονικόν.

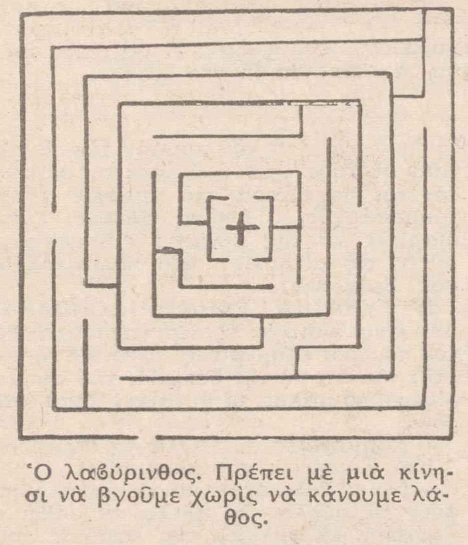

Ὁ λαβύρινθος. Πρέπει μὲ μιὰ κίνησι νὰ βγοῦμε χωρὶς νὰ κάνουμε λάθος.

Ἡ μέτρησις γίνεται ἀπὸ τοῦ τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους καὶ γιὰ μὲν τὰ πρῶτα χρόνια (3—10) γίνεται κατὰ ἔτος γιὰ τὰ ἀκόλουθα δὲ (11—18) κατὰ διετία.

◆◆◆

Τὶς σχετικὲς πληροφορίες τὶς πήραμε ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Γεδεών, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ πειραματίζεται ἐπὶ τῆς μεθόδου, ὄχι μονάχα στὰ παιδιὰ τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου.

—Αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἔδινε ἕνα ὁλοκληρωμένο ἀποτέλεσμα, μᾶς λέει ἡ δεσποινὶς Γεδεών, γιὰ τοῦτο κι' ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ περιλάβουμε στὴν ἔρευνά μας ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα παιδιὰ διαφορετικῆς κοινωνικῆς προελεύσεως, πῆγα καὶ πειραματίστηκα σὲ πολλὰ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν διαφόρων συνοικισμῶν, τόσο ἀγόρια, ὅσο καὶ κορίτσια».

— Βρήκατε καμμία διαφορά, ρωτοῦμε πονηρά, ἀνάμεσα στὰ ἀγόρια καὶ στὰ κορίτσια ; Ἢ πειὸ συγκεκριμένα, μήπως τὰ ἀγόρια ἀποδείχτηκαν κατὰ μεγαλείτερο ποσοστὸ πειὸ ἔξυπνα ;

Ἡ δεσποινὶς Γεδεὼν μᾶς ἀπαντᾷ ἀμέσως. Ὄχι, καμμιὰ διαφορὰ ποσοτικῶς δὲν ὑπάρχει. Μόνο ποιοτικῶς παρετηρήθη κάποια διαφορά. Τὰ κορίτσια π. χ. ἔχουνε περισσότερο κλίσεις καλλιτεχνικές, γι' αὐτὸ καὶ ἀπαντοῦν εὐκολώτερα σὲ τέτοιες ἐρωτήσεις. Πέρα ἀπ' αὐτὸ καμμιὰ ἄλλη διαφορὰ δὲν ὑπάρχει».

— Μήπως, ξαναρωτοῦμε, διεπιστώθη καμμιὰ διαφορὰ μεταξὺ τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ τῶν Γαλλοπαίδων, ἀφοῦ ἡ μέθοδος ποῦ ἐφαρμόζεται καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔχει πάρα πολλές ὁμοιότητες ;

— Αὐτὸ μάλιστα, εἶναι ἡ ἀπάντησις, οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶναι πειὸ ἔξυπνοι. Ἐρωτήσεις ποὺ στὴν κλίμακα τοῦ Μπινὲ εἶναι σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία ἀναγκαστήκαμε νὰ τὶς κατεβάσουμε σὲ μικρότερη ἡλικία στὴ δική μας μέθοδο, γιατὶ ἦταν πολὺ εὔκολος γιὰ τὰ παιδιά μας.

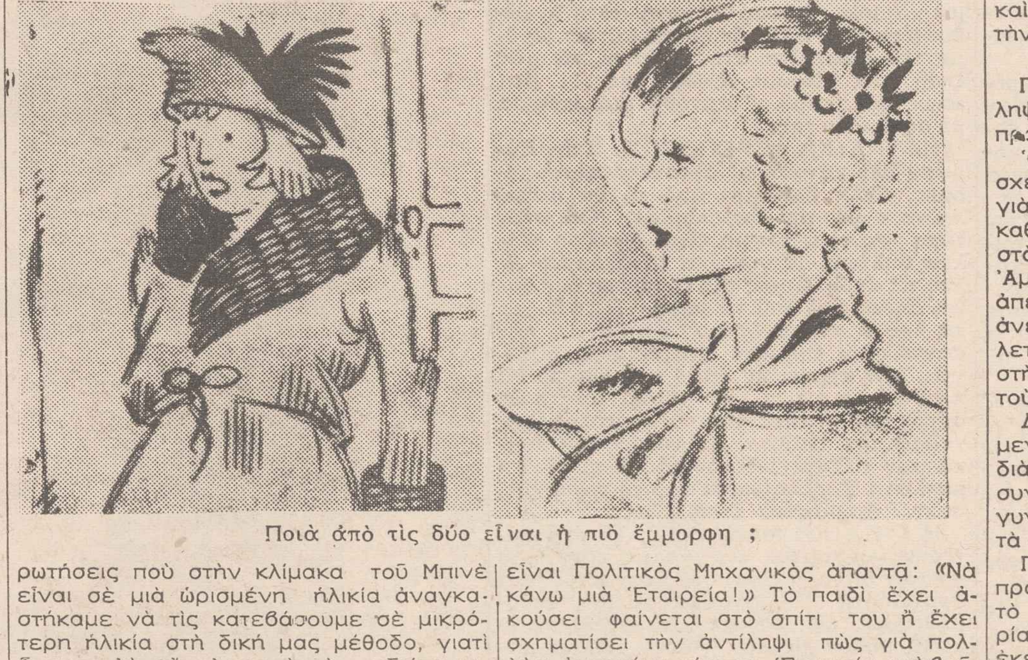

Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο εἶναι ἡ πιὸ ἔμμορφη ;

◆◆◆

Ἀλλὰ εἰς τί συνίστανται οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς ποὺ ὑποβάλλονται εἰς τὰ παιδιά ; Θὰ παραθέσουμε μερικές, ποὺ ἀπευθύνονται σὺ παιδιὰ διαφορετικῶν ἡλικιῶν καθὼς καὶ τὶς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν, ποὺ εἶναι πολλὲς φορὲς ἀρκετὰ ἔξυπνες ἢ καὶ ἐνδεικτικὲς τῆς ἀνατροφῆς τους.

Ρωτῶν π. χ. ἕνα παιδὶ 9 ἐτῶν. Τί πρέπει νὰ κάνῃς ὅταν σπάσῃς ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν εἶναι δικό σου ; Ἡ ὀρθὴ ἀπάντησις ποὺ τὴν δίνουν πολλὰ παιδιὰ εἶναι : Θὰ ζητήσω συγγνώμην ἢ θὰ τὸ ἀγοράσω. Ἰδοὺ ὅμως καὶ μιὰ ἀπάντησις ἑνὸς παιδιοῦ.

«Θὰ τὸ ἀγοράσω, μὰ ἂν εἶναι καμμιᾶς θείας μου καὶ νὰ τὸ σπάσω, ποὺ εἶναι δικό της δὲν τὸ πληρώνω».

Ἢ ὑποβάλλουν στὸ παιδὶ τὴν ἐρώτησιν. «Τί ὁμοιότης ὑπάρχει μεταξὺ στρατιώτου καὶ κυνηγοῦ ;» Ἕνα ἀγόρι ἀπαντᾷ: «Ὅτι κρατοῦν καὶ οἱ δύο τουφέκια». Ἕνα κορίτσι ὅμως 7 ἐτῶν, κόρη τμηματάρχου ἀπαντᾷ: «Καὶ οἱ στρατιῶται σκοτώνουν καὶ οἱ κυνηγοὶ σκοτώνουν, μόνον ποὺ οἱ κυνηγοὶ πουλιὰ καὶ οἱ στρατιῶται ἀνθρώπους».

Ἐδῶ φαίνεται καὶ ἡ διάθεσις τοῦ κάθε παιδιοῦ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς του ἢ καὶ τὰ αἰσθήματά του.

Τέτοιες ἀπαντήσεις ἔξυπνες ἢ περίεργες δίνουν πολλὰ παιδιά.

Στὴν ἐρώτησι π. χ., τί πρέπει νὰ κάνῃς πρὶν ἀρχίσῃς μιὰ ἐργασία πολὺ σπουδαία, ἕνα παιδί, ποὺ ὁ πατέρας του εἶναι Πολιτικὸς Μηχανικὸς ἀπαντᾷ: «Νὰ κάνω μιὰ Ἑταιρεία!» Τὸ παιδὶ ἔχει ἀκούσει φαίνεται στὸ σπίτι του ἢ ἔχει σχηματίσει τὴν ἀντίληψι πὼς γιὰ πολλὲς ἐργασίες γίνεται Ἑταιρεία, καὶ βρῆκε τὴν πρώτη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴ θέσῃ καὶ τὸ ἴδιο σὲ ἐφαρμογή.

Σ' ἄλλη ἐρώτησι ποὺ ζητοῦν ἀπὸ τὸ παιδὶ νὰ βρῆ ποὺ εἶναι ἡ κουταμάρα στὴ φράσι. «Ἔχω τρεῖς ἀδελφούς, τὸν Γιώργο, τὸν Νίκο καὶ ἐμένα», ἕνα παιδὶ Χρηματιστοῦ ἀπαντᾷ: «Δὲν πρέπει νὰ εἶναι τόσο πολλὰ ἕνα — δυὸ φτάνουν» ! Ἄλλο λέγει: «Ἡ κουταμάρα εἶναι ἀπὸ ἐμένα». «Τί θὰ κάνῃς, ὅταν σπάσῃς ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι δικό σου ;» Θὰ κρύψω τὰ κομμάτια γιὰ νὰ μὴν τὰ ἰδοῦν ἀπαντᾷ.

Σὲ μικρότερη ἡλικία οἱ ἐρωτήσεις εἶναι πειὸ ἁπλές. «Τί εἶναι κοῦκλα» π. χ. ἢ «Τί εἶναι πρόβατο». Καὶ οἱ μεγαλείτερες πειὸ δύσκολες. Νὰ παραδείγματος χάριν καὶ μία ἐρώτησις μὲ τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ ἀσκηθοῦμε καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι:

Οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἀνήγγειλαν τὴν ἔναρξιν τῆς χθεσινῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, ἤρχισαν νὰ κτυποῦν ὕστερα ἀπὸ 10 λεπτὰ ἀφοῦ ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον τοῦ σπιτιοῦ μου. Δὲν ἐμέτρησα τοὺς κτύπους τοῦ ὡρολογίου, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἤκουσα περισσοτέρους ἀπὸ ἕνα καὶ ὅτι παρίστανον περιττὸν ἀριθμόν. Χθὲς ὁλόκληρον τὸ πρωΐ, μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν ἤμουν σπίτι μου, τὸ δὲ ὡρολόγιον τοῦ σπιτιοῦ μου ἐστάθη εἰς τὰς 5 παρὰ 5΄ μετὰ μεσημβρίαν. Ποίαν ὥραν νομίζεις ὅτι ἤρχισαν νὰ κτυποῦν οἱ κώδωνες, οἱ ἀγγέλλοντες τὴν ἔναρξιν τῆς χθεσινῆς πυρκαϊᾶς ; Ἂς ἀσκηθοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας καὶ ἂς ἀπευθύνουν τὴν ἐρώτησιν καὶ στὰ παιδιά τους. Θὰ μετρήσουν ἔτσι τὴν δύναμι τῆς νοημοσύνης τους.

◆◆◆

Γιὰ τὰ παιδιὰ μὲ πρακτικώτερη ἀντίληψι τῆς ζωῆς, ζητοῦνται ἄλλου εἴδους πράγματα.

Ὁ λαβύρινθος π. χ. τοῦ ὁποίου τὸ σχέδιον παραθέτουμε δίδεται στὸ παιδὶ γιὰ νὰ κάνῃ δύο δοκιμές, χωρὶς νὰ τοῦ καθορισθῆ ὥρα. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι στὸ πέρασμα αὐτό, ποὺ περιέχεται στὴν Ἀμερικανικὴ Μέθοδο, τὰ Ἑλληνόπουλα ἀπέτυχαν, ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ τὸ ἀνεβάσουμε στὸ 12ον ἔτος. Τοῦτο ὀφείλεται κυρίως στὴν ἐπιπολαιότητα καὶ στὴ βιασύνη ποὺ χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Δίδουν ἐπίσης στὸ παιδὶ τὸ εἰκονιζόμενο τετράγωνο χωρισμένο στὰ δύο διὰ τῆς διαγωνίου καὶ τοῦ ζητοῦν νὰ τὸ συναρμολογήσῃ ἢ τὸ ρωτοῦν ἀπὸ δυὸ γυναῖκες, τῶν ὁποίων τοῦ παραθέτουν τὰ σκίτσα, ποιὰ εἶναι ἡ ὡραιότερη.

Πολλὲς φορὲς τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν, προτιμῶντα τὴν ἀσχημότερη γυναῖκα. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς γεννᾷ ἀπορία ἀφοῦ καὶ στὴ ζωή, δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκουν ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο στὶς ἄσχημες.

Τέλος στὸ ρόμβο, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα, ζητοῦν ἀπὸ τὰ παιδιά, νὰ κατασκευάσουν παρατηρεῖται μεγάλη ἀποτυχία. Αὐτό, ὄχι μόνο στὰ Ἑλληνόπουλα, ἀλλὰ καὶ στὰ ξένα ἐπίσης. Γι' αὐτὸ καὶ ἕνας Οὔγγρος παιδαγωγὸς ἀφιέρωσε ὁλόκληρο βιβλίο, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ ποὺ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀποτυχία.

◆◆◆

Αὐτὴ εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ μέθοδος ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ Παιδαγωγικὸν Ἐργαστήριον διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς νοημοσύνης τῶν παιδιῶν. Ἔχει ἀποφέρει μέχρι σήμερα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ βοηθεῖ πολὺ στὴν καθοδήγησι τοῦ παιδιοῦ. Ἡ ἀπάντησις τοῦ παιδιοῦ βαθμολογεῖται ἀναλόγως καὶ ἔτσι προκύπτει τελικῶς ὁ βαθμὸς τῆς νοημοσύνης του. Ἡ πρακτικὴ ἀξία τῆς μεθόδου εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ ἀναγνωρίζεται ὅτι ἡ σχετικὴ ἐργασία τοῦ κ. Ἐξαρχοπούλου καὶ τῆς δεσποινίδος Γεδεὼν εἶναι ἀνεκτίμητη.

Λ. ΧΡΟΝ.—

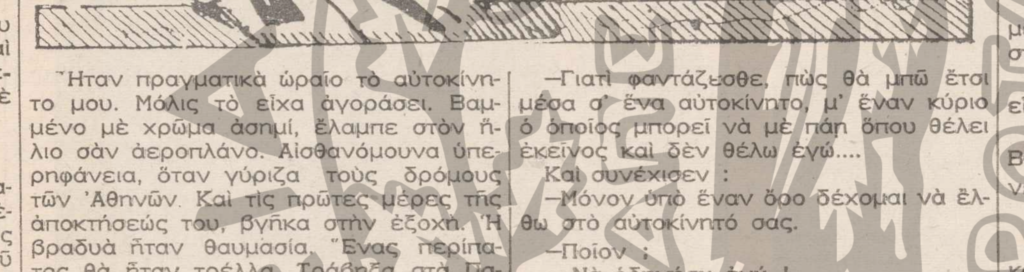

Ἦταν πραγματικὰ ὡραῖο τὸ αὐτοκίνητό μου. Μόλις τὸ εἶχα ἀγοράσει. Βαμμένο μὲ χρῶμα ἀσημί, ἔλαμπε στὸν ἥλιο σὰν ἀεροπλάνο. Αἰσθανόμουνα ὑπερηφάνεια, ὅταν γύριζα τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀποκτήσεώς του, βγῆκα στὴν ἐξοχή. Ἡ βραδυὰ ἦταν θαυμασία. Ἕνας περίπατος θὰ ἦταν τρέλλα. Τράβηξα στὰ Πατήσια, ὅταν φθάνοντας στὸ Ποδονίφτη, ἀντελήφθηκα δίπλα μου, ἕνα μικρὸ αὐτοκινητάκι ποὺ τ' ὡδηγοῦσε μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα. Τὴν κύτταξα, μὰ γύρισε ἀλλοῦ τὸ προσωπάκι της — ἀγριοκάτσικο ! σκέφθηκα.

Μιὰ στιγμὴ τ' αὐτοκινητάκι σταμάτησε. Ἡ νέα κατέβηκε κι' ἄνοιξε τὸ σκέπασμα τῆς μηχανῆς.

Σταμάτησα καὶ τῆς πρόσφερα τὶς ὑπηρεσίες μου. Ὕστερα τῆς εἶπα : Δέχεσθε νὰ πᾶμε μαζὺ στὴ Βαρυμπόμπη ; Ἔχω ἀρκετὸν καιρὸ μ' ἀπάντησε. Στὸ σπίτι θὰ πάω μετὰ τὶς δέκα. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ πηγαίνουμε παράπλευρα. Καὶ δὲν ἔρχεστε στὸ ἁμάξι μου ; Εἶναι πιὸ ἀναπαυτικό. — Μὰ γιὰ κουτὴ μὲ περάσατε ;

—Γιατὶ δεσποινίς ;

—Γιατὶ φαντάζεσθε, πὼς θὰ μπῶ ἔτσι μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, μ' ἕναν κύριο ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ μὲ πάῃ ὅπου θέλει ἐκεῖνος καὶ δὲν θέλω ἐγώ....

Καὶ συνέχισεν :

—Μόνον ὑπὸ ἕναν ὅρο δέχομαι νὰ ἔλθω στὸ αὐτοκίνητό σας.

—Ποῖον ;

— Νὰ ὁδηγήσω ἐγώ !

Δέχθηκα ἀσυζητητεί. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκινητάκι της, τὸ ὁποῖον κλείδωσε μὲ προσοχὴ — γιὰ νὰ μὴ τῆς τὸ κλέψουν — καὶ μετὰ ἕνα λεπτὸ ἦταν καθισμένη στὸ βολὰν κι' ἐγὼ δίπλα της. Ὡδηγοῦσε θαυμάσια ἡ ἀφιλότιμη. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ἐγὼ τῆς μιλοῦσα διαρκῶς, ἐκείνη κρατοῦσε πολὺ καλὰ τὴν διεύθυνσι τοῦ αὐτοκινήτου.

Περάσαμε ὁλοταχῶς τὶς κορδέλλες, καὶ μπήκαμε στὸν δρόμο τὸν ἀνηφορικό. Ἐκεῖ ἦταν καὶ σκοτεινὰ καὶ ἦταν φυσικὰ καλλίτερα γιὰ μένα ποὺ δὲν ὡδηγοῦσα. Ἤμουν πιὸ ἐλεύθερος.

— Καθῆστε φρόνιμα, μοῦ ἐπανελάμβανε. Στροφὴ ἐπικίνδυνος. Προσοχή !....

Ἔξαφνα μιὰ μοτοσυκλέττα μᾶς σταμάτησε.

—Γιατὶ σβυστὸ τὸ πίσω φῶς ; — ρώτησε ὁ ἐπιβάτης της, ποὺ ἦταν ἕνας χωροφύλακας.... Τὰ χαρτιὰ τοῦ αὐτοκινήτου, παρακαλῶ... — κ' ἐφαινόνταν θυμωμένος.

Τὰ ἔδωσα στὴ Λιλέττα, νὰ τοῦ τὰ δώσῃ. Τὰ ηὗρε ἐν τάξει. Μᾶς συγχώρησε, ὅταν ἡ νέα τοῦ εἶπε, γλυκὰ πῶς δὲν θὰ ξαναγινόνταν καὶ μᾶς ἄφησε νὰ φύγουμε. Ἡ Νινέττα, πῆρε τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ ἔβαλε στὴ θήκη ποῦ εἶναι στὴ πόρτα τ' ἁμαξιοῦ.

Μόλις ἀπεμακρύνθηκε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὴν μοτοσυκλέττα ἡ Νινέττα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου.

— Ἄχ ἀγάπη μου πὼς φοβήθηκα, μοῦ εἶπε.

Σὲ λίγο τρέχαμε ὁλοταχῶς γιὰ τὴν Βαρυμπόμπη. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἡ Νινέττα ἀνεπήδησε.

— Ἔχασα τὸ γάντι μου.

Ψάξαμε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ βρήκαμε.

— Νὰ ξέρῃς χρυσέ μου θὰ μοῦ ἔπεσε ἐκεῖ ποὺ μᾶς σταμάτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Πᾶμε πίσω ἀμέσως.

Ὅταν φθάσαμε ἐκεῖ κατέβηκα νὰ ἐρευνήσω. Ἡ Νινέττα, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ, κάθησε στὸ βολὰν καὶ ἄναψε τοὺς φάρους. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔρριξε τὸ φῶς τους μέσα στὰ μάτιά μου, καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ κλείσω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα τὸ αὐτοκίνητο νὰ «ντεμαράρῃ» καὶ πρόλαβα νὰ τὸ ἰδῶ νὰ χάνεται ὁλοταχῶς μέσα στὸ σκοτάδι. Ἔκτοτε δὲν τὸ ξαναεῖδα ! ! Καὶ δὲν εἶχα οὔτε τὰ χαρτιά του ! !

Τὸ μικρὸ τὸ αὐτοκίνητο ; καὶ ὁ ἀστυνομικός ; Μὰ ἀγαπητοί μου ὅλα αὐτὰ ἦσαν μελετημένα γιὰ νὰ μοῦ κλέψουν τὸ καινούργιο μου αὐτοκίνητο ! ! !

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΟΝ ΠΛΕΥΡΑΝ

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἡ γυναῖκα πανεπαγγελματίας! Κάνει ὅσες δουλειὲς κάνει ὁ ἄνδρας καί... μερικὲς παραπάνω. Κατέκτησε ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Τὸ πρᾶγμα δὲν κάνει σήμερα κανενὸς ἐντύπωσι. Ἔχουμε πιὰ συνηθίσει νὰ βλέπουμε γυναῖκες σ' ὅλες τὶς ἐργασίες. Μόνο ποὺ σὰν ἔχουμε κέφι, δὲν παραλείπουμε νὰ τὶς πειράξουμε λιγάκι, νὰ κάνουμε πνεῦμα μὲ τὸ ἐπάγγελμά των. Καὶ εἶναι εὔκολο αὐτό, διότι τὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα ἔχουν εὐρεῖα εὔθυμη πλευρά. Ἄς πάρουμε τὰ κυριώτερα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ. Ἀπὸ χρόνια τὸ θῆλυ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Θέμιδος. Καὶ στὸν τόπο μας οἱ δικηγορίνες εἶναι ἀρκετές. Τὸ ὅτι δὲ ἡ γυναῖκα ἔχει ἰδιαίτερα φυσικὰ προσόντα γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, δὲν θέλει συζήτησι. Ἔχει πρῶτον τὸ προνόμιον τῆς πολυλογίας. Καὶ δεύτερον τὰ θέλγητρά της, ποὺ εἶναι τά.... ἰσχυρότερα δικανικὰ ἐπιχειρήματα. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἀναθέτετε τὶς ὑποθέσεις σας σὲ θηλυκοὺς συνηγόρους. Ἐξ ἄλλου τί τὸ γοητευτικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ εἶσθε πελάτης μιᾶς ὤμορφης δικηγορίνας;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΓΙΑΤΡΟΣ. Σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ πολλὰ ἐπίσης χρόνια κατακτήσει ἡ γυναῖκα, εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνη, παρὰ ἐξυπηρετική Διότι, ὅταν ἀρρωστήσετε καὶ πᾶτε νὰ σᾶς στηθοσκοπήσῃ καὶ σᾶς ρωτήσῃ γλυκὰ «τί αἰσθάνεσθε», τί νὰ τῆς ἀπαντήσετε; Ἂν θελήσῃς νὰ τῆς πῇς τὴν ἀλήθεια, τὸ τί πράγματι αἰσθάνεσαι, νοιώθοντάς την κοντά, θὰ πρέπει νὰ τῆς κάμῃς... ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Καί, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ σὲ κάμῃ καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά σου, θὰ σὲ κάμῃ ὅμως νὰ φύγῃς ἄρρωστος στήν.... καρδιά.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΑΣΑΠΗΣ. Στὴν ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ ἐργάζονται μερικές. Καὶ γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἔχει μεγάλη εἰδικότητα ἡ γυναῖκα. Διότι προορισμός της ἀνέκαθεν εἶναι νά.... σφάζῃ. Μόνο, πού, ἂν εἶσαι ντροπαλός, ἔρχεσαι σὲ δύσκολη θέσι, προκειμένου νὰ τῆς ζητήσῃς ἀπὸ ὡρισμένα μέρη. Ἀλλὰ ἡ δουλειὰ δὲν σηκώνει σεμνοτυφίες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΩΦΕΡ. Σωφερῖνες ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα ἀπάνω ἀπὸ 500, οἱ ὁποῖες κόβουν ἀσπλάγχνως τὸν κοσμάκη μὲ τὶς ρόδες των καὶ τὸ χαμόγελό των. Στὴν πιάτσα ὅμως τῶν ταξὶ δὲν βγῆκε ἀκόμη καμμιά. Ἀδικαιολόγητη αὐτὴ ἡ καθυστέρησις. Ἀλλ' ὅπου νάναι, θὰ ἰδοῦμε τὴν σωφερίνα στὴν πιάτσα, νὰ μᾶς ζητῇ νὰ γίνουμε ἀγῶγί της.... Καὶ ποιὸς θὰ μπορῇ ν' ἀρνηθῇ μιὰ κοῦρσα μὲ τὸ ἀμάξι της;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ. Στὴν Εὐρώπη δὲν κάνουν, οἱ ἀριστοκράτισσες ἰδίως, ἄλλη δουλειά, ἀπὸ τὸ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀεροπορίαν. Καὶ στὸν τόπο μας τὸ πέταγμα εἶναι ὁ πόθος πολλῶν θηλέων. Ἡ γυναῖκα ἐξ ἄλλου σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της δὲν κάνει ἄλλο, ἀπὸ τοῦ νὰ πετᾷ. Πετᾷ.... τὰ λεφτὰ τῶν ἀνδρῶν, πετᾷ.... τὴν παντοῦφλά της στὸ κεφάλι τοῦ συζύγου, μᾶς φέρνει κι' ἐμᾶς στὸ σημεῖο νὰ πετάξουμε.... τὰ μυαλά μας στὸν ἀέρα γιὰ χατῆρί της. Ἡ γυναῖκα λαχταρᾷ τὸν κίνδυνο. Κι' αὐτὴν τὴν συγκίνησιν τοῦ ἐπικινδύνου τῆς δίνει τὸ ἀεροπλάνο. Τρελλαίνεται ἀπὸ τὴ χαρά της, ὅταν... ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ κάτι...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΑΝΑΒΗΣ. Τὸ ἀρχαιότερον γυναικεῖον ἐπάγγελμα. Διότι τὸ πρῶτον θῆλυ, ἡ Εὔα, δὲν ἦταν παρὰ μια ἀσυνείδητη.... μανάβισσα, ποὺ ἐπρομήθευσεν, ὡς γνωστόν, τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο μῆλον εἰς τὸν Ἀδάμ. Πολλὰ μανάβικα τῶν Ἀθηνῶν συντηροῦνται ἀπὸ γυναῖκες. Καί, πηγαίνοντας κανεὶς ν' ἀγοράσῃ τὰ ζαρζαβατικά του, κάνει καὶ λίγο κόρτε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι πρόεδρος τοῦ σωματείου ζαχαροπλαστῶν εἶναι γυναῖκα. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἀνήκει δικαιωματικως στὸ γυναικεῖον φῦλον. Διότι τί τὰ θέλεις, τί τὰ συζητᾷς: Σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ποὺ ἀνήκει σὲ γυναῖκα, οἱ τάστες εἶναι.... δυὸ φορὲς γλυκές. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν χρειάζεται νὰ ρωτήσῃς τὴν ζαχαροπλάστισσα, ἂν ἦταν καὶ ὁ.... μπαμπᾶς της ζαχαροπλάστης. Εἶναι ὀφθαλμοφανὲς ὅτι πάει... σόϊ τὸ ἐπάγγελμα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. Εἶναι καὶ τὸ ξενοδοχεῖον μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ παντοίων ἐπιχειρήσεων, ποὺ τὶς διατηροῦν καὶ γυναῖκες. Σᾶς ἔτυχε ποτὲ ἡ θελκτικὴ σύμπτωσις νὰ παζαρεύετε δωμάτιον μὲ νόστιμη ξενοδόχισσα;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἀστυνομία χρησιμοποιεῖ γυναῖκες στὴν ὑπηρεσία της. Βέβαια, δὲν εἴδαμε ἀκόμη θηλυκὸ νὰ κρατᾷ τὸ γκλὸμπ καὶ νὰ καταδιώκῃ τοὺς κακοποιούς. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε: Θὰ γίνῃ κι' αὐτό

Τὸ πλέον προσοδοφόρον γυναικεῖον ἐπάγγελμα : Ἡ βεντέτα. Εἰς τὴν εἰκόνα ἡ Λορέττα Γιὸγκ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΑΣΤΟΡΗΣ. Ἀνέκαθεν οἱ γυναῖκες, ἰδίως στὴν ὕπαιθρο, ἀσχολοῦνται μὲ χειρωνακτικὲς ἐργασίες. Τώρα κατέκτησαν καὶ τὰ βαρύτερα ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα. Ἔγιναν σοβατζῆδες, κτῖστες, μαραγκοὶ καὶ ὅλα τὰ συναφῆ. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς κάνουν χρέη παραγυιοῦ. Τὰ δικαιώματα τοῦ μάστορη τὰ διατηροῦν ἀκόμη οἱ ἄνδρες. Δηλαδὴ τὰ θηλυκὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκουν στὸν ἄνδρα τόν.... μάστορή των.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. Κάθε δημόσιο γραφεῖο ἔχει καὶ τό.... θέλγητρόν του: Μία κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον νόστιμη ὑπάλληλος, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἀφορμὴ νὰ φιλοτιμοῦνται περισσότερο γιὰ τὴν δουλειὰ καὶ γιὰ τὴν κομψήν των ἐμφάνισιν οἱ ἄρρενες συνάδελφοί της καὶ νὰ ἔρχεται συχνότερα στὸ γραφεῖο ὁ κ. τμηματάρχης, ὁ ὁποῖος πρόφασι ζητεῖ διαρκῶς νὰ τῆς μιλήσῃ: «Ἐπεράσατε αὐτὲς τὶς αἰτήσεις στὸ πρωτόκολλόν σας, δεσποινίς;».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ. Δὲν εἶναι μονάχα οἱ περιπτεριούχισσες, ποὺ πουλοῦν ἐφημερίδες. Ἔχουν βγῆ καὶ στὴν πιάτσα μὲ τὴν δεσμίδα τῶν ἐφημερίδων ὑπὸ μάλης, οἱ γυναῖκες κατὰ καιρούς.

—Ἐφημερίδες.... Ὅλα τὰ νεώτερα!

Καὶ ὁ μάγκας τὴν πλησιάζει:

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, κυρά μου, τί γράφουν τὰ φύλλα. Θὰ ἤθελα νὰ μάθω τί γράφουν τὰ φύλλα... τῆς καρδιᾶς σου.

—Εἶναι.... λευκά, κύριε. Ἔχουν περάσει ἀπό.... τὴν Λογοκρισία.

—Κατεργάρα! Ἔχεις ἐσὺ μιὰ καρδιά, ποὺ χωρεῖ τὰ κλισὲ ὅλων τῶν νόστιμων νέων. Εἶναι καρδιά.... δεκαεξασέλιδη.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΛΟΥΣΤΡΟΣ. Ἐβγῆκε στὸ δρόμο μὲ τὸ κασελάκι καὶ τὶς βοῦρτσες:

—Ἐλᾶτε νὰ σᾶς τὰ γυαλίσω, κύριε.

Μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς εἰς τὴν πρόσκλησιν; Ἀλλά, ἂν ἐπιχειρήσῃς νὰ τῆς κάμῃς κόρτε, θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ:

—Βάφτε τα.... μαῦρα, κύριος!

Ἐννοεῖ τὰ παπούτσια σας, ἀλλὰ συνάμα καὶ τὸ ὅτι πρέπει νὰ «τὰ βάψετε μαῦρα», διότι δὲν βγαίνει τίποτε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΡΑΜΒΑΓΙΕΡΗΣ. Εἶναι δύο, θαρρῶ, ποὺ δουλεύουν στὰ τρὰμ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ἀσφαλῶς θ' ἀρχίσουν νὰ πληθύνωνται.

◆

Ἂν ἠθέλαμε νὰ ἐξετάσουμε ὅλα τὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα, θὰ ἐπελαγώναμε. Ποῦ νὰ βρῇς ἀρχὴ καὶ τέλος! Διότι, ὅπως εἴπαμε, ὅλες τὶς δουλειὲς τὶς κάνει σήμερα ἡ γυναῖκα. Εὐκολώτερο λοιπὸν εἶναι νὰ ἀπαριθμήσουμε τὰ ἐπαγγέλματα, ποὺ δὲν κατέκτησεν ἀκόμη ἐπισήμως. Εἶναι δύο: Τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ. Σὲ πολλὲς ὅμως θρησκεῖες ἔχει γίνει ἱερεὺς ἡ γυναῖκα.

Ὅσο γιὰ στρατιώτης, ἡ γυναῖκα τὸν ἐφόρεσεν ἤδη τὸν γηλιό. Εἴδατε τί ἔγινε στὴν Ἱσπανία. Οἱ Σπανιόλες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐβάδισαν στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός. Δὲν ὑπολείπεται, παρὰ νὰ φορέσῃ ἐπισήμως καὶ τὸ χακὶ καὶ νὰ σχηματίσῃ γυναικεῖες μονάδες, πρᾶγμα ποὺ σίγουρα θὰ γίνῃ εἰς ἕνα μέλλοντα πόλεμον. Καὶ τότε πλέον θὰ ὑπάρχῃ πλήρης ἰσότης μεταξὺ τῶν δύο φύλων.

ΚΥΝΙΚΟΣ

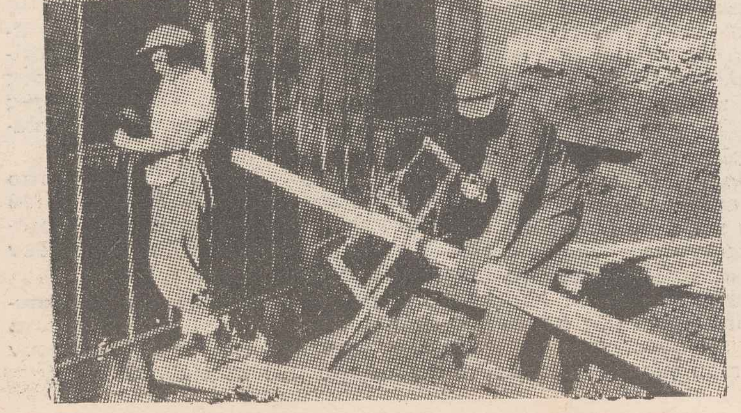

Ἡ γυναῖκα: ὡς ἁμαξᾶς, σωφέρ, ξυλοκόπος, ψαρᾶς, στρατιώτης κ α γεωργός

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Νίκος Μολοχάνθης, φοιτητὴς ποὺ δὲν πατοῦσε στὸ Πανεπιστήμιο, σκέφθηκε νὰ γίνῃ.... ἥρωας, παρουσιαζόμενος ὡς ὁ δολοφόνος μιᾶς νέας, ποὺ τὴν ἐσκότωσαν ἄγνωστοι στὸ Ψυχικό. Μετὰ δραματικὰς περιπετείας, παρουσιάζεται καὶ ὁμολογεῖ τὸ ἔγκλημά του. Τὸν φυλακίζουν καὶ γίνεται μέγας θόρυβος. Οἱ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας τὸν ἐπισκέπτονται καὶ τοῦ φέρνουν χίλια δῶρα καὶ ἡ Λίνα—μιὰ διεστραμμένη ἀρχοντοπούλα—ἱδρύει τὸν Σύλλογο τῆς Ἀλτέας (χαμομηλιοῦ), γιὰ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του.

7ον

— Ἐπειδὴ τώρα δὲν εἶναι ἡ ἐποχή του, θὰ παραγγείλουμε ψεύτικα σ' ἕνα κατάστημα τεχνητῶν ἀνθέων. Καὶ ἀπὸ αὔριο θὰ τὸ φοροῦμε ὅλες στὸ στῆθος μας. Ἐν τῷ μεταξὺ, ἐγὼ αὔριο θὰ πάω στὶς φυλακὲς, ὅπου ἔχω ἐξασφαλίσει, μὲ τὰ πολιτικά μου μέσα, τὸ δεσμοφύλακα, θὰ ἐπιτύχω μιὰ ἰδιαίτερη συνέντευξη μὲ τὸν εὐγενικό μας ἥρωα καὶ θὰ τοῦ ἀνακοινώσω τὴν ἀπόφασή μας. Σύμφωνες ;

— Σύμφωνες ! ἀποκρίθηκαν ὅλες μὲ πραγματικὴ συγκίνηση.

— Καὶ τώρα, ἄς πιοῦμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ μας.

Σηκώθηκε, ὕψωσε, μὲ τελετουργικὴ χειρονομία, τὸ κρυστάλλινο καραφάκι καὶ ἄρχισε νὰ γεμίζῃ τὰ ποτηράκια.

— Ἐβίβα !

Ἄδειασαν τρεῖς-τέσσαρες φορὲς τὰ ποτηράκια, καὶ ὕστερα ξαπλώθηκαν, μὲ σφιχτοὺς ἐναγκαλισμοὺς, ἐπάνω στὰ ντιβάνια. Τὰ μάτια τῆς νεκροκεφαλῆς ἐφώτιζαν, σὰ μὲ ὑπερκόσμια βλέμματα, τὸ σύμπλεγμα τῶν ὡραίων σωμάτων, σκορπίζοντας, μέσα στὸ μυστηριακὸ σάλεμα τῶν σκιῶν, ρίγη ἔρωτος καὶ θανάτου.

VIII

Μιὰ ἀνέλπιστη περιπλοκὴ

Ὁ Μολοχάνθης, ἀποφασισμένος πιὰ νὰ μείνῃ στὴ φυλακή, ὡς ποὺ νὰ δρέψῃ καὶ τὸ τελευταῖο δαφνόκλαδο τῆς δόξας του —ἡ Λίνα τοῦ εἶχε ἐγγυηθῆ, πῶς θὰ ἀθωωθῆ πανηγυρικῶς, ἀφίνοντας τον νὰ καταλάβῃ, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τὴ πανηγυρική του ἀθώωση θὰ ἤτανε εὐτυχισμένη νὰ γίνῃ γυναῖκα του.—ἀποφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του. Πρὶν κάνῃ τὴν ἐπίσημη ὁμολογία του στὴν Ἀνάκριση, τὴν ἔκανε, ὕστερ' ἀπὸ θερμὲς παρακλήσεις στὴ Λίνα, μιὰ μέρα ποὺ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ στὴ φυλακή.

– Ἐμένα δὲν πρέπει νὰ μοῦ κρύβῃς τίποτε....τοῦ εἶχε πῆ ἡ προστάτριά του. Πρέπει νὰ τὰ ξέρω ὅλα.

Ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ. Καὶ ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ ὅλη τὴ φανταστικὴ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός του, ἀλλὰ ὄχι ὅπως τὴν εἶχε σχεδιάσει καὶ πιστέψει, τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς μεγάλης του ἀποφάσεως. Τώρα εἶχε βγάλει αὐτὴ τὴν ἀνόητη καὶ πρόστυχη σκηνὴ τοῦ σεπαρέ, στὸ Παλαιὸ Φάληρο, ἐδημιούργησε μιὰ σκηνὴ ἐρωτικῆς παραφροσύνης, πιὸ «μοντέρνα» παρουσίασε τὸν ἑαυτό του, ὡς ὄργανο σκοτεινῶν ὁρμεμφύτων—σὲ ὅλα αὐτὰ τὸν βοήθησαν κάποια ἀσυνάρτητα διαβάσματά του τῆς πανσεξουαλιστικῆςθεωρίας τοῦ Τρόϊντ—καὶ σκόρπισε ἄφθονο νεορωμαντικὸ φῶς ἀπάνω στὸ αἱματηρό του δρᾶμα. Ἡ Λίνα τὸν ἄκουγε μὲ ἐκστατικὴ προσοχή. Ὕστερα τοῦ εἶπε

— Τὸ ἔγκλημά σου εἶναι τόσο ὡραῖο, φίλε μου, ποὺ δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ τὸ κρύβῃς. Πρέπει νὰ ζητήσῃς νὰ παρουσιασθῇς στὴν Ἀνάκριση καὶ νὰ τα ὁμολογήσῃς ὅλα. Αὐτὸ θὰ σὲ ὑψώσῃ στὴν ὑπόληψη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐννοοῦν καὶ αἰσθάνονται τὸ ὡραῖο, χωρὶς προλήψεις. Τὸ ἔγκλημά σου, ὅπως θἄλεγε ὁ Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ, εἶναι ἕνα ἔργο τέχνης. Ἐδημιούργησες ἀπὸ τὴ ζωή σου ἕνα ἔντονο ἀριστούργημα. Πρέπει νὰ τὸ παρουσιάσῃς στὰ μάτια τοῦ κόσμου, μὲ ὅλη τὴν ὑπερηφάνεια, ποὺ σοῦ ἀξίζει. Ἐνῷ τώρα, μὲ τὴν ἄρνησή σου, ἐξομοιώνεσαι μὲ τοὺς κοινοὺς ἐγκληματίες καὶ ταπεινώνεις τὸν ἑαυτό σου Κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα, στηρίξου σ' ἐμένα.

Ὁ Μολοχάνθης, μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ ὁμολογία του θὰ σήκωνε καινούργιο θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του—οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀρχίσει πιὰ νὰ τὸν ξεχνοῦν —ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς Λίνας. Τὸν φόβιζε πάντα ἡ ἰδέα μιᾶς καταδίκης, μὲ ὅλες τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἐκείνη γιὰ τὴν ἀθώωσή του, ἀλλὰ τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ τελευταῖο σανίδι τῆς σωτηρίας του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Στεφάνου, θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὸ «ἄλλοθι». Ἐπῆρε, λοιπὸν, τὴν ἀπόφασή του καὶ τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε νὰ παρουσιασθῇ στὴν Ἀνάκρισι, ὅπου ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του, σύμφωνα με τὴ δεύτερη ἔκδοση, ποὺ εἶχε δώσει τῆς Λίνας «ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη». Στὶς ἐφημερίδες πάλι, ἔγινε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας. Αὐτὴ τὴ φορά, μάλιστα, εἶχαν ἐνασχοληθῆ μαζύ του καὶ οἱ χρονογράφοι, ποὺ τὸν παρουσίασαν μὲ ὅλες τὶς τιμὲς ἑνὸς τραγικοῦ ἥρωος, ἀπάνω στὸν ὁποῖον ἐβάραινε τὸ χέρι

τῆς ἀρχαίας Ἄττης. Ὁ Μολοχάνθης εἶχε δρέψει καὶ δεύτερη μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ «ἀριστουργήματος τῆς ζωῆς του», ὅπως τὸ εἶχε ὀνομάσει ἡ Λίνα. Καὶ ἡ φυλακή, ὅπου ἡ ζωή του, χάρι στὶς ἐκλεκτές του σχέσεις, τὶς περιποιήσεις τοῦ δεσμοφύλακα καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ καλοπερνοῦσαν κοντά του, ἀπὸ φαγιὰ καὶ γλυκύσματα, εἶχε γίνει ὑποφερτή, δὲν τὸν στενοχωροῦσε πιὰ σοβαρά.

Δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ὅμως, μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν βασανίζῃ. Ὁ φίλος του ὁ Στέφανος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκε στὴ φυλακή, δὲν εἶχε δείξει κανένα σημεῖο ζωῆς. Ἡ Φρόσω, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ, πῶς θὰ τοῦ τὴν ἔστελνε γιὰ νὰ κρατῇ τὴν ἐπαφὴ μαζύ του, δὲν εἶχε παρουσιασθῆ ἀκόμα. Τί ἔτρεχε, λοιπόν ; Ἀπαίσιες ἰδέες ἄρχισαν νὰ τοῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Τάχα τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ καλλίτερός του φίλος, ποὺ σ' αὐτὸν στήριζε τὴν τελευταία ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του; Ἢ ἐκεῖνο τὸ παλιοκόριτσο ἡ Φρόσω, ξεμυαλισμένη, ποιὸς ξέρει, ἀπὸ ποιοὺς καινούργιους ἔρωτες, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑπακούσῃ στὸν ἀδελφό της ; Ἢ μήπως ἦρθε στὴ φυλακὴ καὶ δὲν τὴν ἄφησαν νὰ μπῇ μέσα ; Ἕνα πρωῒ ρώτησε τὸ δεσμοφύλακα :

— Μήπως ἦρθε ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ νὰ μὲ γυρέψῃ καὶ δὲν τὸ ἀφήσατε νὰ μπῇ μέσα ; Ἔχω μιὰ φτωχειὰ ξαδέρφισσα στὴν Ἀθήνα καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἦρθε νὰ μὲ ἰδῇ ἀκόμα.

Ὁ δεσμοφύλακας διαμαρτυρήθηκε :

— Τί εἶναι αὐτά, ποὺ λὲς, κύριε Νίκο · Ἐσὺ ἐδῶ μέσα ἔχεις ὅλο τὸ ἐλεύτερο. Εἶσαι τὸ χαϊδεμένο μας παιδί. Τὸ βλέπεις καὶ μονάχος σου, πῶς ἔρχεται τοῦ κόσμου ὁ κόσμος καὶ σὲ βλέπει. Καὶ θὰ μποδίσουμε μιὰ συγγένισσά σου νάρθῃ νὰ σὲ ἰδῇ ; Δὲν ἦρθε κανένας, παιδί μου. Ὅποιος καὶ νἀρχότανε, ἐγὼ πρῶτος θὰ τὸ ἤξερα. Νὰ μείνῃς ἥσυχος, κύριε Νίκο.

Ὁ Μολοχάνθης θὰ προτιμοῦσε βέβαια νὰ μὴν τοῦ χρειασθῇ ὁ Στέφανος. Μὲ τὴν ἀθώωσί του, ποὺ τὴν εἶχε σίγουρη, θὰ ξαναγύριζε στὴν κοινωνία δοξασμένος, σὰν ἥρωας. Ἐνῷ, καταφεύγοντας στὸ «ἄλλοθι», καὶ δείχνοντας πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία του ἤτανε μιὰ γελοία φάρσα, θὰ ἔχανε ὅλη του τὴ δόξα καὶ θὰ περνοῦσε γιὰ τρελλὸς ἢ ἀνισόρροπος. Ἀλλὰ ὁ Στέφανος εἶχε καὶ τὰ χρήματά του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς δὲν τὸν φανταζότανε ἄξιο γιὰ μιὰ ἀτιμία, ἀλλὰ τὰ λίγα χρήματα ποὺ εἶχε μαζύ του, τοῦ εἴχανε σωθῆ—ἂς ἤτανε καλὰ ὁ Ἀγαλόπουλος καὶ οἱ δύο ἄλλοι σύντροφοι τοῦ κελλιοῦ του—καὶ ἔπρεπε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τραβήξῃ κάποιο ποσο ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Μιὰ στιγμὴ ἀποφάσισε νὰ γράψῃ τοῦ Στεφάνου. Ὕστερα ὅμως συλλογίστηκε, πὼς τὸ γράμμα του αὐτὸ μποροῦσε νὰ δώσῃ ὑποψίες, νὰ θεωρηθῇ ὁ Στέφανος συνένοχός του-- γιατὶ ἡ Ἀνάκρισι ἐπέμενε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Μολοχάνθης εἶχε καὶ συνεργοὺς καὶ τοὺς ἔκρυβε—νὰ τὸν συλλάβουν κι' αὐτὸν καὶ τότε...«φέξε μου καὶ γλύστρησα». Ἀποφάσισε νὰ περιμένῃ ἀκόμα. Ἀλλὰ κάθε στιγμή, ποὺ περνοῦσε, χωρὶς νὰ φτάνῃ κανένα σημεῖο ζωῆς ἀπὸ τὸ Στέφανο, τοῦ φαινότανε αἰώνας.

Ἄξαφνα, ἕνα ἀπόγευμα, ὁ δεσμοφύλακας τὸν κάλεσε νὰ περάσῃ στὸ γραφεῖο.

— Ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ποὺ περιμένεις, κύριε Νίκο....τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, ὅπου περίμενε ἡ Φρόσω.

Ὁ Μολοχάνθης δυσκολεύτηκε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Εἶχε μείνει ἡ μισή, μέσα σὲ λίγες μέρες, ποὺ εἶχε νὰ τὴν ἰδῇ. Ποὺ τὸ δροσερὸ ἐκεῖνο, πρόσχαρο πρόσωπο, ποὺ φεγγοβολοῦσε στὰ γλέντια ; Νόμιζες πὼς εἶχε γεράσει δέκα χρόνια τοὐλάχιστον. Καὶ τὰ μάτια της, τὰ μεγάλα ἐκεῖνα γελαστὰ μάτια, κατακκόκινα σὰν ὕστερα ἀπὸ κλάψιμο, εἶχαν μικράνει παράξενα, εἶχαν μείνει τὰ μισά.

— Καλημέρα...τῆς εἶπε ψυχρά, μπαίνοντας μέσα ὁ Μολοχάνθης. Πῶς τὸ ἀποφάσισες, ἐπὶ τέλους, νάρθῃς νὰ μὲ ἰδῇς ; Περιττὸ ἤτανε κι' αὐτό....

Ἡ Φρόσω, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὰ λόγιά του, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε, τοῦ ἄρπαξε τὰ δυό του χέρια καὶ στύλωσε τὰ βλέμματά της στὰ μάτια του ἐπίμονα, ἐρωτηματικὰ, σὰν νὰ ζητοῦσαν νὰ βροῦν, μέσα στὰ βάθη τους, τὴ λύσι ἑνὸς αἰνίγματος, ποὺ τὴ βασάνιζε.

— Πῶς τὸ κάνατε αὐτὸ, κύριε Νίκο ; Πῶς τὸ κάνατε ;

Τὸν ἔλεγε τώρα «κυριο», ἐνῷ τελευταία τοῦ μιλοῦσε μὲ τὸ ἐσὺ, καὶ τοῦ μιλοῦσε στὸν πληθυντικὸ, σὰν ἀπὸ ἕνα εἶδος σεβασμοῦ πρὸς τὴν δυστυχία του.

— Τὤκανα....τῆς ἀποκρίθηκε ξερὰ ἐκεῖνος, τραβῶντας τὰ χέρια του. Θὰ δώσω λόγο στὴ Δικαιοσύνη. Δὲν θὰ δώσω στὸν καθένα.

— Γιατὶ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι, κύριε Νίκο ; τοῦ εἶπε μὲ παράπονο ἡ Φρόσω, ἐνῷ τὰ μάτια της εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα.

— Τὰ δάκρυα εἶναι περιττά....τὴν ἀποπῆρε πάλι. Ἀντὶ νὰ κλαῖς, καλλίτερα θἄκανες νὰ μοῦ πῇς τί γίνεται ὁ ἀδερφός σου. Νομίζω πὼς κι' αὐτὸς καὶ τοῦ λόγου σου θὰ μπορούσατε νὰ ἐνδιαφερθῆτε γιὰ μένα, νὰ ρωτήσετε ἂν ζῶ ἢ πέθανα. Ὄχι νὰ μ' ἀφήσετε δεκαπέντε ἡμέρες στὴ φυλακὴ, χωρὶς καμμιὰ εἴδησι, γιὰ τὶς δουλειές μου, τέλος πάντων. Ἄς εἶναι καλὰ πάλι οἱ ξένοι ἄνθρωποι, ποὺ μὲ πόνεσαν. Ἀλλὰ ποῦ σᾶς ἀφίνουν τὰ γλέντια ;

Τῆς μιλοῦσε μὲ ἀγανάκτησι, μὲ σαρκασμὸ καὶ περιφρόνησι μαζύ.

— Τί φταίω ἐγώ, ἡ κακομοίρα ; Τί φταίω ; μουρμούρισε μὲ λυγμοὺς ἐκείνη.

— Τί φταῖς ; Κ' ἔχεις τὴν ἀδιαντροπιὰ νὰ μὲ ρωτᾷς ἀκόμα τί φταῖς; Ἀμ' ἐσένα μόνο εἶχε ὁ Στέφανος νὰ στείλῃ στὴ φυλακή. Ἂν ἐρχότανε ὁ ἴδιος, μποροῦσαν νὰ τὸν πάρουν γιὰ συνένοχό μου καὶ νὰ βρῇ μπελάδες κ' ἐκεῖνος. Καὶ καλὰ ἔκανε νὰ μὴν ἔρθῃ, γιατὶ μοῦ χρειάζεται περισσότερο ἔξω. Ἀμ' ἐσύ ; Δὲν ἄδειασες μιὰ στιγμὴ ἐσύ ; Καὶ ὅμως νομίζω, πὼς ἐγὼ ἀρκετὰ ἔκανα γιὰ σᾶς.....

Στὴν τελευταία αὐτὴ ταπεινωτικὴ φράσι ἡ Φρόσω τινάχτηκε σὰν πληγωμένο ζαρκάδι.

— Γιατὶ δὲν μ' ἀκοῦτε, κύριε Νίκο ; Γιατὶ δὲ μ' ἀφίνετε νὰ μιλήσω ; Γιατὶ μοῦ ρίχνετε ὅλα τὰ ἄδικα ;

— Μίλα. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

— Τὸ ἴδιο σᾶς κάνει βέβαια.... Ἂν ἐγὼ ἔπεσα ἄρρωστη, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς πιάσανε, ἂν πῆγα νὰ πεθάνω, ἂν σηκώθηκα μὲ τὸ ζόρι σήμερα γιὰ νἄρθω νὰ σᾶς ἰδῶ, ἂν τρέμουνε τὰ πόδια μου καὶ μοῦ φεύγει τὸ κεφάλι μου, αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ σᾶς μιλῶ, τὸ ἴδιο σᾶς κάνει βέβαια...

Ἔπεσε ἀπάνω στὸ σκαμνὶ τοῦ γραφείου σὰ πτῶμα. Ἡ χλωμάδα της ἔκανε φόβο. Τὰ δόντιά της χτυποῦσανε, σὰ νὰ τὴν εἶχε πιάσει ξαφνικὸ σύγκρυο.

— Μὲ συγχωρεῖς. Δὲν τὤξερα....τῆς εἶπε χωρὶς συμπάθεια ἐκεῖνος, ποὺ φαινότανε νὰ μὴ δίνῃ πίστι στὰ λόγια της. Ἡσύχασε τώρα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνῃς ἔτσι.

Σὲ λίγο τὴ ρώτησε ;

— Καὶ ὁ Στέφανος ; Τί κάνει ὁ Στέφανος ; Σοῦ παράγγειλε τίποτα νὰ μοῦ πῇς ;

— Ὁ Στέφανος ; ἔκαν' ἐκείνη μὲ πικρὸ χαμόγελο. Ποιὸς τὸν εἶδε τὸ Στέφανο ;

Ὁ Μολοχάνθης κέρωσε.

— Τί θὰ πῇ αὐτό ; Τί ἔγινε ὁ Στέφανος ;

— Μήπως φάνηκε στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ σᾶς πιάσανε ; Ἐμεῖς στὴν ἀρχὴ ὑποθέσαμε, πὼς τὸν πιάσανε μαζύ σας. Ἡ μητέρα μου ἔτρεχε σὰν τρελλὴ νὰ τὸν γυρεύῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Δὲν τὸν βρῆκε ;

— Ποῦ νὰ τὸν βρῇ ;

— Μήπως ἔπαθε τίποτε ;

— Δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἀπὸ ἕνα φίλο του μάθαμε....

— Μάθατε....

— Πὼς μπαρκάρισε σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμέρικα.

— Μὲ τί διαβατήριο ; Διαβατήριο δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ.

— Δὲν ἔβγαλε διαβατήριο, μᾶς εἶπαν. Μπαρκάρισε στὸ ὑπερωκεάνειο θερμαστής.

Τρομερὲς ὑποψίες ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Μολοχάνθη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΛΙΛΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΡΝΙΣ

Οταν πρωτομπήκε στο γραφείο, τρελλάθηκαν ὅλοι.

—Μωρὲ παιδιά, τὶ ὀμορφιά !

Κι' ὅμως δὲν ἦταν εὔμορφη ἡ Λιλέττα. 'Αλλὰ τὶ τὰ θέλετε ; Εἶχε κάτι μάτια μπλοῦ, κάτι μάτια σὰν θάλασσες καλοκαιρινὲς, μὲ μαλλιὰ καστανὰ : Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σὲξ — ἀπὴλ της, ποὺ μοῦρλαινε, ὅσους τὴν ἀντίκρυζαν. Ἕνα ἀέρα βέρας Παριζιάνας, ἕνα ἀλέγρο, κάτι τὸ ἐλεύθερο, ποὺ δὲν ἤξευρες, ἂν ἦταν παιδιοῦ ἀφέλεια ἢ γυναίκας τέλειας φερμάρισμα. Μιλοῦσε χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν ὑπερήφανη ἢ τὴ σεμνότυφη, μ' ὅλους τοὺς συναδέλφους τοῦ γραφείου. Κι'ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ἐκεῖ μέσα. Μ'αὐτὸ ἴσια—ἴσια τοὺς ἔκανε ὅλους, νὰ ξεχάσουν τὰ πάντα καὶ νὰ ζητιανεύουν μιά της ματιὰ, ἀπὸ κεῖνα τὰ παραμυθένια τουρκουὰζ μάτια της. Μὰ τῆς Λιλέττας, καρφὶ δὲν τῆς καιγόντανε. Μιλοῦσε μ' ὅλους, στὰ διαλείμματα τῆς δουλειᾶς κ' ἦταν προσηλωμένη στὸ γραπτό της, σᾶν ἄρχιζε νὰ γράφῃ.

Γιατὶ ἔγραφε καλὰ ἡ Λιλέττα. Δόκιμη μέσα στὴν ἐφημερίδα, εἶχε βάλει τὰ γυαλιὰ, σὲ πολλοὺς ρέπορτερ, παληούς.

— Λιλέττα τῆς φώναζε ὁ ἀρχισυντάκτης, ἔλα παιδί μου στὸ γραφεῖο.

Καὶ της ζητοῦσε μέσα σὲ δυὸ ὧρες, νἄχῃ ἰδῆ ἕνα πλῆθος πρόσωπα καὶ νἄρθῆ γρήγορα πίσω, γιατὶ ἡ ἐφημερίδα, ἔπρεπε νἄχῃ ἕνα κτυπητὸ τετράστηλο στὴν πρώτη σελίδα.

Ἡ Λιλέττα, δὲν εἶπε ποτὲ ὄχι—ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. 'Αντίθετα, τὸ θεωροῦσε τιμή της τὴν προτίμησι—ὅπως τὴν λογάριαζε—κ' ἔβαζε τὸ μπερεδάκι της στραβὰ γιὰ νὰ χαθῆ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς συντάξεως καὶ νὰ τρέξῃ στὸ ρεπορτάζ της.

Καὶ τότε ἄρχιζε τὸ κουτσομπολιό Τί δὲν τῆς ἔψαλλαν ὅλοι, γιατὶ, ὄχι μόνον δὲν κατώρθωναν νὰ τὴν κατακτήσουν, ἀλλὰ γιατὶ ἄρχιζε νὰ φαίνεται, πὼς δὲν δούλευαν, ὅσο ἔπρεπε. Ἡ ἐπιτυχίες της μάλιστα, σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισαν νὰ τοὺς γεννοῦν μιὰν ἔχθρα κρυφὴ, ποὺ ἔκανε τὴ Λιλέττα νὰ γελάῃ μ' ὅλη της τὴν καρδιά. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπεροχή της.

Μόνο ἕνας μικρὸς, καστανὸς συντακτάκος, ξεφτέρι στὴ δουλειά του, δὲν ἔπαιρνε μέρος, σ' αὐτὴ τὴν ὕπουλη ἐκστρατεία ἐναντίον της. Καὶ μάλιστα ἀπέφευγε, καὶ νὰ τῆς μιλᾷ ἀκόμη. Ἡ Λιλέττα, εἶχε νοιώσει τὴν κρυφὴ συμπάθεια αὐτὴ τοῦ νέου ρεπόρτερ καὶ τὸν χάϊδευε μὲ τὴ βελουδένια ματιά της. Κάποτε πήγαινε καὶ στὸ γραφεῖο του καὶ στέκοντας ἀπάνω του, τ' ἄνοιγε κουβέντα. Μὰ ὁ κακομοίρης, ἐνῷ ἦταν ὁμιλητικὸ παιδὶ καὶ ἔξυπνο κοκκίνιζε, κόμπιαζε καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ μιὰ λέξι μαζύ της.

◇◇◇

Ἕνα βράδυ, τὸ γραφεῖο ἀντιλάλησε. Ὁ ἀρχισυντάκτης ἄνοιξε τὴν πόρτα, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπειλητικὴ κι' ἐρευνητικὴ στὴ σάλα κι' ἡ βοὴ ἔπαψε. Μὰ ἕνας νέος συντάκτης προστατευόμενός του, προχώρησε μὲ τ' ἀργὸ βῆμα του λίγο στάθηκε, ἔπειτα σὲ λίγο προχώρησε πάλι καὶ μόλις ἔκλεισε τὴν πόρτα του ὁ ἀρχισυντάκτης, ἐκτύπησε δειλα, ἄνοιξε καὶ χώθηκε μέσα.

Ὁ ἀρχισυντάκτης σκυμμένος ἔγραφε κάνοντας πὼς δὲν τὸν βλέπει. Μὰ ὅταν αὐτὸς, ἄφησε τὸ στυλὸ τότε ὁ νεαρὸς συντακτάκος—οἰκογενειακὸς φίλος του—πλησίασε κοντήτερα :

— Κύριε ἀρχισυντάκτα.....

Αὐτὸς γύρισε τὸ κεφάλι του, μὲ τὰ πυκνὰ ἀνάκατα μαλλιὰ καὶ στύλωσε τὰ σκληρὰ μαῦρα μάτια του, ἐπάνω του, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ὁ νεαρὸς κατάλαβε, ὅτι ὁ ἀρχισυντάκτης, δὲν ἤθελε κουβέντα. Μὰ ἦταν φλύαρος καὶ κουτσομπόλης κι' ἀψηφῶντας τὴ κατσάδα, ποὺ δὲν τὴν γλύτωνε κάθε ἡμέρα, δὲν κρατήθηκε :

— Ξέρετε....

— Τί ; ρώτησε μὲ τὴν βαρειὰ φωνή του ὁ ἀρχισυντάκτης.

— Ὁ Πὼλ, ἔφυγε....

— Καὶ ποιὸς σ' ἐρώτησε ἂν ἔφυγε, τὸν διέκοψεν αὐτός. Τί σὲ νοιάζει ;

— Μὲ τὴ Λιλέττα....πάνε στὰ σινεμά.

—Τὶ «ἔβγαλες» ἀπόψε ;—τὸν ρώτησε ὁ προϊστάμενός του, κάνοντας πῶς δὲν ἄκουσε ὅσα τοῦ εἶπε.

Ὁ νεαρὸς κοκκίνισε.

— Δὲν μιλᾷς λοιπόν ;—φώναξε ὁ ἀρχισυντάκτης.

Μὰ ἡ φωνή του δὲν ἦταν ἡ ἴδια. Αἰφνίδια, σὰν νὰ τοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξι νὰ εἰρωνευθῆ τὸν νεαρὸ, ἀκόμη κ' ἡ προθυμία του γιὰ τὴ δουλειά του, σηκώθηκε κι' ἄρχιζε νὰ κόβῃ βόλτες στὸ μεγάλο γραφεῖο του, ἐνῷ ὁ νεαρὸς εἶχεν ἀνοίξει τὴν πόρτα κ' εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

◇◇◇

Ὁ καιρὸς περνοῦσε.

Ἡ Λιλέττα πάντα πρώτη στὴ δουλειά της, πάντα ἀλέγρα, πάντα γελαστὴ, πάντα γλυκομίλητη, μὰ καὶ πάντα ὑπερήφανη, ἔφερνε τὴν ἄνοιξι στὸ γραφεῖο, μέσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ, τὸ φανερὰ ἐχθρικὸ ἐναντίο της. Δὲν λογάριαζε κἂν ὅλη αὐτὴ τὴ μουγγὴ ἔχθρα καὶ πάντα μιλοῦσε σ' ὅλους, κάνοντας πῶς δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

Μὰ ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ εἶχε μπῆ στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀκούσῃ τὸ θέμα μιᾶς καμπάνιας, γιὰ νὰ τὴν ἀρχίσῃ, ἂν τὴν ἐνέκρινε, αὐτὸς, διακόπτοντάς την, τὴν ρώτησε :

— Πῶς πάνε οἱ περίπατοι, μὲ τὸν Πὼλ ;

— Κύριε...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτα ἄλλο. Τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε, τὰ μπλοῦ μάτια της ἄνοιξαν περισσότερο κ' ἕνας σπασμὸς, κλόνισε τὸ λυγερὸ κορμί της.

— Σᾶς τῶπαν ;—ψέλλισε σὲ λίγο τρομαγμένη.

Μὰ ὁ ἀρχισυντάκτης, σὰν μετανοιώνοντας γιὰ ὅ,τι εἶχε πῆ, ταραγμένος κι' αὐτὸς, ἄλλαξε τὴ συζήτησι :

— Λοιπὸν, μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ θέμα... Πολὺ καλό.... Γράφτε την, αὐτὴν τὴ καμπάνια.

— Μὰ...μοῦ...ἐπιτρέπεται ;...

— Λέγετε.....

— Σᾶς εἶπαν, ὅτι πῆγα στὸ σινεμά ;... Μὰ ποῦ βρίσκουν τὸ σφάλμα ;...Δὲν ἐργάζομαι.....Δὲν εἶναι συνάδελφός μου ὁ κ. Πὼλ Ρεβέν ;

Ἦτο τώρα ἤρεμη. Εἶχε πάρει τὴν συνήθη ἔκφρασί της, τὸ ἀλέγρο της, μαζὺ μὲ τὴν ὑπερηφάνειά της.

— Κύριε Μὰρκ Σονὲν, δὲν πιστέψατε τίποτα κακό ; προσέθεσε μὲ μιὰ θερμὴ φωνή, ἐνῷ τὸ βλέμμα της γίνηκε ἕνα χάϊδι τρυφερό.

Ὁ Μὰρκ Σονὲν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, ὅλος χαρά. Τὸ πρόσωπό του, ἀκτινοβολοῦσε τώρα κ' ἦταν εὐχαριστημένος φανερά.

— Δεσποινὶς ἀστειεύθηκα. Εἶπε σὲ λίγο.

— 'Αλήθεια ; ξεφώνησε ἡ Λιλέττα.

— Σᾶς βεβαιῶ. Καὶ γράψτε....παρακαλῶ....

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Ἡ Λιλέττα εἶχε πετάξει ἕνα «μερσὶ» κ' εἶχε φύγει σὰν σίφουνας.

◇◇◇

Οἱ μέρες, οἱ μῆνες περνοῦσαν μὲς στὸ γραφεῖο αὐτὸ, σὰν σ' ἕνα στρατόπεδο, ποὺ βασιλεύει ἡ ἔχθρα, ἡ ὑποψία, ἀνάμεσα στοὺς πολεμιστές. Ἄλλος ἀγαποῦσε, ἄλλος μισοῦσε, ἄλλος χαιρόντανε κι' οἱ πιὸ ἔξυπνοι δὲν ἔλεγαν λέξι—μὰ μέσα τους ἔβραζαν.

Ἡ Λιλέττα, ἦταν ἡ αἰτία, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο πλᾶσμα, μὲ τὰ μπλοῦ μάτια, μὲ τὰ καστανὰ μαλλιὰ, μὲ τὸν ἀέρα τὸν κοσμοπολίτικο, αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἦταν ἡ αἰτία.

Ὁ ἀρχισυντάκτης ἔβλεπε τὴν κατάστασι αὐτὴ—μὰ ποῦ νὰ μιλήσῃ ; Εἶχε κι' αὐτὸς τὸ μέρος του, στὴν ἱστορία αὐτή. Εἶχε κρυφὸ μαράζι στὴν καρδιὰ, ποὺ τὸν ἔτρωγε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ λέξι, δὲν μποροῦσε νὰ φανῆ...

Μὰ ἕνα ἀπόγεμα, ἡ Λιλέττα δὲν ἦλθε στὸ γραφεῖο.

'Αργὰ, ἕνας κλητῆρας τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα. Τὸ πῆρε ἀδιάφορος καὶ τὸ πέταξε στὸ γραφεῖο του—πόσα γράμματα ξένα γι' αὐτὸν, εἶχε ἀνοίξει ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Μὰ ὅπως τὸ βλέμμα του, κάποτε ἔπεσε στὸ φάκελλο αὐτὸ, ἄκουσε τὴν καρδιά του, νὰ κτυπάῃ σὰν μικροῦ περιστεριοῦ.

Τὸ πῆρε γλήγορα καὶ τ' ἄνοιξε. Δὲν εἶχε γελαστῆ. Ἦταν τῆς Λιλέττας. Καὶ τὸ διάβασε. Ἔγραφε :

«Κύριε Σονὲν,

Ξέρω πῶς αὐτὸ τὸ γράμμα μου θὰ σᾶς λυπήσῃ. Μὰ τί νὰ γίνῃ ; Μήπως κ' ἐγὼ δὲν λυποῦμαι ; Λυποῦμαι κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ποῦ τὸ γράφω. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν θἄθελα, νὰ μὴν τὸ γράψω ;

Μὰ τί νὰ γίνῃ κ. Μὰρκ Σονέν ; Ἔτσι πρέπει. Γιατὶ, ἀπὸ καιρὸ τώρα, καταλαβαίνω, ὅτι γίνηκα ἐμπόδιο καὶ στὴ δουλειὰ, πρὸ παντὸς ὅμως σὲ σᾶς—γιατὶ αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο—θὰ εἶστε σύμφωνος μαζύ μου.

'Αφοῦ λοιπὸν εἶστε σύμφωνος—παρντὸν ἂν παίρνω γεγονὸς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ— πρέπει νὰ φύγῃ τὸ ἐμπόδιο. Μὴν πῆτε ὄχι ! Γιατὶ ἔφυγε ἤδη.

Πῆρα τὴν ἀπόφασι—καὶ εἶμαι πεισματάρα—νὰ παραιτηθῶ. Μ' αὐτὸ, ὅσο πεισματάρα κι' ἂν εἶμαι, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ὁριστικὸ—ἂν τυχὸν ἐσεῖς μὲ ξαναθέλετε στὴ δουλειά σας—καὶ γι' αὐτὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ ταξειδεύω. Μιὰ ἐφημερίδα στὴ Μασσαλία, μὲ δέχτηκε γιὰ συντάκτη—μὲ συγχωρεῖτε ἂν σᾶς ἔκρυψα αὐτή μου τὴν πρᾶξι—τὴ μόνη ποὺ σᾶς κράτησα μυστικὴ, ἀφ' ὅτου σᾶς γνώρισα. Καὶ φεύγω ! Ὅταν θὰ διαβάζετε τὸ γράμμα αὐτὸ, τὸ ἐξπρὲς θὰ μ' ἔχει πάρει μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο Παρίσι, ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου γραφεῖο, ἀπὸ σᾶς.

Τί νὰ γίνῃ ὅμως ; Ἔτσι ἔπρεπε.

'Επιτρέψατέ μου νὰ σᾶς χαιρετίσω, μὲ τὰ πιὸ φιλικὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πιὸ εἰλικρινῆ.....

Λιλέττα Σὰν Ζὲστ»

◇◇◇

Ὁ κ. Μὰρκ Σονὲν, κύτταζε ἀρκετὴ ὥρα τὴν ὑπογραφὴ αὐτὴ, τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν μόνη ἐλπίδα τῆς ζωῆς του.... Ὕστερα σηκώθηκε, φόρεσε τὸ παλτό του, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ φώναξε τὸ γραμματέα τῆς συντάξεως.

— Ζὺλ—εἶπε—στεῖλε τὸ ἄρθρο...κύτταξε τί θὰ γίνῃ, γιατὶ εἶμαι λίγο ἄρρωστος. Πάω νὰ πέσω....

Κι' ὅμως ἔλεγε ψέμματα. Δὲν ἦτο ἄρρωστος. Δὲν πῆγε νὰ πέσῃ. Γύριζε ὅλη τὴ νύκτα στοὺς δρόμους κι' ἂν δὲν ντρεπόντανε, θἄχε πέσει στὸ Σηκουάνα, νὰ πνιγῆ....

(Κοπυράϊτ) ΠΙΕΡ ΜΑΡΝΙΣ

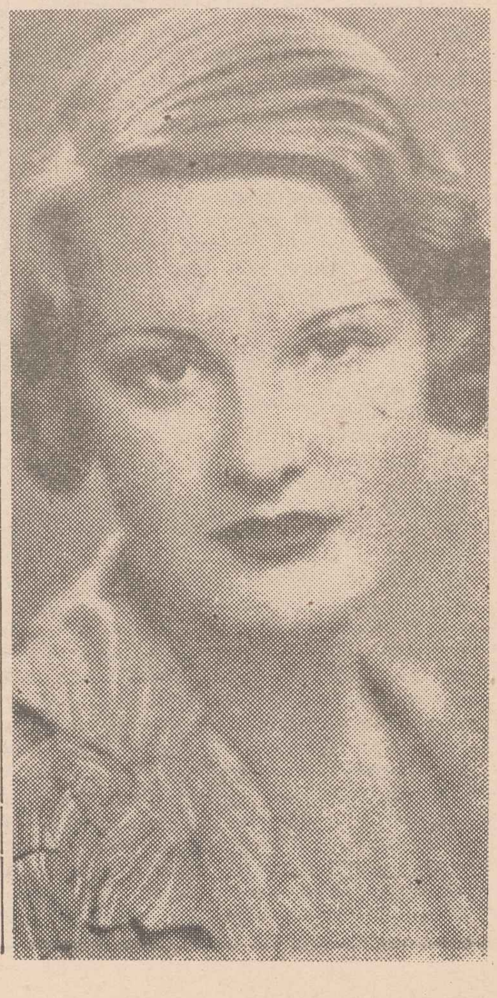

Η «ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΜΑΡΛΕΝΕ...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΑΣ

Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὸν φόβο τῶν γκάγκστερς, ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ ἀπαγάγουν τὸ κοριτσάκι της. 'Αφοῦ ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ στὸ Παρίσι, ἡ Μάρλεν ἐπῆγε στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ ρωσσικῆς ὑποθέσεως στὰ στούντιο τῆς «Λόντον Φίλμ».

Στὰ στούντιο τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀγγλικῆς ἑταιρείας παραγωγῆς ταινιῶν τὴν συνήντησε ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, γνωστὸς καὶ φίλος της, ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος δημοσιεύει τώρα τὴ συνομιλία του αὐτὴ μὲ τὴν διεθνοῦς φήμης βεντέττα σ' ἕνα παρισινὸ περιοδικό.

◇◇◇

'Ανάμεσα στὸ γύρισμα δύο σκηνῶν ἡ Μάρλεν σηκώνεται, μὲ τρόπο ἀρκετὰ πρωτότυπο, σὰν μιὰ μαθήτρια κατὰ τὸ διάλειμμα. Κάμνει διάφορα ἀστεῖα τοῦ καλλίτερου γούστου, βομβαρδίζοντας μὲ τσόφλια καρυδιῶν δύο μικροὺς βοηθοὺς τῶν ὀπερατὲρ, ποὺ φαίνονται μαγευμένοι ἀπὸ τὸ παιχνίδι αὐτό, ἢ ἀκόμη, σπρώχνοντας λίγο τὸ γείτονά της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μεταδοθῆ ἡ κίνησις αὐτὴ μέχρι τοῦ τελευταίου τῆς σειρᾶς, ὁ ὁποῖος βρισκότανε δίπλα στὶς λάσπες καὶ ὁ ὁποῖος, ὄντας ἀνύποπτος, ἔπεσε, μόλις δέχθηκε τὸ σπρώξιμο, μέσα σ' αὐτές.

—'Επὶ τέλους, μοῦ λέγει ἡ Ντῆτριχ. Ἐτελείωσε πιὰ γιὰ μένα σήμερα ἡ δουλειά. Ξαναγυρίζω στὴ λόζα μου, στὸ στούντιο. Μὲ συνοδεύετε ;

'Αφίνουμε πίσω μας τὰ ἐξωτερικὰ σκηνικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα μικρὸ τραῖνο, τῆς ταινίας, ποὺ γυριζότανε, καί, ἀνοίγοντας δίοδο ἀνάμεσα στοὺς φιγκυράν, ποὺ νομίζουν πὼς ἔχουν στρατοπεδεύσει αὐτοῦ γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή, φθάνουμε ἕως τὸ πολυτελέστατο αὐτοκίνητο τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ, ποὺ εἶναι ταπετσαρισμένο μὲ δέρματα διαφόρων ζώων. Αὐτὸ μᾶς ἔφερε μέχρι τοῦ «κτιρίου τῶν καλλιτεχνῶν», ποὺ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῶν στούντιο.

Ἡ λόζα τῆς Μάρλεν ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο δωμάτια, πολὺ εὐχάριστα ἐπιπλωμένα. Στὸ σαλόνι μερικὲς φωτογραφίες καί, συγκεκριμένα, τοῦ Τζὼν Τζίλμπερτ, Κλάρκ Γκαίημπλ, Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱοῦ, καὶ ἄλλων.

—Ναί, μοῦ λέγει, εἶναι λιγώτερο πολυτελὴς ἡ λόζα αὐτὴ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλά, ὡς τόσο, εἶναι πολὺ καλή....

—Λυπᾶστε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ;....

—Ἐγώ ; Καθόλου. Πρῶτον δὲν λυπᾶμαι ποτὲ καὶ γιὰ τίποτε. Καὶ κατόπιν ὅλα γίνονται ἐδῶ θαυμάσια. Ὁ Ζὰκ Φέϋντερ (ὁ παρτεναὶρ τῆς Μάρλεν στὸ φίλμ) εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ πάρα πολὺ ταλέντο καὶ χαριτωμένος καὶ εἶμαι ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ρόλο μου. Λοιπόν, γιατὶ νὰ λυποῦμαι ; 'Εξ ἄλλου, οἱ διευθυνταὶ καὶ οἱ σκηνοθέτες εἶναι αὐτοί, ποὺ κάμνουν τὰς μεθόδους ἐργασίας καὶ δημιουργοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν ἑνὸς φίλμ, καὶ ὄχι τὸ στούντιο. Οἱ συνθῆκες δουλειᾶς, ποὺ βρῆκα ἐδῶ, μοῦ ἁρμόζουν θαυμάσια.

—Δηλαδή, ὅλα πηγαίνουν καλά ; Μπράβο ! 'Εκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτά, τί τὸ καλὸ κάμνετε στὸ Λονδῖνο ;

—Ὄχι μεγάλα πράγματα. 'Ενοίκιασα ἕνα διαμέρισμα. Δὲν τ' ἀφίνω σχεδὸν καθόλου. Φυσικά, παρευρίσκομαι σὲ μερικὲς πρεμιέρες καὶ περνῶ λίγες ὧρες σὲ νυχτερινὲς λέσχες.... 'Αλλὰ ὅλα αὐτά, κατὰ βάθος, δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντα.... Τὴν Κυριακὴ κάμνω μακρυνοὺς περιπάτους μὲ τὰ πόδια....

—Οὔτε τὴν παραμικρότερη «σανσιονὲλ» ἱστορία, γιὰ νὰ διηγηθῆτε ; Δὲν σᾶς συνέβη τίποτε ;

—Ὤ, ποτὲ δὲν μοῦ συμβαίνει τίποτε. Τὸ ξέρετε, λέγει ἀργὰ ἡ Μάρλεν, μὲ ἀνασηκωμένο λίγο τὸ κεφάλι καὶ ρεμβαστικὰ τὰ μάτια.

—Εἶναι ἀλήθεια. Μιὰ μικρὴ καὶ καλὴ ἀστή, ὅπως σεῖς, ἥσυχη, ἀποτραβηγμένη....

—Μὲ κοροϊδεύετε ;

—Ἐγώ, ποὺ μιὰ σκέψις τόσο ἀσεβής....

—Μιὰ βάρκα καὶ νὰ ἀκολουθῶ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Νά τὸ ἰδανικό μου, ἐὰν θέλετε, νὰ τὸ μάθετε.

—Μιὰ βάρκα καὶ μιὰ καρδιά.

—Ναὶ ἢ ὄχι. 'Εξαρτᾶται ἀπὸ τὶς μέρες.... Θέλετε νὰ πιῆτε λίγο κόκα-κόλα ; Συγχωρῆστε με. Πρέπει νὰ πάω δίπλα, γιὰ νὰ βγάλω τὶς μπόττες μου καὶ νὰ φορέσω ἕνα πανταλόνι....

—Βγαίνετε ἔξω στὸ Λονδῖνο μὲ πανταλόνια ;

—Ὄχι. Δὲν φορῶ πανταλόνια παρὰ μόνο γιὰ νἄρθω μέχρι τὸ στούντιο ἢ γιὰ νὰ περπατήσω στὸ δάσος τὴν Κυριακή... Τώρα ὅμως πρέπει νὰ βιασθῶ, γιατί, προτοῦ πάω στὸ σπίτι, πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο νὰ δῶ τὸν Στένρμπεργκ, ποὺ εἶναι πολὺ σοβαρὰ ἄρρωστος....

—Δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἀδιάκριτος, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω· Ἔχετε πάντα καλὲς σχέσεις μὲ τὸν Στένρμπεργκ ;

—Μά, βέβαια, φυσικά. Μὴν ἀκοῦτε τὶς ἱστορίες, ποὺ γράφουν στὶς ἐφημερίδες. Ποτὲ οἱ σχέσεις μου δὲν ἦταν τόσο καλὲς μὲ τὸν Στένρμπεργκ.....

◇◇◇

'Εδῶ διακόπτεται ἡ συνομιλία τοῦ Παρισινοῦ δημοσιογράφου μὲ τὴν κατ' ἐξοχὴν «μοιραία γυναίκα» τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, τὴν περίφημη Μάρλεν Ντῆτριχ.

Τώρα, ἂν θέλετε συμπληρωματικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ Μάρλεν, σᾶς λέμε ὅτι, καθὼς γράφουν τὰ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ περιοδικὰ τοῦ κινηματογράφου, ἡ Ντῆτριχ φεύγει καὶ πάλι γιὰ τὴν 'Αμερικὴ τὸ τέλος Δεκεμβρίου. Θὰ ξαναπάῃ στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου πρέπει νὰ παίξῃ σ' ἕνα καινούργιο φίλμ. Οἱ γκάγκστερς συνεφιλιώθηκαν μαζί της. Τὸ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἡ «Μοιραία Γυναίκα», τοὺς ἔθιξε τὸν πατριωτισμό τους ! «Ὅλοι ξένοι, τῆς ἔγραψαν, εἴμεθα στὴν 'Αμερική. 'Αλλὰ τί μ' αὐτό ; Εἴμεθα παιδιὰ τοῦ τόπου γιά. Ζοῦμε, ἀγαποῦμε, σκοτωνόμαστε ἢ πεθαίνουμε—τὸ ἴδιο κάνει—ἐδῶ, στὴ γῆ, ποὺ τόσες τέρψεις καὶ τόσες πίκρες, ἀλλὰ καὶ τόσο χρῆμα μᾶς δίδει. Νὰ φύγετε, γιατὶ φοβᾶστε γιὰ τὴν κορούλα σας, ὅτι θὰ τῆς κάνουμε κακό, μᾶς..... προσβάλλει(!!). Γι' αὐτὸ ἐλᾶτε. 'Εγώ, ὁ μέγας ἀρχηγὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ντίλιγκερ, καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ σᾶς δίδουμε τὸ λόγο μας, ὅτι ὄχι μόνο δὲν θὰ σᾶς πειράξουμε, ἀλλ' ἀντίθετα δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε καὶ σὲ κανένα νὰ σᾶς πῆ μαῦρα μάτια ἔχετε—ποὺ λέει ὁ λόγος. Σᾶς θέτουμε «μοιραία γυναίκα», καὶ σᾶς καὶ τὴν κόρη σας, ὑπὸ τὴν προστασία μας. Σᾶς θέλουμε ἐδῶ, γιατί, κι' ἂν εἶσθε ξένη, εἶσθε μιὰ δόξα τῆς 'Αμερικῆς. Λοιπόν, σᾶς περιμένουμε....».

—Μὰ εἶν' ἀληθινὸ τὸ γράμμα αὐτό ; τὴ ρώτησε ἕνας δημοσιογράφος.

—Ἔχει καὶ τὴν «μυστικὴ» σφραγίδα τοῦ ἀρχηγοῦ.

—Ποῦ τὴν ξέρετε ;

—'Απὸ τὰ ἀπειλητικὰ γράμματά τους, ποὺ ἔχω λάβει.

—Καὶ τοὺς πιστεύετε ;

—Ἆ ! Εἶναι.... τίμια παιδιά !

Καὶ ἡ Μάρλεν γέλασε γι' αὐτὸ τὸ χαρακτηρισμό της.

◇◇◇

Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη βεντέττα, ἡ «μοιραία γυναῖκα». Μοιραία στὸ πανὶ τοῦ κινηματογράφου, ὄχι ὅμως καὶ στὴ ζωή της. Γιατὶ πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι εἶναι μιὰ νοικοκυρὰ πρώτης τάξεως, μιὰ ἰδανικὴ μητέρα. Μ' ὅλο τὸ βαρὺ ἐπαγγελματικὸ φορτίο, ποὺ φέρνει στοὺς ὤμους της—καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο βέβαια ἀμείβεται ἡγεμονικὰ—τὸ νοικοκυριό της εἶναι γι' αὐτὴν τὸ πᾶν. Δὲν βλέπει τὴν ὥρα, γιὰ νὰ πάῃ σπίτι της καὶ νὰ ἰδῆ, ἂν ὅλα ἔχουν γίνει καλά, ἀφοῦ πρῶτα τρέξῃ στὴν κόρη της καὶ τὴν φιλήσῃ πολλὲς-πολλὲς φορές.

Ὕστερα θὰ τῆς πῆ :

—Καὶ τώρα, ἂν διαβάσῃς, θὰ πάω νὰ σοῦ κάμω ἕνα γλυκό....

Κι' ἡ μικρή, ποὺ τρελλαίνεται γιὰ τὰ γλυκά, ἀνοίγει τὸ βιβλίο της, ἐνῷ τῆς ρίχνει ματιὲς ἀγάπης.

Κι' ἡ Μάρλεν—ἡ Μάρλενε—τρέχει στὴν κουζίνα νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ γλυκὸ τῆς ἀγαπημένης της.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ προσεχὴς ταινία τῆς Παραμάουντ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ θὰ τιτλοφορηθῆ «Ὁ Ἄγγελος».

Τὴν ταινίαν αὐτὴν θὰ τὴν διευθύνῃ ὁ Λοῦμπιτς, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται τώρα εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ γράψιμον τῆς ὑποθέσεως, μαζὺ μὲ τὸν συγγραφέα Σαμψὼν Ράφελσον. Ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ τελειώσῃ μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε ἑβδομάδας.

Ὁ Φρὰνκ Καπρὰ, ρεσιζὲρ τοῦ «Συνέβη μιὰ νύχτα» καὶ τοῦ «Ἔφθασεν ἡ εὐτυχία», ἐτελείωσε τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας ταινίας του ποὺ τιτλοφορεῖται «Χαμένοι ὁρίζοντες». Τὰ ἐξωτερικὰ τῆς ταινίας αὐτῆς ἐγυρίσθησαν εἰς τὸ Θιβέτ ὅπου ὁ Καπρὰ ἔμεινεν ἕξη μῆνες. Πρωταγωνισταὶ τῆς ταινίας αὐτῆς εἶνε ὁ Ρόναλντ Κόλμαν καὶ ἡ Ζὰν Βίατ. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Ζὰν Μίλτον, λέγεται, δὲ ὅτι ἡ ταινία αὐτὴ ἐστοίχισε περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια δολλάρια.

Οἱ δύο μεγαλείτεροι ρεζισὲρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ἐτελείωσαν τὰς δύο ταινίας των σχεδὸν ταὐτοχρόνως.

◇◇◇

Εἰς τὸ Παρίσι, τὰς ἡμέρας αὐτὰς, προεβλήθη ἡ τελευταία ταινία τοῦ Μαρσὲλ Λ' Ἑρμπιὲλ «Στ' ἀνοικτά», μὲ ἀρκετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Πρόκειται περὶ μιᾶς ναυτικῆς ταινίας, ποὺ ἀρχίζει εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν τῆς Βρέστης. Πρωταγωνισταὶ εἶνε ἡ Μαρσὲλ Σαντὰλ καὶ ὁ Βίκτωρ Φρανσέν.

'Επίσης καὶ ὁ Ντιβιβιὲ ἐσημείωσε σημαντικὴν ἐπιτυχίαν μὲ τὴν νέαν ταινίαν του ποὺ ἔχει τὸν τίτλον «Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας». Πρωταγωνιστεῖ ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ.

◇◇◇

Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν εἰς τὸ Παρίσι μιὰ νέα ταινία τοῦ Κλάρενς Μπρόουν, μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν Τζόαν Κράουφορντ. Ἡ ὑπόθεσις τῆς ταινίας αὐτῆς ἐξήχθη ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Σαμουὲλ Χόπκινς Ἄνταμς.

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴ μακρυνή, ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Ζανζιβάρη ζοῦσε ὁ Ἕλληνας ἄρχοντας Θεόδωρος Βασιλᾶτος, ὁ Σεΐκ Θοδώρ, ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ Ἄραβες. Αὐτός, λοιπόν, ἀποφασίζει, μαζὶ μὲ ἄλλους Ρωμηοὺς καὶ Ἄραβας, νὰ πᾶνε γιὰ φίλντισι καὶ γιὰ χρυσὸ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Ἔτσι σχημάτισαν ἕνα καραβάνι ἀπὸ ἑπτακόσιους ἄντρες, καλὰ ὡπλισμένους, καὶ ξεκίνησαν. Ὁ Σεΐκ Θοδὼρ εἶχε μαζί του καὶ τὸν δεκαπενταετῆ γυιό του Νικόλα, ἕνα ὡραιότατο κι' ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο. Ἀφοῦ ἐπροχώρησε μερικὲς ἡμέρες πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, τὸ καραβάνι ἐστάθμευσε στὶς πηγὲς τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Οὐάμκ. Τὴν ἴδια μέρα ὁ Νικόλας ἐβγῆκε μαζὶ μὲ τὸ Σίμπα καὶ δυὸ ἄλλους ὑπηρέτες του γιὰ κυνῆγι. Ἀλλά, καθὼς κάθησαν, δίπλα στὸ ποτάμι, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν, τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος καὶ τότε βρῆκε εὐκαιρία ἕνας κροκόδειλος νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ καὶ νὰ δαγκώσῃ στὸ πόδι τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες. Εὐτυχῶς ὅμως, ποὺ ὁ Νικόλας πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ τὸν πιτύχῃ στὸ μάτι καὶ νὰ σώσῃ ἔτσι τὸν ὑπηρέτη του, σκοτώνοντας τὸ θηρίο. Κατόπιν καὶ οἱ τρεῖς, μαζὶ μὲ τὸν πληγωμένο, γυρίζουν στὸ στρατόπεδο.

7ον

Ὁ Μόμπου, ὅμως, ποὺ αἰσθανότανε, ὅσο οἱ πληγές του κρύωναν, τρομεροὺς πόνους καὶ ποὺ εἶχε χάσει καὶ ἔχανε τόσο αἷμα, δὲν ἀπαντοῦσε στὸ Σίμπα.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ σύντονη πορεία εἴκοσι λεπτῶν φτάσανε στὸ στρατόπεδο, ποὺ ἀναστατώθηκε ἀμέσως. Μερικοὶ τρέξανε νὰ βοηθήσουν τοὺς δύο ποὺ κουβαλούσανε τὸν πληγωμένο, οἱ περισσότεροι, ὅμως, περικυκλώσανε τὸ Νικόλα, ρωτῶντας τον γιὰ τὸ τί συνέβηκε καὶ γιὰ τὸ πῶς ἐγλύτωσαν.

Ὁ πρακτικὸς γιατρὸς τοῦ στρατοπέδου παρέλαβε ἀμέσως τὸν Μόμπου καὶ ἀφοῦ ἔκαψε μὲ καυτὸ κατράμι τὶς πληγές του, τὶς ἄλειψε λάδι καὶ τὶς ἔδεσε καλά. Ἔτσι μπόρεσε ὁ πληγωμένος νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ χάρο.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ καραβανιοῦ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Σεΐκ Θοδὼρ καὶ ἀκούγανε τὴ διήγησι τοῦ Σίμπα, γιὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ μικροῦ του ἀφέντη Νικόλα.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ πατέρα του, ὁ Νικόλας διηγούτανε, μπρὸς στοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ καραβανιοῦ, τὸ κατόρθωμά του, δείχνοντάς του κιόλας τὴν οὐρὰ τοῦ κροκόδειλου, ποὺ σκότωσε.

Ὁ πατέρας του, ὁ Σεΐκ Θοδὼρ Βασιλᾶτος δάκρυσε ἀπὸ τὴ χαρά του. Καὶ σηκώθηκε καὶ φίλησε μὲ συγκίνησι τὸν ἀγγελόμορφο γυιό του ψιθυρίζοντάς του στὸ αὐτί, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀκούσουν οἱ παριστάμενοι Ἄραβες.

—Μπράβο, παιδάκι μου, θὰ γίνῃς ἕνας ἄξιος καὶ ἀνδρεῖος Ἕλληνας καὶ θὰ τιμήσῃς τὴν γενηὰ τῶν Βασιλάτων.

Ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Ρωμηοὶ καὶ Ἄραβες χαρήκανε ὑπερβολικὰ γιὰ τὸ πρῶτο κατόρθωμα τοῦ μικροῦ Νικόλα καὶ τοῦ χαρίσανε διάφορα δῶρα, ὅπλα καὶ φορέματα. Τὸ καλύτερο, ὅμως, δῶρο τοῦ ἔκαμε ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ, ὁ Χαμὶς μπὲν Ἀβδαλλάχ, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀσημοκαπνισμένο μαχαῖρι τῆς Δαμασκοῦ, ποὺ ἔκοβε σὰν ξυραφι καὶ ποὺ εἶχε τὴ λαβὴ στολισμένη μὲ μικρὲς διαμαντόπετρες.

Γιὰ τὸν μικρὸ Νικόλα ὁ θρίαμβος αὐτός, ποὺ τοῦ ἐπροξένησε ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς τοῦ ὅπλου του, ἦταν ἀνεπάντεχος. Καὶ μεγάλος: τοῦ φαινότανε πὼς ζοῦσε σὰν σ' ὄνειρο.

Ἀλλὰ καὶ οἱ συνομήλικοί του, τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ οἱ γυιοὶ τῶν Ἀράβων ἀρχηγῶν ἄρχισαν νὰ τὸν κυττᾶνε μ' ἄλλα μάτια, ποὺ ἐκφράζανε τὸ θαυμασμὸ καὶ τὸν σεβασμό. Ἰδίως τὰ Ἑλληνοπαίδια, ποὺ ὅλα ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν Νικόλα, ἐπανηγύριζαν τὸ θρίαμβό του, σὰν νὰ ἤτανε δικός τους θρίαμβος. Καὶ μόνον ὁ Ἰσᾶς, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀβδαλλάχ, ποὺ ἦταν κακῆς ψυχῆς παιδὶ καὶ δὲν χώνευε τὸ Νικόλα, δὲν τὸν συγχάρηκε γιὰ τὴ νίκη του καὶ δὲν τοῦ εἶπε ἕναν καλὸ λόγο.

Στὸ στρατόπεδο, σὰν νύχτωσε, ἀνάψανε μεγάλες φωτιές. Καὶ γύρω ἀπ' αὐτὲς οἱ δοῦλοι ἔψαλλαν ἐγκωμιαστικὰ τραγούδια γιὰ τὸ νέο παλληκάρι τῆς ἐρήμου, τὸν Νικόλα. Ἔτσι ἦταν ἡ συνήθεια. Κι' ὅλοι διακήρυτταν πρόθυμα, ὅτι ποτὲ στὴ ζωή τους δὲν εἶχαν δῆ εὐγενέστερον, ἀντρειότερον καὶ ὀμορφότερον νέον.

Ἂν πῆτε καὶ γιὰ τὸν Νικόλα, τὴ νύχτα ἐκείνη κοιμήθηκε τὸν ὕπνο τῶν ἡρώων, ποὺ εἶνε ἄξιοι τῆς δόξας τους γιὰ τὰ κατορθώματά τους.

Κατὰ τὶς δυό, ὅμως, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ὕπνος ὅλων στὸ στρατόπεδο διακόπηκε κι' ὅλοι πετάχθηκαν ξαφνιασμένοι πάνω ἀπὸ τὰ στρώματά τους. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄκρες τοῦ στρατοπέδου γινότανε μεγάλη φασαρία.

Τέλος τὸ πρᾶγμα διευκρινίσθηκε: Μία ὕαινα εἶχε κατασπαράξει τρεῖς μαύρους δούλους τοῦ καραβανιοῦ, τοὺ κοιμόντανε ἔξω ἀπὸ τὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ στρατοπέδου. Τοὺς ἐπετέθηκε χωρὶς νὰ τὴν πάρουνε χαμπάρι κι' ὅταν οἱ φρουροὶ ἀκούγοντας τὶς σπαρακτικὲς κραυγές των ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, τοὺς βρῆκαν καταξεσχισμένους. Τοῦ ἑνός, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἔλειπε ὁλόκληρο τὸ ἀριστερὸ χέρι, μαζὶ μ' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ὠμοπλάτης, ποὺ φαίνεται πὼς ἡ ὕαινα πῆρε μαζί της, γιὰ νὰ τὸ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία της στὸ ἀπρόσιτο καταφύγιό της.

Οἱ ἄλλοι μαῦροι δοῦλοι καὶ ἰδίως ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν νέοι καὶ ἐλάβαιναν μέρος γιὰ πρώτη φορὰ σὲ καραβάνι, ποὺ εἰσχωροῦσε σὲ ἄγρια καὶ παρθένα μέρη κατατρόμαξαν ἀπὸ τὴν τραγικὴ τύχη τῶν συντρόφων τους. Ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μήπως τοὺς περίμενε κι' αὐτοὺς ἡ ἴδια τύχη.

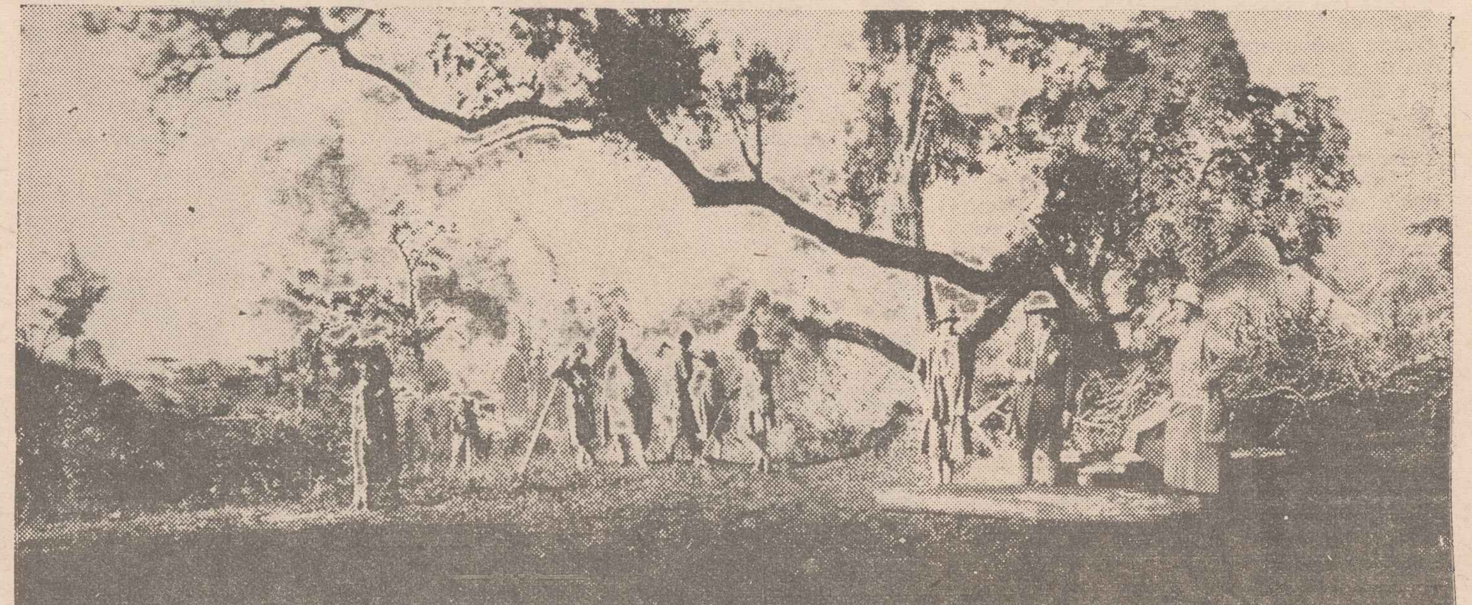

Ἀλλὰ ὁ φόβος τους ἦταν μᾶλλον ἀδικαιολόγητος. Γιατὶ καὶ ὁ γενικὸς ἀρχηγός, ὁ Χαμὶς μπὲν Ἀβδαλλὰχ καὶ ὁ Σεΐκ Θοδὼρ διέταξαν, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα ποὺ συνέβηκε, νὰ διπλασιαστοῦν οἱ φρουροὶ κάθε βράδυ, ν' ἀνάβουν σ' ἀραιὰ γύρω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο διαστήματα μεγάλες φωτιὲς καὶ νὰ κοιμοῦνται ὅλοι πρὸς τὴ μέσα μεριὰ τῶν σκηνῶν.

◆

Τὸ καραβάνι ξεκίνησε τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὰ χαράματα, ἐξακολουθῶντας τὴν πορεία του, ποὺ γινότανε ὅλο καὶ πιὸ δύσκολη καὶ πιὸ ξεθεωτική. Ὡστόσο, συνέχισε τὸ δρόμο του, χωρὶς δυσάρεστες περιπέτειες.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες πρὸς τὸ βράδυ, οἱ ἑπτακόσιοι Ρωμηοὶ καὶ Ἄραβες ἔφθασαν σὲ μιὰ χώρα, ποὺ λέγεται Οὐχεχέ. Μόλις ἐστρατοπέδευσαν οἱ ἄντρες καὶ στήσανε τὶς σκηνές τους, ὁ κήρυκας τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ ἐγύρισε ὅλο τὸ στρατόπεδο καὶ διαλάλησε μὲ δυνατὴ καὶ πειστικὴ φωνὴ τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του:

«Ἔ, γυιοὶ τῶν Ἀράβων καὶ ὅλοι ὅσοι εἶστε ἀπὸ τὴ Ζανζιβάρη (ἐδῶ ὑπονοοῦσε τοὺς Ρωμηούς, ποὺ ὁ μωαμεθανικὸς φανατισμός του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τοὺς πῇ μὲ τὸ ὄνομά τους), ἀκοῦστε. Ἀπὸ ἀπόψε μπήκαμε στὴ χώρα τῶν Οὐχεχέων. Εἴμαστε, δηλαδή, σὲ χώρα ἄγρια, ποὺ τὴν κατοικοῦν ληστὲς καὶ ἅρπαγες ἄνθρωποι. Νὰ εἶστε προσεκτικοὶ καὶ ἕτοιμοι γιὰ κάθε τι, ποὺ θὰ μᾶς τύχῃ. Μὲ τὸ ἕνα μόνο μάτι, ποὺ λέει ὁ λόγος, νὰ κοιμᾶστε καὶ νὰ κρατᾶτε πάντοτε τὰ τουφέκια σας στὰ χέρια. Ἂν δῆτε τὴ νύχτα κανέναν Μχεχὲ στὸ στρατόπεδο τραβῆξτε, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι, ἀπάνω του καὶ σκοτῶστε τον σὰν τὸ σκυλί. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! ἀπάντησαν ἑξακόσιες πενῆντα φωνές.

—Καταλάβατε;

—Καταλάβαμε! ἀπάντησαν πάλι ὅλες μαζὶ οἱ φωνές.

—Καλά. Ὁ κιραγκόζης (κήρυκας) Κιγκαροῦ, ὁ σκλάβος τοῦ μεγάλου ἀφέντη Χαμὶς μπὲν Ἀβδαλλάχ, σᾶς τὰ εἶπε.

Δυὸ μέρες ἀκόμη ἐταξείδευαν διὰ μέσου τοῦ Οὐχεχὲ χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ τίποτε τὸ θλιβερό.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης μέρας, ὅμως, συνέβηκε ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ παρὰ λίγο νὰ κόστιζε τὴν πολύτιμη ζωὴ ἢ τοῦ Σεΐκ Θοδὼρ ἢ τοῦ γυιοῦ του Νικόλα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα τὸ καραβάνι εἶχε στρατοπεδεύσει μέσα σ' ἕνα περίβολο ἀπὸ φυσικὸ φράχτη. Ὁ Σεΐκ Θοδώρ, μάλιστα, εἶχε βρῆ κι' ἕναν δεύτερο φράχτη κι' ἐκεῖ μέσα εἶχε στήσει τὴ σκηνή του.

Ὅλο, λοιπόν, τὸ στρατόπεδο κοιμότανε ἀπὸ ὧρες πολλές. Ἀκόμα καὶ ὁ Σίμπας, ποὺ σὰν καλὸς σωματοφύλακας τοῦ ἀφέντη του ἔπρεπε νἄχῃ τὸ νοῦ του σ' ὅλα, εἶχε γύρει κι' ἀποκοιμηθῆ μπρὸς στὴ σκηνὴ τοῦ Θοδὼρ καὶ τοῦ Νικόλα. Δυὸ ὧρες, ὅμως, πρὶν ἀπὸ τὸ χάραμα ἐξύπνησε, γιατὶ τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε τὸν χαρακτηριστικὸ κρότο ἑνὸς κλαδιοῦ ποὺ σπάει.

Χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ἐξακολουθῶντας νὰ ἀναπνέῃ κανονικά, ὡς νὰ κοιμότανε, προσπάθησε ν' ἀκούσῃ. Καὶ πραγματικά, σὲ λίγο ἀντελήφθηκε τὸ μόλις διακρινόμενο σύρσιμο πάνω στὸ ἔδαφος ἑνὸς σώματος.

Ὁ Σίμπας μὲ τρόπο ἐγύρισε λίγο τὸ κεφάλι καὶ στὸ φῶς τῶν ἀστέρων διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἀφοῦ ἐπέρασε συρτὰ τὸν δεύτερο φράχτη, σηκώθηκε ὄρθιος καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις ἄρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Σεΐκ Θοδώρ. Σὲ λίγο πέρασε ἐντελῶς δίπλα ἀπὸ τὸν ξαπλωμένον κατὰ γῆς καὶ προσποιούμενο, ὅτι κοιμᾶται Σίμπαν. Καὶ τότε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης κατώρθωσε νὰ δῇ, ὅτι ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης τους κρατοῦσε στὸ ἀριστερό του χέρι μιὰ ἀσπίδα καὶ στὸ δεξιό του ἕνα μακρὺ δόρυ. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν Μχεχὲ ληστήν.

Ὁ Σίμπας ἐξακολούθησε νὰ προσποιῆται, ὅτι ἐλησμονοῦσε τὸ καθῆκον του, καὶ ὅτι δὲν ὑπελόγιζε τὸν κίνδυνο, ποὺ διέτρεχαν μέσα στὴ σκηνή τους τὰ ἀφεντικά του.

Τὰ πάντα φαινότανε ἤρεμα καὶ ἥσυχα. Ὁ ληστὴς ἀφοῦ ἐδίστασε δυὸ λεπτὰ ἀκόμη, περιμένοντας ν' ἀφουγκρασθῇ κάποιον θόρυβο, ἔκαμε νὰ μπῇ μέσα στὴ σκηνή.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ πετάχθηκε ὀρθὸς ὁ Σίμπας, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ἀφοῦ τὸν στριφογύρισε δυὸ τρεῖς φορὲς στὸν ἀέρα, τὸν ἐπέταξε μὲ δύναμι σὲ κάτι βράχια, ποὺ ἦταν δίπλα του.

Ἀμέσως ὅλο τὸ στρατόπεδο σηκώθηκε στὸ πόδι. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀναφθήκανε φωτιές. Καὶ ὅλοι, μὲ ἕτοιμα τὰ τουφέκια τους καὶ τὰ σπαθιά τους, ἔπιασαν τὰ πόστα τους, ρωτῶντας ποῦ ἦταν ὁ κίνδυνος γιὰ νὰ τρέξουν.

Ἀλλὰ ἀμέσως διευκρινίσθηκε τὸ πρᾶγμα: Ὁ Σίμπας τοὺς εἶπε τί ἔτρεξε καὶ εἶδαν ὅλοι τὸν συντριμμένο πάνω στὰ βράχια μαῦρο ληστή. Ἦταν ἕνας Μχεχές, μὲ ὠοειδῆ ἀσπίδα, μὲ σιδερένιο δόρυ καὶ μὲ τσεκοῦρι.

Φυσικά, ἀνάμεσα στοὺς πρώτους ποὺ ξύπνησαν ἦταν καὶ ὁ Σεΐκ Θοδὼρ καὶ ὁ Νικόλας, ἀφοῦ μέσα σχεδὸν στὴ σκηνή τους ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο.

Ἅμα κατάλαβε ὁ Σεΐκ Θοδὼρ τί συνέβη καὶ τί κίνδυνο διέτρεξαν ὁ γυιός του κι' αὐτός, εἶπε στὸν Νικόλα:

—Παιδί μου, χρωστᾶς εὐγνωμοσύνη καὶ θερμὲς εὐχαριστίες στὸ Σίμπα, ποὺ σοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Τὸ κεφάλι σου ἦταν κοντὰ στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς καὶ ἐσένα θὰ χτυποῦσε πρῶτον ὁ ληστής. Τί ἔχεις νὰ πῇς στὸν Σίμπα, Νικόλα;

Τὸ παιδὶ ἐγύρισε τὰ μεγάλα καὶ λαμπερὰ μάτια του πρὸς τὸν Σίμπα καὶ μέτρησε μὲ μιὰ ματιὰ τὰ γιγαντώδη μέλη τοῦ σώματός του, τοὺς φοβεροὺς του βραχίονες καὶ τὸ πλατύ του στῆθος. Ἀντί, ὅμως, ὁ Νικόλας νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι τοῦ πατέρα του, τοῦ ἔκαμε μιὰ καινούργια, δικιά του, ἐρώτησι, ποὺ τὸν ἐξέπληξε πολύ.

—Ὁ Σίμπας, πατέρα, εἶνε ἄντρας μεγάλος καὶ δυνατός. Ἀλλὰ ποιὸν προτιμᾶς τὸν γυιό σου Νικόλα ἢ τὸν σκλάβο σου Σίμπα;

—Τί ἐρώτησι εἶνε αὐτή, ἀγαπημένο μου παιδί; Δὲν εἶσαι σὺ τὸ παιδί μου, τὸ παιδὶ τῆς ἀγαπημένης μου Ἀμινᾶς; Πότε δὲν ἐπροτίμησα σένα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα;

—Ποτέ, ὄχι ποτέ, ἀγαπημένε μου πατέρα. Ἀλλὰ ὁ Σίμπας σοῦ ξανάδωσε τὸν γυιό σου, ἐπειδὴ χωρὶς αὐτὸν ἐγὼ δὲν θὰ ζοῦσα τώρα πειὰ καὶ θἄμουν σκοτωμένος. Δὲν ἐπλήρωσε, ὅμως, μὲ τὴν πρᾶξι του αὐτὴ ὅ,τι ἐπλήρωσες γι' αὐτόν, ὅταν ἦταν μικρὸς καὶ ὅταν τὸν ἀγόρασες; Καὶ δὲν πρέπει τώρα νὰ εἶνε ἐλεύθερος;

—Ὁ Σίμπας εἶνε καλός. Ἀλλὰ ἐὰν ἐγὼ ἔχανα ἐσένα θὰ ἔχανα τὸ πᾶν. Ὁ Σίμπας, παιδί μου, εἶνε ἐλεύθερος, καθὼς λές, καὶ ποτὲ πειὰ δὲν θὰ εἶνε σκλάβος τοῦ Σεΐκ Θοδὼρ Βασιλάτου.

—Σίμπα, ἐφώναξε ὁ Νικόλας, καλέ μου Σίμπα, ἀκοῦς τί λέει ὁ πατέρας μου; Εἶσαι ἐλεύθερος, εἶσαι ἄνθρωπος, δὲν εἶσαι πειὰ σκλάβος!

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Σίμπας φάνηκε, ὅτι δὲν καταλάβαινε τὰ λόγια τῶν δυὸ κυρίων του, ὅταν, ὅμως, τοῦ τὰ ἐπανέλαβαν γέλασε ὑπερήφανα καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, εἶπε:

—Σκλάβος εἶνε λέξι βρώμικη. Ἀλλὰ ὁ Σίμπας, ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Οὐαχούμα, ποτὲ στὸ βάθος δὲν ἤτανε σκλάβος καὶ μοῦ φαινότανε πάντοτε παράξενο τὸ δεύτερο αὐτὸ ὄνομά μου. Ὁ Σίμπας ἀπὸ πολὺν καιρὸ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ εἶνε ἐλεύθερος, ἀλλὰ ἀγαποῦσε τὸν ἀφέντη του καὶ τὸ παιδί του. Μόνο καὶ μόνο γι' αὐτὸ ἔμεινε ὑπηρέτης τους, μὰ καὶ πάλι ποτὲ δὲν λησμόνησε, ὅτι ἦταν ἄνθρωπος. Ὁ Σίμπας χρωστάει εὐγνωμοσύνη στὸν Σεΐκ Θοδὼρ καὶ στὸ γυιό του Νικόλα. Ὅποτε κι' ἂν θυμηθῇ, ὅτι εἶνε ἐλεύθερος, θὰ εἶνε εὐτυχισμένος νὰ καταλαβαίνῃ, ὅτι εἶνε ὑπηρέτης τους.

Μὲ τὶς λέξεις αὐτὲς ἐγονάτισε κι' ἐφίλησε τὰ χέρια τόσο τοῦ πατέρα, ὅσο καὶ τοῦ γυιοῦ.

Μὲ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ὁ Σίμπα, ἀπέκτησε πολὺ μεγαλείτερη δημοτικότητα, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καραβανιοῦ κι' ὅλοι τὸν ἔτρεμαν καὶ τὸν ἐσέβοντο. Τώρα μάλιστα, ποὺ εἶχαν μάθει, ὅτι εἶνε ἐλεύθερος, ὁ σεβασμὸς ἔγινε μεγαλείτερος.

Ὁ Νικόλας ἐξ ἄλλου, τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ τοῦ προσέφερε πολλὰ φαγητὰ ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη ζωοτροφή, ποὺ εἶχε προορισθῆ γι' αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα του.

Ὁ Σίμπας τὸ λογάριαζε αὐτό, μεγάλη τιμὴ κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιασθῇ ὄχι μιά, μὰ εἴκοσι φορὲς γιὰ τὸν μικρὸν ἀφέντη του, ποὺ εἶνε δυνατὸς σὰν κι' αὐτὸν καὶ γενναιόψυχος. Ἀπὸ κεῖνο μάλιστα τὸ βράδυ ποὺ γίνηκε ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἄγριου ληστοῦ, φρόντιζε περισσότερο γιὰ τὴν ἀσφάλειά του ὡς καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς τοῦ Σεΐκ Θοδώρ. Κοιμόντανε στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς, ἐνῷ γύρω της καὶ σ' ἐπίκαιρο σημεῖο τοποθετοῦσε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης του, τοὺς ὁποίους πάλι ἔβαζε νὰ τοὺς ἐπιτηροῦν δύο μαῦροι καὶ δύο λευκοὶ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του.

Ἔτσι ἦταν βέβαιος, ὅτι ποτὲ πειά, δὲν θὰ μποροῦσε, ὕπουλα, νὰ διεισδύσῃ κανένας ἄγριος ληστής, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ τῶν ἀγαπημένων του κυρίων.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Λίραι 2
Ἑξάμηνος .... » 1

Ἕσπερος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων, κατὰ στίχον Δραχ. 12
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι » 8

Ἡ κωμῳδία τῆς ἑβδομάδος

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ ΖΗΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Οἱ Δὸν Κιχῶται τοῦ κινδύνου

ΠΡΟΣΩΠΑ

Παντιέρας καὶ Βολικὸς καὶ μερικὰ ἄλλα δευτερεύοντα. Ὁ Παντιέρας καὶ ὁ Βολικός, στενοὶ καὶ ἀχώριστοι φίλοι, συζητοῦν.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ (Ἀφίνοντας τὴν ἐφημερίδα στὸ τραπέζι τοῦ καφενείου, ὅπου κάθονται): Λοιπόν, φίλε μου, μακαρίζω τοὺς κατοίκους τῆς Μαδρίτης. Εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι αὐτὴ τὴν ἐποχή.....

ΒΟΛΙΚΟΣ (Κατάπληκτος): Τί ἐννοεῖς δηλαδή;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ἐννοῶ ὅτι μονάχα αὐτοὶ ζοῦν σήμερα μιὰ ζωὴ πραγματικῶς ἐπικίνδυνη, ἔντονη καὶ γεμάτη συγκινήσεις. Ἐπικινδύνως ζῆν, φίλε μου. Αὐτὴ μονάχα ἡ ζωή, ἀξίζει νὰ τὴ ζῇ κανείς. Ξέρεις τί θὰ πῇ νὰ κάθεσαι τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι σου, γιὰ νὰ φᾶς, καί, βουτῶντας τὸ κουτάλι στὴ σοῦπα, νὰ βρίσκῃς μέσα..... σφαῖρες καὶ θραύσματα ὀβίδων; Θὰ καλῇς τὴν ὑπηρέτριά σου καὶ θὰ τὴν ρωτᾶς: Πῶς βρέθηκαν αὐτὰ μέσα στὸ φαγί; Καὶ θὰ σοῦ ἀπαντᾷ μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τόνο: Θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ βομβαρδισμό, κύριε. Εἶχα ξεχάσει τὸν τέντζερη ἀνοιχτό.... Αὐτὴ εἶναι ζωή, φίλε μου.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Σιγὰ-σιγὰ θὰ μοῦ πῇς νὰ πᾶμε νὰ κατοικήσουμε στὴ Μαδρίτη....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ὄχι. Ἀλλὰ ἔχω μιὰ ἄλλη σκέψι: Ὅτι καὶ στὴν Ἀθήνα μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς ἐπικινδύνως. Ἔχει καὶ ἐδῶ ἡ ζωὴ ἕνα σωρό.... ὡραίους κινδύνους. Ἀρκεῖ νὰ ξέρῃς νὰ τοὺς βρῇς.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἔχει γοῦστο νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ πᾶμε γυρεύοντας γιὰ κινδύνους!...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Καὶ γιατί ὄχι; Σοῦ προτείνω νὰ ζήσουμε σήμερα, ὅλη τὴν ἡμέρα ἐπικινδύνως. Ἀκολούθησέ με, Βολικέ, νὰ καταλάβῃς, κακομοίρη μου, ὅτι ζῇς. Οἱ κίνδυνοι μᾶς καλοῦν. Ἐμπρός! (Οἱ δύο φίλοι βγαίνουν στὸ δρόμο καὶ προχωροῦν).

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Μὴ βαδίζῃς στὴ μέση τοῦ πεζοδρομίου, ἀνόητε!... Ἐδῶ νὰ πηγαίνῃς κοντὰ στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Καὶ γιατί αὐτό;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Γιὰ νὰ νοιώθῃς τὸν κίνδυνο. Μπορεῖ νὰ σοῦρθῃ καμμιὰ γλάστρα ἢ κανένα κεραμίδι στὸ κεφάλι. Ἐπικινδύνως ζῆν, δὲν εἴπαμε;

ΒΟΛΙΚΟΣ: Δὲν εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου, τὸ κατάλαβες;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Σώπα καὶ ἀκολούθησέ με. Ἔλα νὰ μποῦμε σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ ζαχαροπλαστεῖο. (Μπαίνουν, κάθονται σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ παραγγέλλουν δυὸ πάστες).

ΒΟΛΙΚΟΣ (Μὲ εἰρωνίαν): Εἶναι μήπως καὶ οἱ πάστες στὸ πρόγραμμα τοῦ ἐπικινδύνως ζῆν;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Καὶ βέβαια! Τρώγοντας αὐτὴ τὴν πάστα, φίλε μου, δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃς, ἂν θὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι σου ζωντανὸς ἢ θὰ σὲ πᾶνε στὸ σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν.... διὰ νὰ σὲ διακομίσουν στὸ νεκροταφεῖο!...

ΒΟΛΙΚΟΣ (Ἔντρομος, ἀφίνει λίγη πάστα, ποὺ τοῦ εἶχε μείνει): Τί λές, ἀδερφέ;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ναί, ναί. Εἶναι μεγάλη ἀπόλαυσις νὰ νοιώσουμε τὴ συγκίνησι καμμιᾶς μικρῆς δηλητηριάσεως....

ΒΟΛΙΚΟΣ: Καὶ τώρα μοῦ τὸ λές, ποὺ τὴν ἔφαγα; Δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες πρωτήτερα; Καὶ ξέρεις; Σὰν νὰ νοιώθω κάτι στὸ στομάχι....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ἔξοχα. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπικινδύνως ζῆν στὴν Ἀθήνα. Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη! Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ ἰδῇς. (Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ τραβοῦν πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Ὅταν φθάνουν στὰ Χαυτεῖα. Ὁ Παντιέρας σχίζει στὰ δύο τὴν ἐφημερίδα του καὶ δίνει τὴ μισὴ στὸ Βολικό).

ΒΟΛΙΚΟΣ: Τί νὰ τὴν κάνω;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Θὰ περάσουμε στὴ μέση τοῦ δρόμου, διαβάζοντας ἐφημερίδα. Εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σπὸρ στὴν Ἀθήνα. Κοίταξε τί θὰ κάμω ἐγὼ καὶ κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο. (Ἀνοίγει τὴν ἐφημερίδα καὶ διαβάζοντας προχωρεῖ. Πέφτει ἀπάνω σ' ἕνα αὐτοκίνητο).

Ο ΣΩΦΕΡ: Πρόσεξε, βρὲ ζῶον.

Ζαννέτ Μακντόναλντ

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ (Τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά): Τί νὰ σοῦ κάνω, καϋμένε, ποὺ εἶσαι σαράβαλο. Ἔπρεπε νὰ ἤσουν γερὸς καὶ θὰ σοὔλεγα ἐγώ.

ΒΟΛΙΚΟΣ (στὸ φίλο του): Τί περίεργα πράγματα εἶναι αὐτά, ποὺ λές;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Μάθε, ἂν θέλῃς νὰ ζῇς ἐπικινδύνως, ὅτι μὲ δυνατοὺς ἄνδρες πρέπει νὰ τὰ βάζῃς. Διότι τότε ὑπάρχει περίπτωσις νὰ σοῦ σπάσουν τὰ μοῦτρα....

ΒΟΛΙΚΟΣ: Μοῦ φαίνεται πὼς σοὔστριψε γιὰ καλα.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Θέλεις νὰ νοιώσῃς τὴ συγκίνησι τοῦ ἐπικινδύνως ζῆν; Κοίταξε ἐκεῖ πέρα: Τὸν βλέπεις αὐτὸν μὲ τὴν ἀθλητικὴ φανέλλα; Εἶναι μποξέρ. Πλησίασέ τον καί.... βρίστονε κατάμουτρα.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἀστειεύεσαι; Ἂς λείπῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδι....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ἢ λέω νὰ κάμουμε τὸ ἄλλο: Χρωστᾶς πουθενά;

ΒΟΛΙΚΟΣ: Στὸ ράφτη μου.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ἔχει πολὺν καιρὸ νὰ σὲ συναντήσῃ;

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἔχει φάει τὰ πόδια του νὰ μὲ κυνηγάῃ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βρῇ πουθενά.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Νά μία εὐκαιρία γιὰ τὸ ἐπικινδύνως ζῆν: Νὰ περάσουμε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του, ὥστε... νὰ σὲ ἰδῇ....

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἆ, μπᾶ! Αὐτὸ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἐπικίνδυνον....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Τότε ἔλα μαζί μου, νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε τίποτε σὲ καμμιὰ ταβέρνα τοῦ ποδαριοῦ. Ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τηγανίζουν στὶς γωνιὲς τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς σηκωτάκια. Πείνασα.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Καὶ γιατί νὰ πᾶμε στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ἔχω τὸ λόγο μου. (Προχωρῶντας βλέπουν μιὰ μικρούλα, ἡ ὁποία κάμνει ἐντύπωσι στὸν Βολικό).

ΒΟΛΙΚΟΣ (Στὸ φίλο του): Αὐτὴ ἡ μικρὴ μ' ἀρέσει πολύ. Εἶναι ὤμορφη. Δὲν συμφωνεῖς;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Καλὴ εἶναι, ἀλλὰ ἡ ὠμορφιὰ δὲν εἶναι τὸ ἅπαντον γιὰ μιὰ γυναίκα. Ἐμένα ρώτα, ποὺ εἶμαι παντρεμμένος....

ΒΟΛΙΚΟΣ: Μωρ' ἐγὼ αὐτὴ τὴν κοπέλλα θὰ τὴν παντρευόμουνα καὶ σήμερα μάλιστα. Τόσο μοῦ ἀρέσει. Καὶ σὺ λὲς ὅ,τι θέλεις.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἔχεις διάθεσι νὰ τὴν παντρευτῇς;

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἂν ἤθελε κι' αὐτή;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Στάσου τότε. (Τρέχει καὶ σταματᾷ τὴ μικρή, ποὺ βαδίζει λίγο μπροστὰ ἀπ' αὐτούς): Συγγνώμην, δεσποινίς. Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Εὐχαρίστως. Λέγετε, τί θέλετε;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ; Ἔχετε μητέρα;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Ὄχι, δυστυχῶς. Ἔχει πεθάνει. Εἶμαι ὀρφανή. Ἀλλὰ γιατί μ' ἐρωτᾶτε;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Τίποτε. Αὐτὸ μόνο ἤθελα νὰ μάθω.... Εὐχαριστῶ, δεσποινίς.... Χαίρετε!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (Κοιτάζοντάς τον μ' ἔκπληξι: Χαίρετε, κύριε. (Ὁ Παντιέρας ἐπανέρχεται στὸν Βολικό).

ΒΟΛΙΚΟΣ (μὲ ἀγωνία): Τί τῆς εἶπες τῆς μικρῆς;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Τίποτε. Κάτι τὴν ρώτησα. Ξέρεις ὅμως τί σὲ συμβουλεύω; Ἂν εἶσαι φίλος μου καὶ ἔνθερμος ὀπαδὸς τοῦ ἐπικινδύνως ζῆν, δὲν πρέπει νὰ τὴν παντρευτῇς, διότι εἶναι ὀρφανή....

ΒΟΛΙΚΟΣ: Καὶ τί μ' αὐτό;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Δὲν θὰ ἔχῃς.... πεθερά....

ΒΟΛΙΚΟΣ: Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Τρελλάθηκες;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Δὲν τρελλάθηκα καθόλου. Ἀλλὰ σὺ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ νοιώσῃς. Χωρὶς πεθερά, βρὲ ἀνόητε, μπορεῖς νὰ ζήσῃς ἐπικινδύνως; (Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν φθάσει σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ ποδαριοῦ καὶ μπαίνουν ἢ μᾶλλον στέκονται. Ὁ μάγειρος τοὺς ρωτᾷ τί θέλουν).

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ (Στὸ μάγειρο): Θὰ μᾶς δώσῃς δυὸ κεφτέδες στὸν καθένα.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Γιὰ στάσου, βρὲ ἀδερφέ. Ἐγὼ δὲν τρώω κιμᾶ. Ἕνα παϊδάκι.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Σήμερα θὰ φᾷς κιμᾶ. Εἶναι τὸ φαγί.... τοῦ ἐπικινδύνως ζῆν.

ΒΟΛΙΚΟΣ (Ἔξαλλος): Θὰ μὲ τρελλάνῃς, μὰ τὸ θεό.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Τρῶγε καὶ μὴ μιλᾷς. (Ὁ Βολικὸς ὑπακούει).

ΜΑΓΕΙΡΟΣ (Ἀφοῦ ἔφαγαν τοὺς κεφτέδες): Δὲν περνᾶτε μέσα; Ἔχει καὶ ἑστιατόριο.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ Κοιτάζει καὶ βλέπει ἕνα μακρυνάρι μὲ κάτι μικρούτσικα τραπεζάκια): Τί μαγειρεύουν ἐδῶ;

ΜΑΓΕΙΡΟΣ: Ὄσπρια. Ἔχει φακὲς πρώτης, μὲ λάδι καλό.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Ἔλα μέσα, Βολικέ. (Στὸ μάγειρο): Φακές, παιδί μου, φακές. Ἀλλὰ ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ: Νὰ βάλῃς ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ τσουκαλιοῦ. (Ὁ μάγειρος, ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν περίεργη παραγγελία τοῦ πελάτου, πηγαίνει καὶ σερβίρει).

ΒΟΛΙΚΟΣ: Καὶ γιατί τοὖπες νὰ βάλῃ φακὲς ἀπὸ τὸ τέλος;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Διότι ἔτσι, μαζὶ μὲ τὶς φακές, θὰ μασῶμε καί.... σφαῖρες καὶ θραύσματα ὀβίδων. Εἶναι κάτι ἀγκωνάρια μέσα, ποὺ μποροῦν μιὰ χαρὰ νὰ σοῦ σπάσουν τὰ δόντια.

ΒΟΛΙΚΟΣ: Ἄκου νὰ σοῦ πῶ. Οἱ παραξενιές σου παράγιναν. Δὲν τρώγω οὔτε φακές. Φτάνει ὁ κιμᾶς! Καὶ οὔτε θὰ καθήσω. Θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω. Ἂν θέλῃς, ἔλα.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ (Ἀκολουθῶντας τὸν φίλο του): Δὲν εἶμαι παράξενος, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι παντοῦ ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη κινδύνους. Καὶ ἰδιαιτέρως στὴν Ἀθήνα. Ἐδῶ τὸ ἐπικινδύνως ζῆν εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξι. Καὶ τώρα πᾶμε στὸ σπίτι μου, νὰ φᾶμε ὅ,τι θὰ ἔχῃ μαγειρέψει ἡ γυναίκα μου καὶ νὰ ξεκουραστοῦμε ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες συγκινήσεις. (Οἱ δύο φίλοι φθάνουν στὸ σπίτι τοῦ Παντιέρα. Ἡ ὥρα πλησιάζει τρεῖς. Μόλις ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς ὑποδέχεται ἡ κυρία Παντιέρα, δεόντως ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο).

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΝΤΙΕΡΑ: Ποῦ γύριζες μέχρι τώρα, μωρέ.... (Βλέπει τὸν Βολικὸ καὶ μαλακώνει τὴ φωνή της)..... ἄντρα μου;

ΒΟΛΙΚΟΣ: Κυρία μου, εἴχαμε μαζὶ μιὰ δουλειά....

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΝΤΙΕΡΑ: Ἆ, κύριε Βολικέ. Ὡραῖα μοῦ τὰ καταφέρνεις κι' εἶμαι νηστικιὰ τρεῖς ἡ ὥρα! (Δακρύζει).

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Μὴ κλαῖς, πουλάκι μου. Ἔλα νὰ σὲ χαρῶ. Ἀργήσαμε λίγο, δὲν χάλασ' ὁ κόσμος.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΝΤΙΕΡΑ: Ἀργήσατε λίγο, τρεῖς ἡ ὥρα.... Λίγο εἶναι αὐτό; Νὰ μοῦ ἔρχεσαι στὶς τρεῖς καὶ νὰ μοῦ λὲς νὰ μὴν κλαίω.... Ὄχι, κύριε. Θὰ κλαίω ἕως αὔριο....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ: Μά, βρὲ γυναῖκα, τί εἶναι αὐτά; (Προχωρεῖ ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα, ὅταν ἡ κυρία Παντιέρα τοῦ κόβει δυὸ τσιμπιές, ποὺ τὶς ἀντιλαμβάνεται ὁ Βολικός, καὶ τοῦ ψιθυρίζει): Θὰ σοῦ δείξ' ἐγώ, μασκαρᾶ, σὲ λίγο.

ΒΟΛΙΚΟΣ (Μὲ κακεντρέχεια). Μὰ γιατί μ' ἔτρεχες τόση ὥρα ἔξω; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζῆν ἐπικινδύνως.... (Στρέφεται πρὸς τὴν κυρίαν): Παρντόν, κυρία μου.

Κα ΠΑΝΤΙΕΡΑ (Παύουσα νὰ προσποιῆται ὅτι κλαίει): Κύριε!...

ΒΟΛΙΚΟΣ: Τί θέλετε;

Κα ΠΑΝΤΙΕΡΑ. Νὰ φύγει

ΒΟΛΙΚΟΣ (Ὀπισθοχωρῶν): Μ' αὐτὸ κάνω, ὡς βλέπετε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος «τοῦ ἐπικινδύνως ζῆν».

Αὐλαία

ΦΩΣ ΑΠΟ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Στὸ στοχασμό μου παιγνιδίζει
μιὰ σκόρπια φράση, μοναχή:
«Φῶς ἀπὸ θάλασσες»—φωνή,
ποὺ ὅλο λυγάει καὶ κυματίζει.

«Φῶς ἀπὸ θάλασσες»˙ φρικιάζει
ὁ νοῦς καὶ νὰ τὸ στοχασθῇ˙
σκέψη κρυστάλλινη ἀγρυπνεῖ
στὴ φράση αὐτή, ποὺ δὲν ταιριάζει

Σὲ χείλη ποὺ ὁ καϋμὸς σαλεύει˙
ξανθὴ ἁρμονία καὶ γλαυκὴ
πῶς νὰ σταθῇ, νὰ μετρηθῇ
σὲ τέτοια βάθη, τέτοια ἐρέβη;

«Φῶς ἀπὸ θάλασσες». Σταλάζει
γαλήνη ὡς τόσο. Νὰν τὸ πῇ
μόνο ἡ στενὴ καρδιὰ κι' ἀρκεῖ
τὴν τόση ὀδύνη νὰ ἡσυχάζῃ.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΥΨΩ

Μικρος τῆς ξενιτειᾶς τὸ δρόμο ἂν πῆρα,
δὲν ἔχει τὴν καρδιὰ ὁ Καιρὸς γυρίσει.
Διψῶ τὴν κρυσταλλένια μας τὴ βρύση
στοῦ περβολιοῦ μας, ποὺ ἔπαιζα, τὰ μῦρα

Ἀλύγιστη ἡ ψυχή μου σὰν τὴ Μοῖρα
κι' ὀρθώνεται ψηλὰ σὰν κυπαρίσσι.
Τοῦ κάκου ἀποζητάει νὰ μοῦ χαρίσῃ
τὰ μάγια τῆς ἀγάπης σου ἡ πλημμύρα.

Τὸ νοιώθω, Καλυψώ, ποὺ εἶσαι γητεύτρα.
Μὰ πιὸ γλυκὰ μὲ σπρώχνει ἡ ταξιδεύτρα
λαχτάρα στοῦ σπιτιοῦ μας τὸ ἔρμο τζά[illegible].

Κι' ἂν μέλλεται μου κύματα ὡς ἀπάνω
μακρυὰ νὰ μὲ κρατοῦν ἀπ' τὸ νησάκι
καπνὸ νὰ ἰδῶ μονάχα κι' ἂς πεθάνω.

Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Ξαίρετε, ὅτι ἡ περίφημος πυραμὶς τοῦ Χέοπος : ἡ Σφὶγξ ἡ αἰνιγματική, προεῖπε, τὴν γέννησι καὶ τὴν σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ, τὸν Παγκόσμιον πόλεμον, τὴν οἰκονομικὴ κρίσι, τοὺς μεγάλους σεισμοὺς καὶ ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς δυστυχίας τῆς ἀνθρωπότητος :

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΠΟΥ ΑΞΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΠΟ ΝΑ ΤΗΝ ΣΗΜΕΙΩΣΩΜΕ

ΝΕΑ ΕΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑΣ Θ' ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΠΑΛΙΝ

Ἂν διαβάσετε μὲ προσοχὴ αὐτὸ τὸ σημείωμα, ποὺ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν μεγάλο ἐπιστήμονα Ἀντρὲ Μισό, θὰ πεισθῆτε ὅτι ἡ πυραμὶς προλέγει ἀκόμη μίαν νέαν περίοδον ἀκμῆς καὶ ἀνέσεως τοῦ κόσμου.

Ἡ Σφὶγξ ποὺ ἀγρυπνᾷ πλάϊ στὶς Πυραμίδες ἀπεκάλυψε ἐπὶ τέλους τὸ μυστικό της ; Ξέρουμε πᾶν ὅτι θὰ συμβῆ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀδαμικῆς περιόδου ποὺ ἄρχισε πρὸ 6.000 ἐτῶν καὶ θὰ τελειώσῃ τὸ 1958 ;

Ἀλλὰ ἂς μὴ βιαζόμαστε νὰ καταλήξουμε σὲ συμπεράσματα. Προηγουμένως, καὶ πρὶν ἐκθέσουμε τὶς παράξενες θεωρίες, ἂς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὰ ἀναμφισβήτητα γεγονότα. Ἀναφέραμε τὴ Σφίγγα. Εἰς τὴν πραγματικότητα τὸ μυστικὸ ὑπάρχει στὴ Μεγάλη Πυραμίδα. Τὸ πελώριον αὐτὸ μνημεῖον ποὺ φέρει τὸ ὄνομα ἑνὸς Βασιλέως τῆς τρίτης Αἰγυπτιακῆς Δυναστείας, τοῦ Χέοπος, εἶναι, λόγῳ τῆς κατασκευῆς της, ἀληθινὸ θαῦμα. Ἡ ἡλικία της δὲν εἶναι πολὺ γνωστή. Κατὰ μερικοὺς εἶναι ἀπὸ τὸ 2.800 πρὸ Χριστοῦ, κατ' ἄλλους εἶναι 6.600 ἐτῶν.

Ὁ Ναπολέων βλέποντας της ὑπελόγισε ὅτι μὲ τὶς πέτρες της θὰ μποροῦσε νὰ κτισθῇ ἕνας τοῖχος 1.50 μέτρου ὕψους καὶ πάχους ἑνὸς μέτρου γύρω-γύρω στὴ Γαλλία. Καὶ ὁ ὑπολογισμὸς εἶναι σωστός.

Μόνο δέκα χρόνια χρειάσθηκαν γιὰ νὰ κατασκευασθῇ ὁ δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον θἄρχονταν, οἱ πέτρες μερικές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχαν μῆκος 10 μέτρων καὶ βάρος περίπου 500.000 κιλῶν.

Ἡ μεταφορὰ καὶ ἡ τοποθέτησις χρειάσθηκαν 100.000 ἐργάτας ποὺ ἀντικαθίσταντο κάθε τρεῖς μῆνες. Ἡ πυραμὶς ἀπήτησε ἐργασία εἴκοσι ἐτῶν.

Ὑπελογίσθη ὅτι ὅλο τὸ κτίριον ζυγίζει ἐν ὅλῳ ἓξ ἑκατομμύρια τόννους. Γιὰ νὰ κατεδαφισθῇ ἡ πυραμίς, ἡ Αἴγυπτος δὲν εἶναι ἀρκετὰ πλουσία, οὔτε σὲ χρῆμα, οὔτε σὲ ἐργατικὰ χέρια.

Ὅταν τελείωσε ἡ περίεργος μᾶζα εἶχε πλευρὰ 232 μέτρων καὶ 805 χιλιοστῶν καὶ ὕψος 148 μέτρων καὶ 208 χιλιοστῶν. Μὴν ἐκπλήσσεσθε μὲ τὰ χιλιοστὰ γιατὶ θὰ δοῦμε πῶς ἔχουν τὴν ἀξία τους.

Κατὰ μίμησιν τοῦ Βοναπάρτου μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Πυραμὶς ἔχει ἀρκετὴ πέτρα γιὰ νὰ κτισθῇ ἕνας τοῖχος ὕψους 2 μέτρων καὶ πάχους 50 πόντων κατὰ μῆκος ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὴ Λισσαβῶνα εἰς τὴν Βαρσοβία.

Θαῦμα, ὡς πρὸς τὸ μέγεθός της ἡ Πυραμὶς εἶναι ἐπίσης θαῦμα ἀκριβείας. Ἡ βάσις της—τετράγωνον μὲ κάθε πλευρὰν 232 μ. 805—εἶναι ἀπιστεύτως ὁριζοντία. Ἡ μεγαλείτερη διαφορὰ εἶναι 2 πόντοι. Ἡ ἀκρίβεια τῶν γωνιῶν εἶναι ἐπίσης πρωτοφανής.

Ἔτσι, σὲ μίαν ἐποχὴν ποὺ τὰ τεχνικὰ μέσα ἦσαν σχεδὸν μηδαμινά, οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς μπόρεσαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα κτίριο τοῦ ὁποίου στὰ 1936 κανένας μηχανικὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κτίσῃ τὸ ἀντίγραφον. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη περίεργη διαπίστωσις.

Ὅταν οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ Βοναπάρτη, ἀπεφάσισαν νὰ τριγωνομετρήσουν τὴν Αἴγυπτο, πῆραν τὴ Μεγάλη Πυραμίδα, ὡς ἀφετηρία. Κατάπληκτοι ἔπειτα διεπίστωσαν ὅτι αἱ διαγώνιοι περιέκλειαν ἀκριβῶς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. Ὁ μεσημβρινὸς—δηλαδὴ ἡ γραμμὴ ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον—διερχόμενος ἀπὸ τὴν κορυφὴν χωρίζει αὐτὸ τὸ Δέλτα εἰς δύο αὐστηρῶς ἴσα τρίγωνα.

Ἀσφαλῶς, συμπεραίνει ὁ ἀββᾶς Μορέ, αὐτὸ ἔγινε σκοπίμως, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι οἱ κατασκευασταὶ ἦσαν περίφημοι γεωμέτραι.

Συνεχίζομεν. Οἱ τέσσαρες προσόψεις της εἶναι ἀκριβῶς προσανατολισμένες στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Καὶ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ προϋποθέτει μεγάλες ἀστρονομικὲς γνώσεις.

Σήμερα ἔχουμε ἀκριβέστατα ὄργανα ποὺ κάνουν θαύματα στὰ χέρια τῶν ἀστρονόμων. Ἀλλὰ πρὸ σαράντα αἰώνων τοὐλάχιστον, οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν μόνο μιὰ μυστηριώδη γνῶσιν ποὺ δὲν μᾶς μετέδωσαν.

Ὁπωσδήποτε οἱ μεγαλείτεροι σύγχρονοι σοφοὶ ὑποκλείνονται χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος.

Ὁ μεσημβρινὸς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, εἶναι ὁ μόνος ποὺ διασχίζει τόσην πολλὴν ξηρὰν καὶ τόσην λίγην θάλασαν καὶ εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὸν διεθνῶς χρησιμοποιούμενον μεσημβρινὸν τοῦ Γκρηνουΐτς.

Ἂς συνεχίσουμε τὴν ἐξερεύνησι αὐτῆς τῆς περιέργου σειρᾶς :

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ τετραγώνου ποὺ ἔχει ὡς πλευρὰν τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἶναι ἀκριβῶς ἴση μὲ τὴν ἐπιφάνειαν ἑκάστης τῶν τριγωνικῶν πλευρῶν.

Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Σχεδὸν ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὸν τετραγωνισμὸ τοῦ κύκλου καὶ χρησιμοποιοῦν αὐτὴν τὴν ἔκφρασι γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν ἕνα ἄλυτον πρόβλημα. Ὡς γνωστόν, λαμβανομένου ἑνὸς οἱουδήποτε κύκλου, ὁ τετραγωνισμὸς συνίσταται στὴν εὕρεσιν ἑνὸς τετραγώνου μὲ ἴσην ἐπιφάνειαν. Ἡ λύσις προϋποθέτει νὰ ξέρουμε προηγουμένως νὰ ὑπολογίζουμε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύκλου. Κι' αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ σχέσι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ περιφερείας καὶ διαμέτρου. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ σχέσι ; Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ ζήτημα. Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ περιφέρεια εἶναι λίγο μεγαλείτερη ἀπὸ τὸ τριπλάσιον τῆς διαμέτρου, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἀκρίβειαν. Μόλις τὸν 16ον αἰῶνα εὑρέθη ὁ περίφημος ἀριθμὸς 3,1416 ποὺ ὀνομάζεται στὰ μαθηματικὰ Π. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητοῦσαν τόσον καιρὸ ἦταν γραμμένο στὴ Μεγάλη Πυραμίδα ! Πραγματικά, προσθέτοντας τὶς τέσσαρες πλευρὲς τῆς βάσεως τοῦ μνημείου, δηλαδὴ 232 μ. 805 ἐπὶ 4 ἔχουμε τὴν περίμετρο, δηλαδὴ 921 μ. 22. Ἀρκεῖ νὰ διαιρέσουμε αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ ὕψους τῆς Πυραμίδος, δηλαδὴ διὰ 296,416 διὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὸ περίφημον Π.

Ὅπως βλέπετε, τὰ χιλιοστὰ ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ ἦσαν ἀπαραίτητα.....

«Ἔτσι αὐτὸ τὸ μοναδικὸ στὸν Κόσμο μνημεῖο, γράφει ὁ ἀββᾶς Μορέ, εἶναι ἡ ὑλικὴ καθιέρωσις μιᾶς μεγάλης ἀξίας, γιὰ τὴν ὁποία τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ δαπάνησε ἀφάνταστες προσπάθειες. Ἀπὸ ποῦ πῆραν οἱ κατασκευασταὶ αὐτὴν τὴν γνῶσιν ; Μυστήριον !»

* * *

Στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχαν δύο μετρικὰ συστήματα, τὸ κοινὸν γιὰ τὸ λαό, τὸ ἱερὸν γιὰ τοὺς ἱερεῖς μόνο. Εἶναι ὁ ἱερὸς πῆχυς ποὺ ἐχρησίμευσε γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος. Ἦταν ἀκριβῶς 635 χιλιοστόμετρα 660. Ἂν αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς πολλαπλασιασθῇ ἐπὶ 10 ἑκατομμύρια, δίδει 6.356.660 μέτρα, δηλαδὴ ὅσο ὑπολογίζουν οἱ ἐπιστήμονες τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Πόλο στὸ κέντρον τῆς γῆς.

Οὔτε οἱ Ἕλληνες, οὔτε οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἤξεραν νὰ ὑπολογίζουν τὴν ἀκριβῆ διάρκεια τοῦ ἔτους. Καὶ ὅμως κι' αὐτὸ ὑπάρχει στὴ Μεγάλη Πυραμίδα. Πραγματικὰ ἂν πολλαπλασιασθῇ τὸ 3.1416 (τὸ περίφημον Π), μὲ τὸ μῆκος τοῦ προθαλάμου πρὶν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ Βασιλέως ἐντὸς τῆς Πυραμίδος, εὑρίσκομεν 365,242 ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους.

Ἰδοὺ καὶ μερικὲς ἄλλες γεωμετρικὲς παρατηρήσεις : Τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἶναι ἴσον μὲ τὴν ἀκτίνα μιᾶς περιφερείας ποὺ ἔχει τὸ ἴδιο μῆκος μὲ τὴν περίμετρον τῆς βάσεως.

Ἄλλη ἀστρονομικὴ παρατήρησις. Ἡ ἀπόστασις τῆς γῆς ἀπὸ τὸν ἥλιον ἔχει κολοσσιαίαν σημασίαν. Ἐπίσης εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ καθορίζονται δυσκολώτερα. Ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην σοφὸς Ἀρίσταρχος τὴν ὑπελόγιζε σὲ 8 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Ὁ Κέπλαρος μετὰ εἴκοσι αἰῶνας ὑπελόγισε 58 ἑκατομμύρια. Νεώτεραι μέθοδοι ἀπέδωσαν 132 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Τὸ 1900 18 Ἀστεροσκοπεῖα ἔκαμαν συγχρόνως παρατηρήσεις. Σήμερα ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιο στὴ γῆ ὑπολογίζεται σὲ 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Καὶ δὲν θεωρεῖται βέβαιον....

Λοιπόν, ἀρκοῦσε νὰ πολλαπλασιασθῇ τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος μὲ 1 ἑκατομμύριον, διὰ νὰ εὑρεθῇ αὐτὴ ἡ ἀπόστασις, δηλαδὴ 148.208.000 χιλιόμετρα, μὲ περισσοτέραν ἀκρίβεια ἀπὸ τοὺς τελειοτέρους ὑπολογισμούς.

Καὶ οἱ περίεργες αὐτὲς διαπιστώσεις μποροῦν νὰ συνεχισθοῦν ἐπ' ἄπειρον. Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες, τὶς παραδέχονται, ἀλλὰ ἀδυνατοῦν νὰ τὶς ἐξηγήσουν.

* * *

Μερικοὶ μάλιστα προχωροῦν περισσότερο καὶ βρίσκουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἀνθρωπότητος στὴν Πυραμίδα. Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπαντᾷ ἕνας ἐξαιρετικὸς ἐπιστήμων, ὁ Ζὼρζ Μπαρμπαρὲν σὲ ἕνα σοβαρώτατον βιβλίον.

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος μερικοὶ ἐρευνηταὶ κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Πυραμὶς περιεῖχε μίαν χρονογραφικὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Γεννήσεως, τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, μέχρι τῶν σημερινῶν ἐτῶν, τῆς τελευταίας κρίσεως καὶ τῆς προσεχοῦς καλῆς ἐποχῆς. Γι' αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ ἐρευνηθῇ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Πυραμίδος, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ προχωρῶντας στὶς σκάλες, τοὺς προθαλάμους καὶ τὰς αἰθούσας τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ συνόλου.

Πῶς ἐνήργησαν ; Ἁπλούστατα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πυραμιδικοῦ δακτύλου, ἑνὸς ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ μέτρου ποὺ ἔχει μῆκος 25 χιλιοστομέτρων 4264. Αὐτὸς ὁ δάκτυλος εἶναι τὸ κλειδὶ ποὺ ἐπιτρέπει νὰ διαβάσωμε τὸ μυστικὸ ὅταν τοῦ δώσουμε, κατὰ τὰς ζώνας τοῦ κτιρίου, τὴν ἀξίαν ἔτους ἢ μηνός.

Θὰ ἦταν ἐνοχλητικὸ ν' ἀναφέρουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν ὑπολογισμῶν ποὺ ἐπέτρεψαν νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀφετηρία αὐτοῦ τοῦ περιέργου ἡμερολογίου. Ἀναφέραμεν ἁπλῶς ὅτι τὸ μηδὲν τῆς Πυραμίδος, ἀρχὴ τῆς ἀδαμικῆς περιόδου, εὑρίσκεται στὴν τομὴν τῆς ἐπεκτάσεως τῆς βορείας προσόψεως τοῦ μνημείου καὶ τοῦ ἄξονος τοῦ κεντρικοῦ διαδρόμου. Συμπίπτει ἀκριβῶς μὲ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν ποὺ συνέβη τὰ μεσάνυκτα τῆς 22ας Σεπτεμβρίου τοῦ 4.000 π. Χ. Ἀπὸ κεῖ ξεκινᾷ ἡ κλίμαξ τοῦ χρόνου ποὺ τελειώνει στὸ κέντρον τοῦ μνημείου σ' ἕνα σημεῖον ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἔτος 2001 μ. Χ.

«Χρησιμοποιῶντας ὡς μονάδα χρόνου τὸν δάκτυλον—γράφει ὁ κ. Ζὼρζ Μπαρμπαρὲν—ὁ ἀρχιτέκτων τῆς Πυραμίδος ἐξέφρασε τὰ πάντα μὲ ἀριθμούς».

* * *

Μιὰ ἀπὸ τὶς εἰκόνες μας ἀναπαριστᾶ σχηματικὰ τὰ κύρια ἐσωτερικὰ στοιχεῖα τῆς Πυραμίδος καὶ τὶς κύριες χρονολογίες ποὺ ἔχουν χαραχθῆ. Συνιστῶμεν στοὺς ἀναγνώστας μας νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως τὶς ἀληθινὲς χρονολογίες τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ τῆς Γεννήσεως δίδεται μὲ τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἐδάφους τῆς αἰθούσης τῆς Βασιλίσσης. Ἡ Πυραμὶς ἦτο τότε 3.996 ἐτῶν καὶ ἡ χρονολογία μας μόλις εἶχε ἀρχίσει πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ Πυραμὶς ὁρίζει—πάντοτε μὲ τοὺς δακτύλους—τὸ Σάββατον 4 Ὀκτωβρίου τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου (διὰ ὅσους ἐκπλήσσονται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν συμπίπτει μὲ τὰ Χριστούγεννα, πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ 25η Δεκεμβρίου ἦτο, στοὺς ἀρχαίους, εἰδωλολατρικὴ ἑορτή, τῆς γεννήσεως τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ ἐκκλησία διετήρησε τὴν ἡμερομηνίαν διὰ νὰ μὴ μεταβληθοῦν αἱ συνήθειαι τῶν προσερχομένων εἰς τὸν Χριστιανισμὸν εἰδωλολατρῶν).

Ἡ ἡμερομηνία τῆς Σταυρώσεως καθορίζεται ἀπὸ τὸ κατώφλιον τῆς μεγάλης στοᾶς : 7 Ἀπριλίου 30 τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. «Ἡ τοποθέτησις αὐτὴ ἀποκτᾷ ὅλην της τὴν ἀξία—παρατηρεῖ ὁ κ. Μπαρμπαρὲν—ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι θεωροῦσαν τὴ μεγάλη στοὰ ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ σωτῆρος τῆς Ἀνθρωπότητος».

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν πῶς εἶναι καταπληκτικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι πρὸ 3.000 ἐτῶν προέβλεπαν τὶς κύριες χρονολογίες τοῦ Χριστιανισμοῦ ποὺ ἐξηκριβώθησαν μὲ ἓξ διαφόρους μεθόδους.

Τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον κατὰ μῆκος τῆς μεγάλης στοᾶς. Σημειώνουμε τὶς σχισχὲς τῆς περιφερείας ποὺ ὑποδεικνύουν τὸ ἔτος 1557, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται στὸ κέντρον σημαντικῆς περιόδου ποὺ ἑνώνει τὰ θρησκευτικὰ κινήματα τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἡ μεγάλη στοὰ σταματᾶ στὸ 1844, ἐποχὴν τῶν πρώτων σιδηροδρόμων, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἀρχὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ αἰῶνος. Μεταξὺ ἄλλων σαφῶς καθωρισμένων ἡμερομηνιῶν ἀναφέρομεν τὴν νύκτα τῆς 4ης πρὸς τὴν 5ην Αὐγούστου 1914. ἐκπνοὴν τοῦ τελεσιγράφου τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν Γερμανίαν, τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1918, ἵδρυσιν τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας, τὴν 11ην Νοεμβρίου 1918, τέλος τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου, τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1919, πρώτην Διάσκεψιν τῶν Τεσσάρων στὸ Λονδῖνον, τὴν 10ην Αὐγούστου 1920, ὑπογραφὴν τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν καὶ ἐσημείωνε τὸ τέλος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τὴν 11ην Ἰουλίου 1927, σεισμὸν τῆς Ἱερουσαλήμ, ρῆξιν τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ψήφισιν τῆς καταργήσεως τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ὡς ἐπισήμου θρησκείας ἐν Τουρκίᾳ, τὴν 29ην Μαΐου 1928, ἔναρξιν τῆς Παγκοσμίου κρίσεως, τὴν 16ην Σεπτεμβρίου 1936, τέλος τῆς κακῆς περιόδου ποὺ ἄρχισε μὲ τὸν πόλεμον καὶ ἀπαρχὴν νέαν καλλιτέρας περιόδου ποὺ, κατὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν συμβολισμόν, σημειώνει τὴν «ἐπιστροφὴν τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Δύσιν». Τότε εὑρισκόμεθα στὴν αἴθουσα τοῦ Βασιλέως, ποὺ κλείνει μὲ ἕνα τοῖχον ἀντιστοιχοῦντα στὴν 20ὴν Αὐγούστου 1953.

Ἐκεῖ τελειώνει ἡ ἀδαμικὴ περίοδος. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, ἀσφαλῶς, αὐτὸ δὲν συμπίπτει μὲ τὸ τέλος τοῦ Κόσμου. Ἔζησε πρὸ τῆς Πυραμίδος, θὰ ζήσῃ καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτήν.

Σ' αὐτὲς τὶς ἱστορικὲς προβλέψεις, ὑπολογισμένες μὲ ἕνα μέτρο, συνυπάρχει καὶ ἕνας ἀρχιτεκτονικὸς συμβολισμὸς ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὶς ἀριθμητικὲς προφητεῖες. Παρατηρῶν κανεὶς τὴν γενικὴν τομὴν τῆς Πυραμίδος, βλέπει ὅτι, ἀπὸ τῆς εἰσόδου, ὁ κατερχόμενος διάδρομος δείχνει τὴν ἀρχικὴν κάθοδον τῆς Ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν ἀμάθειαν καὶ τὸ κακόν. Τὰ κακὰ πνεύματα συνεχίζουν τὴν πτῶσιν των πρὸς τὴν ὑπόγειον αἴθουσαν, ἐνῷ στὴ διασταύρωσι τοῦ πρώτου ἀνερχομένου διαδρόμου, τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων ἀνεβαίνει πρὸς τὸ φῶς στὴ μεγάλη στοὰ ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴ Χριστιανικὴ ἐποχή. Στὸ ἄκρον, ἡ Ἀνθρωπότης δὲν συνεχίζει πιὰ τὴν πνευματικὴν ἄνοδό της, ἀλλὰ προχωρεῖ σὲ ὁριζόντιον ἐπίπεδον· μπαίνει τότε στὴν ἐποχὴ τοῦ χάους ποὺ πρέπει νὰ προχωρῇ σκυφτὰ μέσα σὲ χαμηλοὺς διαδρόμους (Παγκόσμιος Πόλεμος, Οἰκονομικὴ κρίσις) πρὶν φθάσῃ στὴν διαύγεια τῆς αἰθούσης τοῦ Βασιλέως.

Ὅλα αὐτὰ συνδέονται στενῶς μὲ τὸ κείμενο τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Διαθήκης, ἀφ' ἑνός, καὶ τὰς ἀλληγορίας τοῦ Βιβλίου τῶν Νεκρῶν, ἀφ' ἑτέρου.

* * *

Ἰδοὺ τὸ γεγονός, ἀληθινὰ ἐντυπωσιακόν, τὸ ἀναμφισβήτητο ποὺ πολλοὶ ἐρευνηταὶ σοφοὶ καὶ εἰλικρινὲς μᾶς παρουσιάζουν. Εἶναι ἔργον φαντασίας ; Μήπως ἔβαλαν τὴν Πυραμίδα νὰ πῇ ὅτι σκεπτόνταν ἀσυνειδήτως ; Μήπως εὑρισκόμεθα ἁπλῶς ἐνώπιον ἁπλῶν διόδων προοριζομένων νὰ ὁδηγήσουν στὸν τάφο ἑνὸς Φαραώ ; Δὲν εἶναι σήμερα εὐκολώτερο νὰ προβλέψουμε τὸ παρελθὸν συνδέοντάς τον μὲ μερικὰ σκαλοπάτια ;

Ἀσφαλῶς, ὅλα αὐτὰ φαίνονται φανταστικὰ καὶ ἀπίθανα. Κι' ὅμως, ἀφοῦ οἱ ἐπιστήμονες ἀναγνωρίζουν ὅτι στὰ ζητήματα γεωμετρίας, γεωδεσίας καὶ ἀστρονομίας, οἱ κατασκευασταὶ τοῦ μνημείου ἦσαν ἐξοχότητες, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πόθεν ἀντλοῦσαν τὶς γνώσεις των, γιατὶ νὰ μὴ δεχθῶμεν ἄλλο ἕνα αἴνιγμα ;

Δὲν ἐκφράζομεν γνώμην καὶ ἀφίνομεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ συμπεράνουν. Ἐμπρὸς σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις καταλαβαίνει κανεὶς τὴ στάσι τῆς τερατώδους Σφιγγός, πού, μὲ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸν μακρυνὸν ὁρίζοντα, φαίνεται νὰ φρουρῇ τὸ μυστικὸν τῶν ἀρχαίων ἱερέων.....

ΑΝΤΡΕ ΜΙΣΟ

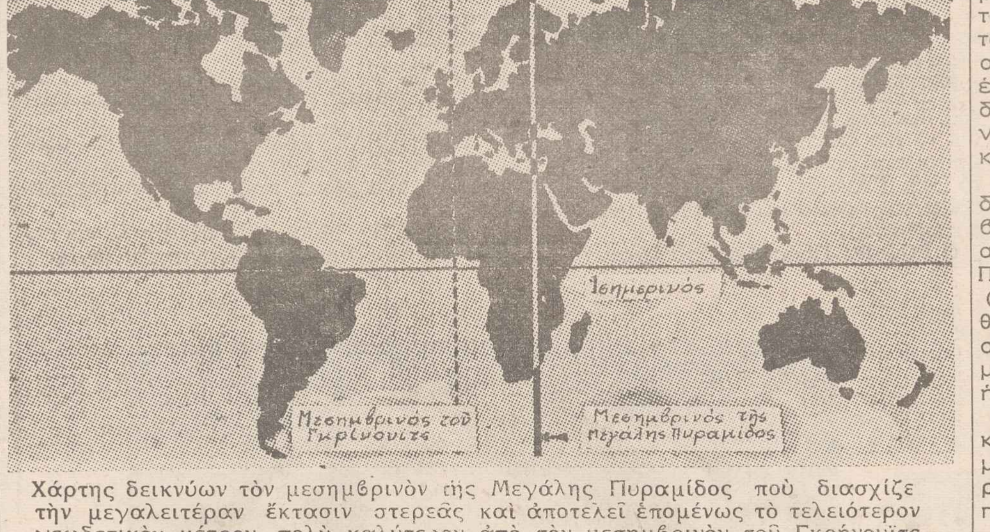

Χάρτης δεικνύων τὸν μεσημβρινὸν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ποὺ διασχίζε τὴν μεγαλειτέραν ἔκτασιν στερεᾶς καὶ ἀποτελεῖ ἑπομένως τὸ τελειότερον γεωδετικὸν μέτρον, πολὺ καλύτερον ἀπὸ τὸν μεσημβρινὸν τοῦ Γκρήνουϊτς ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερον.

Εἰς τὸ κέντρον, σχηματικὴ τομὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Πυραμίδος μὲ τὰ σημεῖα τὰ ὑποδεικνύοντα τὰς μεγάλας χρονολογίας.

Κατωτέρω, ἡ βορεία πρόσοψις τῆς Πυραμίδος. Διακρίνονται, εἰς τὴν βάσιν τὰ ὑπολείμματα τοῦ χαλκοῦ ἐπιχρίσματος.

Κατωτέρω, ἡ εἴσοδος τοῦ κατερχομένου διαδρόμου (βλέπε παραπλεύρως σχηματικὴν τομήν). Κάτωθεν ἡ εἴσοδος, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ χαλίφης Ἀλ — Μαμπὸν τοῦ 820 μ. Χ.

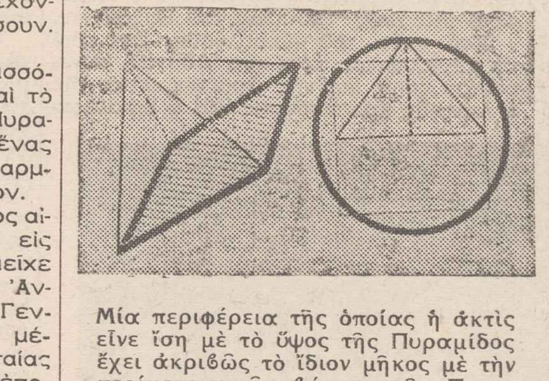

Μία περιφέρεια τῆς ὁποίας ἡ ἀκτὶς εἶνε ἴση μὲ τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος ἔχει ἀκριβῶς τὸ ἴδιον μῆκος μὲ τὴν περίμετρον τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος.

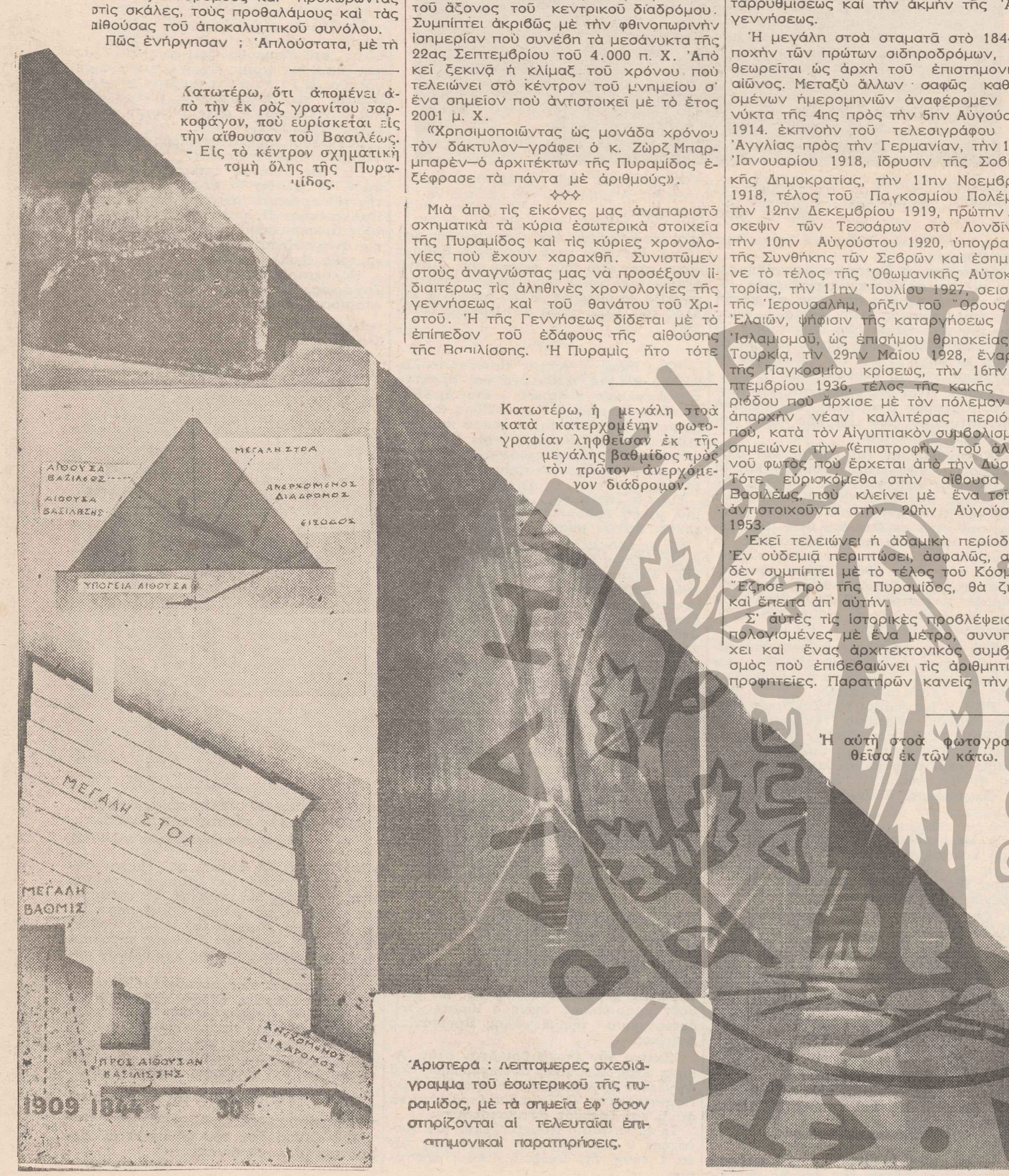

Κατωτέρω, ὅτι ἀπομένει ἀπὸ τὴν ἐκ ρὸζ γρανίτου σαρκοφάγον, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Βασιλέως. - Εἰς τὸ κέντρον σχηματικὴ τομὴ ὅλης τῆς Πυραμίδος.

Κατωτέρω, ἡ μεγάλη στοὰ κατὰ κατερχομένην φωτογραφίαν ληφθεῖσαν ἐκ τῆς μεγάλης βαθμίδος πρὸς τὸν πρῶτον ἀνερχόμενον διάδρομον.

Ἡ αὐτὴ στοὰ φωτογραφηθεῖσα ἐκ τῶν κάτω.

Ἀριστερὰ : λεπτομερὲς σχεδιάγραμμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πυραμίδος, μὲ τὰ σημεῖα ἐφ' ὅσον στηρίζονται αἱ τελευταῖαι ἐπιστημονικαὶ παρατηρήσεις.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Μοσὲ εἶχεν ἕνα γυιὸ μονάκριβο, ποὺ γιὰ καλή του τύχη βγῆκε καλὸ παιδί. Ἀγαποῦσε τὰ γράμματα, ἦταν φιλόπονος, σοβαρὸς καὶ τολμηρός. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μοσὲ κατώρθωσε νὰ τὸν σπουδάσῃ, ἐπιβάλλων χίλιες δυὸ θυσίες στὸν ἑαυτό του. Καὶ ὁ Ἰζὰκ πῆρε μιὰ μέρα τὸ δίπλωμά του. Ἦταν πιὰ δικηγόρος !

Τώρα ὅμως ἄρχισαν νέα βάσανα. Διότι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταστήσῃ γραφεῖο· ἤθελε γραφομηχανὴ δακτυλογράφο κλπ. Καὶ ὁ φουκαρᾶς ὁ πατέρας του δὲν εἶχε πιὰ οὔτε γρόσι νὰ διαθέσῃ ! !

Ὁ πατέρας σκέφθηκε, σκέφθηκε, καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα φίλο του, ποὺ εἶχε τὸν τρόπο του, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ 100 λίρες. Πῆρε τὸν Ἰζὰκ καὶ πήγανε. Ὁ Μοσὲ μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο, ἐνῷ ὁ γυιὸς παρακολουθοῦσε ἀπ' ἔξω. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἰζὰκ βλέπει τὸν πατέρα του νὰ πέφτῃ γονατιστὸς καὶ νὰ φιλῇ τὰ πόδια τοῦ φίλου του. Αὐτὸ τὸ θέαμα τὸν στενοχώρησε πολὺ καὶ ἀπέστρεψε τὸ κεφάλι.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ πατέρας ἔβγαινε κρατῶντας δύο δεκάλιρα.

— Δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ παραπάνω ψιθύρισε.

— Μὰ πατέρα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃς αὐτό !

— Ποιὸ παιδί μου ;

—Νά, νὰ γονατίσῃς καὶ νὰ τοῦ φιλήσῃς τὰ πόδια, γιὰ εἴκοσι ψωρόλιρες.

Καὶ ὁ Μοσὲ μειδιῶν :

— Καϋμένο παιδί, εἶσαι μικρὸς ἀκόμη! Μὰ ἐγὼ φιλῶντας τὰ πόδιά του πῆρα εἴκοσι λίρες. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅμως ὅτι αὐτός, ὅτι κι' ἂν κάμῃ δὲν θὰ τὶς ξαναδῇ τὶς εἴκοσι λίρες ! !

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ ἐξπρὲς τοῦ Βερολίνου ξεκίνησε σὰν μεγαθήριο ἀπὸ τὸν κεντρικὸ σταθμὸ τῆς Βαρσοβίας, καὶ μέσα σὲ δύο λεπτὰ εἶχεν ἀναπτύξει τὴν τρομακτικὴ ταχύτητα τῶν 100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἤρχισε νὰ ζητῇ τὰ εἰσιτήρια τῶν ἐπιβατῶν. Τὰ κύτταζε, τὰ τρυποῦσε, καὶ προχωροῦσε. Ἔφθασε ἔτσι σιγὰ—σιγὰ στὸ πρῶτο βαγόνι τῆς τρίτης θέσεως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, ἀνεκάλυψε ἕναν Ἑβραῖον, ποὺ δὲν εἶχε εἰσιτήριο.

— Ποῦ εἶνε τὸ εἰσιτήριό σου ;

— Δὲν ἔχω κύριε ἐπιθεωρητά.....

—Θὰ πληρώσῃς τὰ διπλὰ τώρα.....

Ὁ Ἑβραῖος ἄρχισε τὰ ψευτοκλάμματα.

— Δὲν ἔχω Κύριε ἐπιθεωρητά, εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος, φουκαρᾶς....

Ὁ ἐπιθεωρητής, καλόκαρδος ἄνθρωπος, συνεκινήθη καὶ προχώρησε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Στὸν πρῶτο ὅμως σταθμὸ ξαναῆλθε στὸ βαγόνι, ἅρπαξε τὸν Ἑβραῖο ἀπὸ τὶς πλάτες, καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Ὁ σιδηρόδρομος ξεκίνησεν ἐκ νέου καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς ξανάρχισε πάλι τὸν ἔλεγχον τῶν ἐπιβατῶν. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξίν του, ὅταν ξαναβρῆκε μέσα στὸ βαγόνι τὸν Ἑβραῖον.

— Πάλι ἐδῶ εἶσαι ἐσύ ; !

— Κύριε ἐπιθεωρητά.....

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ τραῖνο σταμάτησε σὲ ἐνδιάμεσον σταθμόν. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἁρπάζει τὸν Ἑβραῖο, τὸν κλωτσᾷ πάλι καὶ τὸν βγάζει ἔξω. Ἀλλὰ καὶ στὸν παραπάνω σταθμὸν πάλι ὁ Ἑβραῖος ξαναβρίσκεται μέσα στὸ τραῖνο. Τρίτη κλωτσιὰ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ δυνατώτερη αὐτὴ τὴν φορά, τὸν ξαπλώνει φαρδὺν —πλατὺν στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ.

— Μὰ ἐπὶ τέλους ποῦ θὰ πᾶς ; τὸν ρωτᾶ ὁ ἐπιθεωρητής.

— Στὸ Βερολῖνο, Κύριε ἐπιθεωρητά, ἐὰν... βαστάξουν τὰ νεφρά μου !

Ἡ αὐθεντικὴ βιογραφία ἑνὸς Ἕλληνος Κροίσου

ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΖΑΧΑΡΩΦ

(Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ)

ΚΟΠΥΡΑ'Ι'Τ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ πρὸ δεκαπεμέρου ἀποθανὼν εἰς τὸ Μόντε Κάρλο βαθύπλουτος σὲρ Μπάζιλ Ζαχάρωφ, ὁ ἐπονομασθεὶς «μυστηριώδης ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης», ἐγεννήθη τον Ὀκτώβριον τοῦ 1849 εἰς τὰ Μοῦγλα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ Ἕλληνα μικρέμπορον. Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλείου, ἡ οἰκογένειά του μετηνάστευσε στὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ἀναζήτησιν ἐργασίας.

2ΟΝ

Γιὰ ὅσους ἔρχονται ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι ἡ πόλις, ποὺ ἀνοίγεται πρὸς τὴ χώρα τοῦ μυστηρίου, τὴ μυθικὴ Ἀνατολή. Γιὰ τοὺς Ζαχάρωφ, ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὴν ἤρεμη ζωὴ ἑνὸς μικρασιατικοῦ χωριοῦ, ἦταν ἡ πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μπῆκαν στὸν κόσμο, ὅπου τὸ πᾶν ἦταν πλοῦτος καὶ πολυτέλεια, ζωὴ καὶ κίνησι, ὅπου ὅποιος εἶχε τύχη καὶ ἱκανότητα μποροῦσε νὰ γίνῃ μεγάλος. Στὸ Φανάρι κατοικοῦσαν οἱ πλούσιοι Ἕλληνες ἔμποροι. Ἀπὸ κεῖ ἔφευγαν τὰ πλοῖά των γιὰ τὴ Μεσόγειο κι' ἀπὸ κεῖ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους τὸ ἐμπόριον ὡς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀκόμη καὶ στὴ φτωχικὴ γειτονιὰ τῶν Ταταούλων, ὁ κόσμος φαινόταν καλλίτερος παρὰ στὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐκεῖ μεγάλωσε ὁ νεαρὸς Ζαχάρωφ. Ὁ πατέρας του κοπίασε πολύ, γιὰ νὰ μορφώσῃ τὸ γυιό του. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Στὸ σπίτι κάθε βράδυ περίμεναν τέσσερα πεινασμένα στόματα.

Στὸ σχολεῖο ὁ νεαρὸς Βασίλης ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μαθητάς. Ὁ πατέρας του ὅμως δυσκολευόταν νὰ πληρώσῃ τὰ δίδακτρα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς ὁ γυιός του εἶχε μάθει ἤδη ἀρκετὰ γράμματα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐργασθῇ.

Τότε κάποιος πλούσιος Φαναριώτης, ὁ Ἡφαιστείδης, ἀνέλαβε νὰ τὸν γράψῃ, μὲ δικά του ἔξοδα, στὴν ἀγγλικὴ σχολή.

Ὁ νεαρὸς Ζαχάρωφ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς, ἀλλὰ ἡ κατάστασι στὸ σπίτι του χειροτέρευε. Ὁ πατέρας του ἔχασε καὶ τὴ λίγη περιουσία, ποὺ εἶχε, σὲ ἀποτυχημένες ἐπιχειρήσεις. Ὁ νεαρὸς Βασίλης διέκοψε τὸ σχολεῖο κι' ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς σαράφης. Ἀλλά, ἐπειδὴ δὲν κέρδιζε ἀρκετά, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ «τουλούμπατζης» (πυροσβέστης). Στὸ τέλος ἔγινε ξεναγὸς περιηγητῶν καὶ κέρδιζε ἀρκετά.

Ὁ Ζαχαρωφ, με στολὴν του «Σὲρ» καὶ τὰ διάσημά της.

(Σκίτσο ἑνὸς περιοδικοῦ τοῦ Λονδίνου)

Αὐτὴ ἡ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ξένους τοῦ κίνησε ἀμέσως τὴ διάθεσι νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἡ Δύσι τοῦ φαινόταν ὁ τόπος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κατακτήσῃ τὰ πάντα, τὸν πλοῦτο καὶ τὴ δόξα.

Ἀλλά, γιὰ νὰ φύγῃ, χρειαζόταν λεπτά. Καὶ δὲν εἶχε πεντάρα.

Ἡ ζωὴ κυλοῦσε μονότονη καὶ δύσκολη κι' ὅσα κέρδιζε ἀπὸ τοὺς περιηγητάς, μόλις ἔφθαναν στὸ Ζαχάρωφ — ποὺ ἦταν πιὰ εἴκοσι ἐτῶν — γιὰ νὰ τρώῃ.

Ἔτσι χάρηκε πολύ, ὅταν ὁ θεῖός του Στεφανόπουλος προσεφέρθη νὰ τὸν πάρῃ στὸ κατάστημά του.

Ἀπὸ τότε ἔπαψε ὁ Ζαχάρωφ νὰ περιφέρεται, ζητῶντας δουλειά, καὶ πῆρε τὶς πρῶτες ἐμπορικὲς γνώσεις.

Ὅλα πήγαιναν καλά, ὅταν ἕνα θλιβερὸ γεγονὸς διέκοψε τὴν εὐτυχία αὐτή.

◇◇◇

Ὁ Ζαχάρωφ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ θείου του μερικὲς λίρες καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ κινηματογραφικὸ ἔργο «Οἱ ἄνθρωποι τοῦ χρήματος», ποὺ παριστᾷ τὸν Ζαχάρωφ (ὁ καθήμενος) μέσα στὸ περιβάλλον του καὶ ποὺ γυρίζεται τώρα στὸ Παρίσι.

Ἀργότερα, ὁ Ζαχάρωφ ἀφηγήθη ὅτι δὲν ἔκλεψε, ἀλλὰ ἁπλῶς εἰσέπραξε μόνος του τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως, στὴν ὁποία ὁ θεῖός του τὸν εἶχε κάμει ἤδη συνέταιρον. Ὁ θεῖός του—ἔλεγε—δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ, γιατὶ τὸν ἐθεωροῦσε ἀναγκαῖον γιὰ τὴ δουλειά του.

Γεγονὸς εἶναι ὅτι, φθάνοντας στὸ Λονδῖνο, ὁ νεαρὸς Βασίλειος ἐκλήθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ποὺ εἶχε ἤδη λάβει μήνυσιν τοῦ θείου του.

«Κατηγορούμην ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ ὑπεξαιρέσει — ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος — καὶ αἱ κατηγορίαι ἐφάνησαν βάσιμοι εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀρχάς. Εἶχα φύγει ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸ γράμμα, ποὺ εἶχα στείλει στὸ θεῖό μου, βεβαίωνε πὼς εἶχα πάρει λεπτὰ ἀπὸ τὸ ταμεῖον. Δὲν εἶχα κανένα μέσον ν' ἀποδείξω πὼς εἶμαι ἀθῶος. Εἶχα χάσει τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ θεῖός μου μὲ ὠνόμαζε συνέταιρον. Ὅλες οἱ ἐξηγήσεις μου δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτε καὶ μὲ ἔστειλαν στὴ φυλακή».

Στὴ δίκη, ποὺ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ Ζαχάρωφ ἠθωώθη, γιατὶ παρουσίασε τὸ γράμμα τοῦ θείου του, ποὺ τὸν ἔκανε συνέταιρο.

Ἐδῶ οἱ βιογράφοι τοῦ Ζαχάρωφ βλέπουν κάποιο μυστήριο. Πραγματικά, ἡ ὑπόθεσι τοῦ γράμματος, ποὺ εὑρέθη στὴν κατάλληλη στιγμή, ἐνῶ ἦταν τόσον καιρὸ χαμένο, φαίνεται λιγάκι παραμῦθι, ἂν ὄχι ἀπάτη.

Ὁπωσδήποτε ὁ Ζαχάρωφ ἠθωώθη.

◇◇◇

Ἀλλὰ ἡ πόλις, στὴν ὁποία ἤλπιζε νὰ βρῇ καταφύγιον, δὲν ἐφάνη τόσο φιλόξενη. Ἡ πόλις, ποὺ ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἕδρα τῆς κοσμοκρατορίας του, δὲν τὸν ἐδέχθη τόσο πρόθυμα.

Ὅταν μιὰ φορὰ ἐπισκεφθῇς τὶς ἀγγλικὲς φυλακές, βρίσκεις ὅλες τὶς πόρτες κλειστές, ἔστω κι' ἂν ἔχῃς μίαν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν στὴν τσέπη.

Ἔτσι ὁ Ζαχάρωφ θυμᾶται τὴν ἐθνικότητά του καὶ ἡ σκέψι του στρέφεται πρὸς τὴν Ἀθήνα, τὸ μαγνήτη, ποὺ τραβοῦσε τότε τὰ βλέμματα ὅλων τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων. Ἀπὸ χωριουδάκι, ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας, γινόταν τώρα μεγαλούπολις. Ὁ Πειραιεὺς γινόταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα λιμάνια τῆς Μεσογείου. Ἴσως νὰ ὑπῆρχε χῶρος γιὰ τὸν δραστήριο καὶ φιλόδοξο Ἀνατολίτη.

◇◇◇

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀθήνα, ἡ σεμνὴ καὶ νοικοκυρεμένη Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν δέχθηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸ νεαρὸ Ζαχάρωφ, ποὺ «εἶχε ἀτιμάσει τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὰς ἀγγλικὰς φυλακάς».

Μόνο ὁ πλουσιώτατος πολιτευόμενος Στέφανος Σκουλούδης τοῦ ἔδειξε κάποια συμπάθεια. Κωνσταντινουπολίτης τὴν καταγωγήν, ὁ Σκουλούδης ἐνδιεφέρετο γιὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου.

Στὸ σπίτι τοῦ Σκουλούδη, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τότε τῆς Ἀθήνας, συνεκεντροῦτο ἡ διεθνὴς ἀριστοκρατία τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης καὶ ὁ ὡραιότατος, εὐφάντασος καὶ γλωσσομαθὴς Ζαχάρωφ διεκρίθη πολὺ γρήγορα. Βέβαια δανειζόταν ἀπὸ τοὺς φίλους του, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι του, καὶ δὲν ἐπέστρεφε πολὺ τὰ δανεικά. Ἀλλὰ ὁ διεθνὴς κύκλος τοῦ Σκουλούδη ἦτο ἀρκετὰ ἐπιεικής.

◇◇◇

Ὅλη ὅμως ἡ Ἀθήνα πιστεύει τὸ Ζαχάρωφ κλέφτη, ἀπατεῶνα καὶ δραπέτη τῶν ἀγγλικῶν φυλακῶν — ἔτσι διεδίδετο τότε. Μάταια ὁ Σκουλούδης ἀγωνίζεται νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ νεαρὸ προστατευόμενό του, διακηρύσσοντας ὅτι ἠθωώθη καὶ δὲν ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς φυλακάς. Κανεὶς δὲν τὸν πιστεύει.

Τότε ὁ Ζαχάρωφ, ἀπελπισμένος, μὲ μιὰ μικρὴ ἐμπορικὴ παραγγελία στὴν τσέπη, φεύγει μυστικὰ γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Μῆνες ὁλόκληρους κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔγινε. Ὅταν ξαφνικὰ μιὰ μέρα, ἡ «Μικρὰ Ἐφημερὶς» ἀναγγέλλει ὅτι ὁ κατάδικος Ζαχάρωφ, ἀποπειραθεὶς νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὶς παληὲς φυλακὲς τοῦ Γκαρμπολᾶ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπυροβολήθη ἀπὸ τὸν σκοπὸν χωροφύλακα καὶ ἐφονεύθη.

Ὁ Σκουλούδης μένει κατάπληκτος. Ὥστε ἦσαν ἀλήθεια ὅσα λεγόνταν γιὰ τὸν νεαρὸν προστατευόμενόν του; Ἀποτείνεται στὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ δὲν λαμβάνει καμμίαν συγκεκριμένην πληροφορίαν.

Διατάσσεται ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος καὶ ὁ Σκουλούδης βεβαιώνεται: Ὁ φονευθεὶς δὲν ἦτο ὁ Ζαχάρωφ.

Πῶς ἐδημιουργήθη ὁ θρῦλος τῆς φυλακίσεως καὶ τοῦ φόνου τοῦ Ζαχάρωφ;

Λέγεται ὅτι πρόκειται ἁπλῶς περὶ σκηνοθεσίας τοῦ Στεφάνου Ξένου, ποὺ εἶχε προσωπικὰ μὲ τὸν Ζαχάρωφ, καὶ συνετέλεσε στὴ δυσφήμησί του στὴν Ἀθήνα.

◇◇◇

Ὁ Ζαχάρωφ ξαναγυρίζει στὴν Ἀθήνα μετὰ αὐτὴν τὴν πρώτη νίκη, γιὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴ θέσι του. Ἀλλὰ πάλι εἶχε ὑποτιμήσει τὶς δυσκολίες.

Βέβαια, μερικὰ σπίτια τοῦ ἀνοίγουν τώρα τὶς πόρτες τους. Μερικοὶ τὸν βοηθοῦν χρηματικῶς, ὅπως ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας Λάμψας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βρικόταν στὴν Ἀθήνα ἕνας Σουηδὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀγγλικοῦ ἐργοστασίου πολεμικῶν εἰδῶν Νόρντενφελντ. Ὁ Σουηδὸς ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ καὶ ζητοῦσε ἀντικαταστάτη.

Τὸ ἐργοστάσιο Νόρντενφελντ τοῦ συνέστησε ν' ἀποταθῇ στὸ Σκουλούδη καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπόδειξιν ἑνὸς προσώπου.

Ἦταν ἡ μεγάλη τύχη τοῦ Ζαχάρωφ. Ὁ Σκουλούδης, φυσικά, συνιστᾷ τὸν προστατευόμενόν του καὶ ὁ Ζαχάρωφ διορίζεται ἀντιπρόσωπος τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου πολεμικῶν εἰδῶν εἰς τὰ Βαλκάνια. Τὰ Βαλκάνια ὠνομάζοντο τότε «πυριτιδαποθήκη τῆς Εὐρώπης» καὶ ἦσαν ἡ καλυτέρα ἀγορὰ διὰ τὸ εἶδος αὐτό.

Τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1877 ἔκλεισε εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ τυχοδιωκτικὴ σταδιοδρομία τοῦ νεαροῦ Ζαχάρωφ. Ἡ εἴσοδος τοῦ Ζαχάρωφ εἰς τὴν πολεμικὴν βιομηχανίαν σημαίνει τὴν εἴσοδον εἰς τὰς μεγάλας περιπετείας, τὰ μεγάλα κόλπα καὶ τὴν μεγάλην πολιτικήν. Ἐπὶ πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια ὁ Βασίλειος Ζαχάρωφ ἐργάσθηκε. Αἱ περιπέτειαι αὐτοῦ τοῦ μισοῦ αἰῶνος δὲν εἶναι λιγώτερο τολμηρές, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ πήδημα ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Λονδῖνον, οὔτε λιγώτερο μυστηριώδεις ἀπὸ τὸν φόνον τῆς φυλακῆς τοῦ Γκαρμπολᾶ. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι πὼς δὲν πρόκειται πιὰ περὶ χρηματοκιβωτίου ἑνὸς ἐμπόρου καὶ γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀσήμου φυλακισμένου, ἀλλὰ γιὰ δισεκατομμύρια καὶ γιὰ τὴ ζωὴ ὁλοκλήρων λαῶν.

◇◇◇

Τὰ Βαλκάνια ἐφλέγοντο τότε. Οἱ ἐπαναστάσεις τῆς Βοσνίας καὶ τῆς Ἐρζεγοβίνης, τοῦ Μαυροβουνίου, τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας εἶχαν καταλήξει σὲ πόλεμο. Ἡ Ρωσσία ἀνελάμβανε τὴν προστασία τῶν Σλαύων τῆς Βαλκανικῆς καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεκηρύσσετο «Τσαρος-ἐλευθερωτής».

Οἱ Ρῶσσοι προήλαυνον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν μέσῳ Ρουμανίας.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπικρατεῖ ἀναβρασμός. Ἡ Ἑλλὰς θὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν προσπάθειαν ἀνακατανομῆς τῆς Βαλκανικῆς; Οἱ ὑπὲρ τοῦ πολέμου ζητοῦν ἄμεσον ἐπέμβασιν καὶ ἡ κυβέρνησις ἀναγκάζεται πιεζομένη νὰ ἐπιταχύνῃ τοὺς ἐξοπλισμούς.

Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδικὴ γιὰ τὸν Ζαχάρωφ. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐργοστασίου Νόρντενφελντ εἶναι εὐπρόσδεκτος παντοῦ. Οἱ πόρτες, ποὺ ἔμεναν ἄλλοτε ἐμπρός του τόσο ἐπίμονα κλειστές, ἀνοίγονται ὡς διὰ μαγείας. Τὰ ὑπουργικὰ γραφεῖα τὸν βλέπουν καθημερινῶς. Ὁ Ζαχάρωφ εἶναι πλέον κύριος καθὼς πρέπει, δὲν εἶναι πιὰ ὁ κοινὸς τυχοδιώκτης, ποὺ εἶχαν γνωρίσει πρὸ ὀλίγου μόλις αἱ Ἀθῆναι.

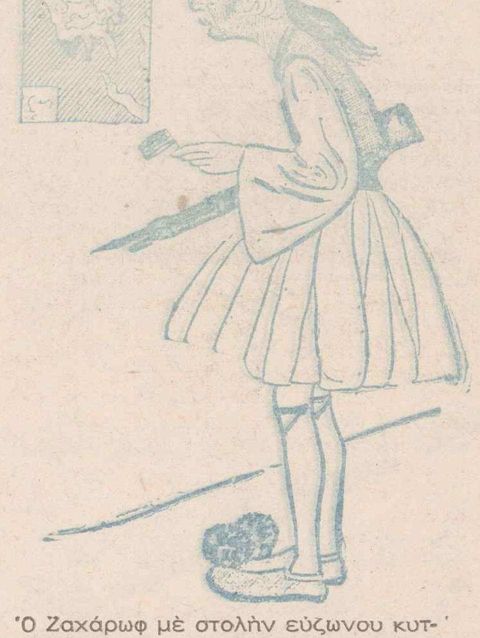

Ὁ Ζαχάρωφ μὲ στολὴν εὐζώνου κυττάζοντας τὸν χάρτην τῆς Ἑλλάδος

(Παρισινὴ γελοιογραφία τοῦ 1912)

Ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική. Ὅλα τὰ Βαλκανικὰ κράτη ζητοῦν πολεμικὰ εἴδη. Κανένα ἐμπόρευμα δὲν εἶχε μεγαλειτέραν ζήτησιν ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Οἱ πιθανοὶ σύμμαχοι καὶ οἱ ἀσφαλεῖς ἐχθροὶ ἀγόραζαν πυρετωδῶς τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς καὶ ἀναποφεύκτου πολέμου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενο)

Τοῦ ξένου δός του ξεντειὰ κι' ἀρρώστεια μὴν τοῦ δίνεις.

(ΔΗΜΩΔΕΣ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΙΕΝΤΟΝ

Ο ΓΥΙΟΣ Του ΑΛΛΟΥ

Ἡ δυστυχισμένη Ἀδριανή, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της, τὸ παιδί της, ἔτρεμε μὴ χάσῃ τὴν τωρινὴ εὐτυχία της.

Ἡ Ἀδριανὴ δὲν ἦταν πάντα μιὰ σύζυγος, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε κρυφὸ ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ὅταν σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν, ἦταν πωλήτρια, σὲ μιὰ ροδίστρα, εἶχε ἕναν φίλο, ποὺ εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα λαϊκὸ χοροδιδασκαλεῖο — ἕναν μαυριδερὸν ἄντρα, Λεονάρδο Πιγκόλ, ποὺ τὸν ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν καρδιά της καὶ ποὺ δὲν χωρίστηκε ἀπὸ αὐτόν, ἕως ὅτου συνήντησε τὸν Στέφανο Ἀρτσά. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος, ὅταν τοῦ ὡμολόγησε, ὅτι ἔνοιωθε πῶς θὰ γίνῃ μητέρα, τῆς πρότεινε χωρὶς δισταγμό, νὰ τὴν παντρευθῇ — πρᾶγμα, ποὺ αὐτὴ δέχτηκε, μὲ ἀρκετὴ χαρά.

Εἶχε ἀρκετὰ γελάσει μὲ τὸν Λεονάρδο Πιγκόλ, τοῦ ὁποίου ἐπὶ δύο χρόνια εἶχε μοιραστεῖ τὴν διστακτικὴν ζωή. Ὁ Λεονάρδος δὲν εἶχε, κανένα ἐπάγγελμα, κ' ἔτσι στηριζόντανε μόνο στὴ τύχη, τὴ ζωή.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀδριανὴ εἶχε ζήσει ἀξέχαστες ὧρες μὲ τὸν Λεονάρδο: Ἐξακολουθοῦσε αὐτὴ νὰ δουλεύῃ καὶ τὰ λεπτά, ποὺ κέρδιζε χρησιμοποιοῦνταν γιὰ νὰ τραφῇ τὸ μεγάλο καὶ κακοαναθρεμένο αὐτὸ παιδί, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὴν παραμικρότερη στέρησι. Ἀλλά, ὅταν κατὰ τύχη πετύχαινε αὐτὸς καμμιὰ δουλειὰ — καὶ τί δουλειά! — ἄρχιζε γιὰ μερικὲς μέρες ἡ ὄμορφη ζωή. Τὴν ἐπλημμύριζε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε ἀνάγκη, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ ζήσουν καὶ οἱ δυὸ ὅταν ἔτρωγαν τὰ χρήματα αὐτά.

Γι' αὐτό, χρειάστηκε, ὅταν τὴ γνώρισε ὁ Στέφανος Ἀρτσὰ νὰ τὴν «ἐξασφαλίσῃ», γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό της. Ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε, ἀφίνοντάς τον νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν Πιγκόλ, τοῦ ὁποίου φοβότανε τὸ θυμό. Κι' ἔτσι μόνον ὅταν ἦταν βέβαιη, ὅτι θὰ γίνῃ μητέρα, διακινδύνεψε τὸ πᾶν σὰν νὰ ἐφοβεῖτο γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ ἐγεννᾶτο, ὅτι θὰ ἔμοιαζε τοῦ Λεονάρδου, ὅτι θὰ γινότανε ἕνας ἀπαιτητικὸς ντεμπέλης, ὀξύθυμος καὶ ὑβριστής.

Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Στέφανος ἦταν ὁ πατέρας, τοῦ παιδιοῦ της. Δυὸ χρόνια, μὲ τὸν Λεονάρδο, ποτὲ δὲν εἶχε παράμοια ἀνησυχία καὶ τῆς φαινότανε ἀδύνατο νὰ μὴ εἶνε ὁ πατέρας, αὐτὸς ὁ καλὸς καὶ εὐγενικὸς ἄνθρωπος, μὲ τὸν πρᾶο χαρακτῆρα καὶ τὴν εὐγενικιὰ καρδιά, ποὺ θὰ τὴν προστάτευε σ' ὅλη της τὴ ζωή.

Ἐξ ἄλλου κι' αὐτὸς δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου γι' αὐτό. Ἦταν εὐτυχὴς καὶ ὅταν ἀνήγγειλε στοὺς συγγενεῖς του τὸ γάμο του, προσέθηκε μὲ ὑπερηφάνεια: «ὅτι ἐκτελοῦσε μόνο τὸ καθῆκόν του».

Ἡ Ἀδριανὴ ποὺ φοβότανε πάντα τὸν ὀξύθυμο φίλο της, ἐδοκίμασε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι, βλέποντας τὸν Λεονάρδο νὰ δέχεται τὴ διακοπὴ τῶν σχέσεών τους χωρὶς θυμό. Ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ πατέρας δὲν τὸν συγκινοῦσε καὶ μέσα του, γελοῦσε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Στεφάνου ποὺ ἀνελάμβανε τὰ βάρη τῶν ἄλλων.

Ἀλλὰ ἡ Ἀδριανή, ποὺ ἦταν παντρεμένη ἀπὸ δύο μηνῶν, δὲν θεώρησε τὸν ἑαυτό της ἀπόλυτα ἀσφαλισμένον, παρὰ μόνον ὅταν ἔμαθε, χωρὶς καμμιὰ λύπη τὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρωτοαγάπησε, ποὺ τὸν σκότωσαν μὲ μιὰ σφαίρα περιστρόφου στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Ντυπερρέ, ἄλλοι κακοποιοί.

Μετὰ καιρό, ἡ γυναικοῦλα αὐτή, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, ποὺ τ' ὠνόμασαν Ζάκ καὶ στὸ ὁποῖο ὅλοι βρῆκαν ὁμοιότητες:

— Εἶνε τὸ ἴδιο τὸ πορτραῖτο τοῦ Στέφανου!, εἶπε ἡ γιαγιὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ ὁ παπποῦς εὕρισκε, ὅτι τὸ μικρὸ ἔμοιαζε τῆς Ἀδριανῆς — καὶ τοῦτο ἦταν τὸ καλύτερο.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ ἀγοράκι δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ ὄν, μὲ ἀνύπαρκτα ἀκόμη χαρακτηριστικά, ποὺ δὲν διαμορφώθηκαν παρὰ μόνον κατὰ τὴν ἐφηβικὴ του ἡλικία.

Ἔτσι ξαφνικὰ μιὰ μέρα, ὅταν τὸ παιδὶ ἦταν δώδεκα χρονῶν, ἡ Ἀδριανὴ ἀνεκάλυψε μὲ πόνο, ὅτι ὁ Ζάκ ἦταν τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο τοῦ Λεονάρδου. Πολλὲς φορὲς ἀρκεῖ ἕνα τίποτα γιὰ νὰ ξεσπάσῃ μιὰ ὁμοιότητα, ἀλλὰ μιὰ κι' ἀποκαλυφθῇ αὐτὴ ἡ ὁμοιότης, τίποτε πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ.

Ἡ μητέρα τῆς Ἀδριανῆς δὲν εἶχε δῆ παρὰ μιὰ φορὰ καὶ πολὺ σύντομα, τὸν Λεονάρδο. Καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς δὲν ἤξευραν καθόλου τὴν ὕπαρξί του, ποὺ σβύστηκε ἀπὸ τὸν κόσμον, μὲ μιὰ συμπλοκὴ στὸ δρόμο.

Ἀλλὰ ἡ πτωχὴ γυναῖκα, ποὺ ἔγινε ξαφνικὰ φύλακας ἑνὸς τρομεροῦ μυστικοῦ ἦταν τρομαγμένη. Ἔτσι τὸ παρελθὸν ξαναζωντάνευε καὶ τὴν τυραννοῦσε. Αὐτό, τὸ παρελθόν, ποὺ φαινόντανε χαμένο, ξαναναστανόντανε μὲ μοχθηρία, γιὰ νὰ χαλάσῃ τὴ ζωή της, τώρα ποὺ, μὲ τὸ θαυμάσιο προσὸν ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες, νὰ λησμονοῦν τὰ πάντα τὰ εἶχε ὅλα ξεχάσει.

Ἔτσι ἤξευρε τώρα ἀπὸ ποῦ εἶχε πάρει ὁ Ζάκ αὐτὴν τὴν τεμπελιὰ κι' αὐτὸν τὸν ἄγριο χαρακτῆρα, ποὺ τὸν ἔκαμνε νὰ μὴ δέχεται καμμιὰ συμβουλή, μήτε βία. Τὰ ἀνεγνώριζε αὐτὰ τὰ κατσαρὰ μαλλιὰ καὶ αὐτὰ τὰ τόσο σκληρὰ μάτια, ποὺ μόλις ἐμαλάκωναν τὰ μακρυὰ ματοτσίνουρα. Ἀνεγνώριζε αὐτὸ τὸ χαμόγελο, ποὺ ἄνθιζε στὴν ἄκρη τοῦ στόματός του, κι' αὐτὴ τὴ μελαχροινὴ ἐπιδερμίδα, τὴν ὁποία ὅλοι μέσα στὴν οἰκογένεια ἀναρωτιότανε ποὺ πῆγε νὰ βρῇ.

Καὶ ἡ Ἀδριανὴ ἔτρεμε, γιατὶ ὁ Ζάκ, ὄχι μόνον ἔμοιαζε, φυσικά, στὸν πατέρα του, ἀλλὰ καὶ γιατὶ οἱ θυμοί του, ἡ βαρβαρότητά του, ἔδειχναν, ὅτι θὰ τοῦ ἔμοιαζε καὶ στὸ χαρακτῆρα — κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ ἐπίφοβο, ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἐφοβεῖτο, ἡ δυστυχισμένη μητέρα, ποὺ ἔνοιωθε τώρα, καλὰ τὴν διαφορὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, ποὺ εἶχε γνωρίσει.

Δὲν λυπόντανε τόσο γιατὶ βρέθηκε σὲ μία οἰκογένεια, γεμάτη ἀπὸ παραδόσεις, τὸ παιδὶ ἑνὸς ξένου. Κυρίως, ἔτρεμε γιὰ τὸν ἑαυτόν της, γιατὶ εἶχε ὀργανώσει μιὰ ἥσυχη ζωὴ καὶ φοβόντανε μήπως τὸ παιδὶ αὐτό, ξαναρχίσῃ τὶς φασαρίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐνόμιζε, ὅτι εἶχε ὁριστικὰ γλυτώσει, γιὰ πάντα.

Μιὰ μέρα, ἐφώναξε τοῦ Ζάκ:

— Κύτταξέ με!

Αὐτὸς στάθηκε μπροστά της. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἀμφιβολία. Ἦταν ἀκριβῶς ὁ Λεονάρδος, τοῦ ὁποίου τῆς εἶχε μείνει μιὰ φωτογραφία, ποὺ τὸν παρουσίαζε ὅταν ἦταν δέκα χρονῶν.

Θύμωσε μὲ μιὰ φίλη της, ποὺ μιὰ μέρα, ἔτσι ἁπλά, τῆς εἶπε, κυττῶντας τὸ ἀγόρι: «Ὤ, εἶνε πολὺ περίεργο! ....» καὶ σώπασε ἀμέσως. Ἡ Ἀδριανὴ βρῆκε μία ἀφορμή, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξαναδεχθῇ.

Ἐπλησίασε περισσότερο τὸν ἄνδρα της, ποὺ ἀγαποῦσε καὶ στὸν ὁποῖον εἶχε ὅλα, πλὴν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐκμυστηρευθῆ. Θἄθελε νὰ ἔχῃ ἕνα δικό των παιδί, ἔτσι γιὰ νὰ σβύσῃ τοῦτο ἐδῶ....

◇◇◇

Ὁ Ζάκ μεγάλωνε καὶ αὐτὴ ἡ ὁμοιότητά του μὲ τὸν μοιραῖο ἄνθρωπο ποὺ ἐγνώρισε, τὴν ἔκαμνε νὰ τὰ χάνῃ κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Τὸ παιδὶ ἀντιστεκότανε σὲ κάθε παρατήρησι, ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ κάμῃ ὁ Στέφανος, ὡς νὰ μὴ εἶχε κανένα δικαίωμα ἐπάνω του. Ἐτόλμησε, μάλιστα, νὰ ἀπαντήσῃ σ' ἕνα μπάτσο του καὶ ἡ Ἀδριανὴ μόλις ἐπρόλαβε νὰ ριφθῇ μεταξὺ τοῦ ἄντρα της καὶ τοῦ παιδιοῦ της.

—Εἶνε ἀνυπόφορος, ἔλεγε νευριασμένος ὁ Στέφανος.

Καὶ οἱ συγγενεῖς, ποὺ ἔχουν πάντα μιὰ ἀνάμνησι, ἔλεγαν μεταξύ τους:

—Κρατάει ἀπὸ τὸ θεῖο Ἀλφρέδο, ποὺ πῆγε στὰ τάγματα τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ Ἀδριανὴ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μισήσῃ τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ ἐδηλητηρίαζε τὴ ζωή της καὶ ἀνάσταινε ἕνα φρικτὸ παρελθόν. Ἀπὸ χίλια σημάδια εἶχε ἀποκτήσει τὴν βεβαιότητα, ὅτι, ὅπως καὶ ὁ Λεονάρδος, θὰ ριχνότανε, ὅταν θὰ μεγάλωνε, σὲ ἀτιμωτικὲς περιπέτειες καὶ ὅταν, σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ χρονῶν, ἄρχισε νὰ μὴ πηγαίνῃ σπίτι παρὰ ἡμέρα παρ' ἡμέρα, ἡ Ἀδριανὴ εὐχότανε νὰ συμβῇ καμμιὰ καταστροφή, ποὺ θὰ συντόμευε τὴν ἐπικίνδυνη γιὰ ὅλους καὶ γι' αὐτὴν ζωή του.

Ὁ Στέφανος ἦταν λυπημένος. Δὲν εἶχε, ἔλεγε, τίποτε κάμει, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἡ Μοῖρα, ἕνα τέτοιο ἀνάξιο γυιό. Ἔτρεμε μήπως συμβῇ κανένα σκάνδαλο, ποὺ θἄχε ἐπίδρασι ἐπάνω του κι' ἐπάνω στὴν κοινωνική του θέσι καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ χάσῃ τὴν ἐκτίμησι τῶν συναδέλφων του. Σχεδὸν ἔκλαιγε κάθε βράδυ ὁ Στέφανος καὶ ἐξομολογιότανε τὸν καϋμό του καὶ τὴν πίκρα του, στὴ γυναῖκα του.

Τί μποροῦσε κι' αὐτὴ νὰ κάμῃ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ τί μποροῦσε νὰ τοῦ πῇ;

Ἀλλὰ ἦλθε ἡ ἡμέρα ποὺ ἐκράτησε στὰ χέριά της, τὴν μοίρα τοῦ παιδιοῦ της: Ἦταν ἄρρωστο ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετὸ καὶ μόλις ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ καλύτερα. Ὁ γιατρὸς ἐπέβαλε μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα, γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἕνα θανάσιμο ξανακύλισμα.

Ὁ Ζάκ ἀπαιτοῦσε, μὲ φωνὲς καὶ ὕβρεις νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάγῃ. Μέσα της γεννήθηκε μιὰ σύντομη πάλη. Ἡ Ἀδριανὴ ὑπεχώρησε. Ἔφερε στὸν Ζάκ, χωρὶς τὸ χέρι της νὰ τρέμῃ, ἕνα πιάτο φαγητοῦ καὶ ἕνα κομμάτι κρέας. Ἡ περιτονίτις ἐκδηλώθηκε τρομερὰ τὴν ἑπομένη.

Ὁ Στέφανος ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἀδριανὴ ἐψιθύρισε σιγά:

— Μὴν κλαῖς! Μὴν κλαῖς!.....

Εἶχε τὴν πεποίθησι, ὅτι, ὅταν τὰ δάκρυα θὰ στέγνωναν, θὰ βρισκότανε καὶ οἱ δυὸ τους πολὺ κοντὰ στὴν εὐτυχία.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΙΕΝΤΟΝ

ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΩΑΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΜΑΤΑ

Ἡ χιλιοτραγουδημένη Ἀνατολὴ ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴν πρωτόγονο ὀμορφιά της. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς εἰσχωρεῖ ἀργά, ἀλλὰ σταθερὰ παντοῦ, ἐκτοπίζοντας τὰ γραφικὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων. Ἀντιθέτως ὅμως στὸ κέντρο τῆς Ἀφρικῆς δὲν μπορεῖ καθόλου εὔκολα νὰ εἰσδύσῃ. Ταξειδεύοντας κανεὶς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μαύρης Ἠπείρου συναντᾷ μερικὰ καραβάνια ἀπὸ τὰ γραφικώτερα τοῦ Κόσμου κι' ἕνα σωρὸ φυλές, σωστὸ δειγματολόγιο φυλῶν, καὶ συναντᾷ σὲ κάθε βῆμα του καὶ μιὰ καινούργια ἔκπληξι, ποὺ τὸν περιμένει στὸ καθένα ἀπὸ τὰ πρωτόγονα χωριὰ τοῦ μέρους αὐτοῦ.

Κάθε στιγμὴ δοκιμάζει τὸ συναίσθημα, πὼς θὰ χαθῇ σὲ μιὰ μυθικὴ ἄβυσσο, ποὺ πραγματικὰ εἶναι σαγηνευτική, ὡς θέαμα: Σὲ πολλὰ μέρη, ὅπως στὸ Κογκὸ καὶ στὴ Ραιδεστό, ἀνάμεσα στὰς Ζουλοῦ καὶ στὰς Μπατόγκα βρίσκει ἀπάρθενους λαούς, πρωτόγονους στὸν πολιτισμό, λαοὺς ποὺ ζοῦν μέσα στὰ πιὸ ἰδιότροπα ἔθιμα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ ἀπορροφᾷ κυριολεκτικῶς τὴν προσοχὴ τοῦ ταξειδιώτη εἶναι τὰ παράξενα χτενίσματα τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν ποὺ ἂν καὶ εἶναι τόσο παράδοξα εἶναι τόσο κομψὰ καὶ τόσο ὡραῖα! Γι' αὐτοὺς τὸ καλλίτερο δεῖγμα ὀμορφιᾶς εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ λάμπει. Κάθε τί, ποὺ λάμπει εἶναι καὶ πολύτιμο. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμα καὶ ἕνα κουτὶ ἀπὸ...σαρδέλλες. Ἄλλη ἀπόδειξις κομψότητος εἶναι νἄχουν τ' αὐτιά τους τραβηγμένα ὥς τοὺς ὤμους. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες τὰ πολυτιμότερα ἐξαρτήματα τῆς ἐνδυμασίας τους ἀποτελοῦνε τὰ δέρματα τῶν ζώων καὶ τὰ περιδέραια ἀπὸ...δόντια. Ἄς σημειωθῇ ὅτι αὐτὰ τὰ κοσμήματα ἔχουν δικαίωμα νὰ τὰ φέρουν μόνο οἱ πολεμισταί.

Ἡ πρωτότυπη ὅμως αἰσθητικὴ τῶν μαύρων δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ ἀρκεσθοῦν σ' αὐτὸν τὸν καλλωπισμό τους. Ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς ὀμορφιᾶς τους εἶναι οἱ χαράξεις καὶ τὰ κεντήματα στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα. Γιὰ τὸν Εὐρωπαῖο, ποὺ βλέπει τὰ παράξενα χτενίσματα τῶν κοριτσιῶν τῶν μαύρων, οἱ διάφοροι τρόποι, ποὺ χτενίζονται δὲν λένε τίποτα τὸ ἰδιαίτερο.

Γιὰ τοὺς μαύρους ὅμως κάθε χτένισμα ἔχει καὶ τὴ σημασία του. Ὅσες εἶναι ἀκόμα παρθένες κάνουν τὰ μαλλιά τους πλεξουδίτσες. Οἱ γυναῖκες τῶν Ζουλοῦ, ποὺ περιμένουν τὸν ἀρραβωνιαστικό τους φτιάχνουνε τὰ μαλλιά τους κερατάκια. Ὅταν παντρευτοῦνε δὲν φτιάνουν κερατάκια, ἀλλὰ μαζεύουν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ρίχνουν στὸ σβέρκο τους. Ἐπιπροσθέτως τὰ μακραίνουνε μὲ ψεύτικα μαλλιὰ καὶ σχηματίζουν ἕνα εἶδος σωλῆνα θερμάστρας, καὶ ὅσο μεγαλείτερος εἶναι αὐτὸς ὁ μάλλινος σωλῆνας τόσο πιὸ κομψὴ θεωρεῖται ἡ γυναῖκα. Ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ σύστημα γνωρίζουν ὅλοι ποιὲς εἶναι παρθένοι, ποιὲς ἀρραβωνιασμένες, ποιὲς παντρεμμένες καὶ κανονίζουν ἀναλόγως τὴ....στάσι τους.

Ἀλλὰ καὶ τὰ κεντήματα τοῦ προσώπου, ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἰδιαίτερη σημασία τους. Οἱ μητέρες σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς στολίζουν τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ μὴν τὰ πλησιάζουν τὰ κακὰ πνεύματα. Τὰ στολίσματα, ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες εἶναι γιὰ νὰ φέρνουν γοῦρι καὶ νὰ κάνουν ἀρσενικὰ παιδιά, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίζουν τὸν ἄνδρα νὰ τὶς ἀπατᾷ μὲ ἄλλες γυναῖκες.

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἑλληνίδες ὀρειβάτιδες στὶς χιονισμένες κορυφὲς τοῦ Ὀλύμπου.

Δύο εἰκόνες ἀπὸ τὶς Ἑλβετικὲς Ἄλπεις, ὅπου ἔχει πυκνωθῆ ἡ συγκέντρωσις τῶν χιονοδρόμων ἀπὸ ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας

Γερμανὶς ἀθλήτρια χαιρετᾷ τον ηλιο ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Γιοὺγξ-Φράου

Ἕλληνες σκιὲρς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Πελοπόννησο στὶς πλαγιὲς τοῦ Παναχαϊκοῦ

Ἡ ὡραία Τζὶν Μιοὺϊρ, ἡ ὁποία ἔχει τὴν πλέον κλασσικὴν ὡμορφιὰ τοῦ κινηματογράφου, μὲ κατατομὴν ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀγάλματος

Μία ὡραία φωτογραφία ἀπὸ τὴν χιονισμένη ὕπαιθρο τῆς Βορείου Ἑλλάδος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Νῖκος, ἐπιπλοποιός, Ἀθηνιωτάκι παληό, ἀγαπάει τὴ Βιργινία, μιὰ νέα μεγαλειτέρα του δυὸ-τρία χρόνια, καὶ τὴν παίρνει. Νοικοκύρης πρώτης, κυττάζει τὸ σπίτι του, μὰ ἡ Βιργινία τὸν ζηλεύει καὶ γίνεται φθισικιά. Τότε φέρνουν στὸ σπίτι τὴ Λιόλια, ἕνα στρουμπουλό, πεταχτὸ κορίτσι δεκαπέντε χρονῶν, γιὰ νὰ βοηθῇ. Μὰ ἡ Λιόλια ξυπνᾷ νέους καϋμοὺς στὸ Νῖκο. Ἡ Βιργινία τὸ καταλαβαίνει καὶ μαραζώνει περισσότερο. Βρισκόμαστε στὶς Ἀπόκρηες. Ἡ Λιόλια μὲ τὴ θεία της—θεία καὶ τῆς Βιργινίας—βγαίνουν νὰ δοῦν τὸ κομιτάτο. Κι' ὁ Νῖκος πάει καὶ τοὺς βρίσκει δῆθεν τυχαῖα. Καὶ μετὰ παίρνει τὴ Λιόλια νὰ πᾶνε σπίτι, μὰ ξεπέφτουν σ' ἕνα χοροδιδασκαλεῖο, ὅπου ὁ Νῖκος χορεύει ἀχόρταγα μαζί της καὶ αἰσθάνεται κάτι, ποὺ σὰ ν' ἄνθιζε τώρα, σὰ νὰ ξαναγεννιώταν σ' ἕνα λουτρὸ χρυσόρρευστο ἀπὸ φῶς καὶ ἡδονή. Ἐκεῖ χόρευαν λογῆς-λογῆς ζευγάρια. Καὶ ἔκανε ἐντύπωσι ἕνας κοκκινοπρόσωπος—ἴδιο μπαρμποῦνι—ποὺ χόρευε μιὰ στεγνὴ γεροντοκόρη, ποὺ τὸν κοίταζε σὰν ἐρωτοχτυπημένη.

7ον

Πάρα πίσω ἕνας ψηλὸς νέος ξεσταχιασμένος σὰν φραντζόλα μακρουλὴ τῆς μπύρας μὲ μιὰ μικρὴ κοντοστούπα, ποὺ ἔμοιαζε μποτίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κεφαλάκι σὰν καρφίτσα καὶ κάτω φοῦσκα ἀπ' τὰ κολλαριστὰ σαγκουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ της· καὶ σήκωνε τὰ δυό της χέρια ἡ μποτίλλια σὰν τ' ἀχυρένιο σκοινάκι τῆς μποτίλλιας τοῦ «Κιάντι», γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς φραντζόλας, ποὺ χοροπηδοῦσε καμαρωτή, ἀλύγιστη καὶ ἄψητη...

Ἕνας μασκαρεμένος Βεδουΐνος μαυρογενᾶτος, μὲ τριχιὲς ὁλόγυρα στὸ κεφάλι, εἶχε τυλιγμένη μέσα στὰ μπουρνούζια του μιὰ σὰ δασκάλα καὶ σὰ σκουπόξυλο καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ σὰ σκοῦπα καὶ —φανταζότανε ἴσως τώρα αὐτὴ πὼς πετοῦσε ἀπάνω σ' ἕνα ἀραβικὸ ἄλογο κλεμμένη ἀπόνα «Βασιλέα τῆς ἐρήμου»...

Τί γελοῖοι, ποὺ ἦταν ὅλοι τους μὲ τὴν εὐτυχία τους σὰν σορόκι πασσαλιμένη, στὰ μοῦτρα τους, ποὺ ἀποθέωνε ἀκόμα καὶ τὴν ἀνοστιά τους! Τοὐρχόταν τοῦ Νίκου νὰ τοὺς δείρῃ ἀπ' τὸ θυμό του.

Πέρασ' ἕνα ἄλλο ζευγάρι: Ἕνας σγουρομάλλης νέος, καλοκαμωμένος, μὲ τὰ πόδια κολῶνες καὶ τοὺς ὤμους χυτούς, ἴδιος ἔφηβος ἀρχαῖος... καὶ στὰ χείλη του ἔσταζε φῶς ὁλόγλυκο (ὅπως ὅταν σιγοπέφτῃ τὸ μέλι ἀπ' τὸ κουτάλι) ἀπάνω στ' ἀνθισμένο κεφάλι τῆς ντάμας του, ποὺ ἦταν ξανθιὰ σὰν στάχυ ὥριμο καὶ μὲ μάτια σκοῦρα μπλοῦ σὰν κύανοι...

Κύτταζε ὁ Νῖκος νὰ δῇ τὴ Λιόλια: Χόρευε πάντα στὴν πέρα ἄκρη μὲ τὸν Μίμη... Κάτι τῆς ἔλεγε ὁ Μίμης κι' αὐτὴ γελοῦσε, γέρνοντας τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴν ἀποδειχτῇ πὼς γελοῦσε, μὰ ὁ Μίμης ἔσκυβε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸ ἴδιο μέρος καὶ πιὸ χαμηλὰ γιὰ ν' ἁδράζῃ τὸ γέλιο της...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Νίκου μονομιᾶς ἔσφιξε σὰν χουφτιασμένη στὰ νύχια ἑνὸς ὄρνιου (...κι' οἱ μεγάλες του μαβιὲς φτεροῦγες τοὔπαιρναν τὴν ἀναπνοή). Ἡ Λιόλια τώρα ξέσπασε στὰ γέλια: ἴσως γιὰ κάτι μασκαράδες, ποὺ χόρευαν κοντά τους —κι' ἦταν κι' ὁ Περικλῆς ὁ χοντρέλης μαζὶ— ἢ ἐπειδὴ εἶχαν κουτουλήσει ράχι μὲ ράχι μὲ μιὰ παχειά, τετράπαχη, ποὺ τὴν ἔσερνε ἕνα ἀδύνατο παιδὶ λαχανιαστὸ σὰν τὸ σκυλί, ποὺ γυρίζει ἀπ' τὸ κυνῆγι. Λὲς πὼς γλάρωναν τὰ μάτια της ἀπ' τὴν εὐχαρίστησι! Μὰ καὶ τὸ παιδὶ δὲν ἀπόδειχνε καμμιὰ δυσαρέσκεια, μόνο ποὺ ἦταν ἱδρωμένο καὶ ξεφυσοῦσε, γιατ' ἦτον ὁ χορός, ὁ μάγος ὁ χορός, ποὺ ξετύλιζε τὴ χοντρὴ ψυχούλα ἀπ' τὰ πάχητα καὶ τὴν ἔκαν συλφίδα... Ἄχ, τί χαρά, ποὔχει ἡ ζωή! μὰ τί λίγο, ποὺ βαστάει! —γιατ' εἶνε μοναχὰ ὁ ἄμμος πάνω ἀπ' τὴν πέτρα, ποὺ τονὲ σκορπάει ὁ ἀγέρας.

—Τί ἔπαθες καλέ; φώναξε ὁ Ντῖνος, βλέποντας τὸ Νῖκο ἔξαφνα νὰ χάνεται.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χύθηκε μέσ' τὴ σάλα μιὰ παρέα μασκαράδες μὲ φωνές, μὲ χοροπηδήματα, μὲ σκουντιές, μὲ χαλασμὸ κόσμου: τοῦ Κουτρούλη τὸ πανηγῦρι ἔγινε ἐκεῖ μέσα. Τὰ βιολιά, ποὺ τσιρίζανε λούφαξαν. Ὁ χορὸς σταμάτησε.

Ὁ Νῖκος τινάχτηκε ἀπάνω κι' ὥρμησε μέσα στὸ σωρὸ νὰ βρῇ τὴ Λιόλια. Ἦτανε χωμένη μέσα σ' ἕνα μπουλοῦκι μαζὶ μὲ τὸ Μίμη, ποὺ τὴ βαστοῦσε ἀκόμα μὲς τὴν ἀγκαλιά του κι' ἔδιωχνε τοὺς μασκαράδες, ποὺ κάνανε σὰν τὸ μελίσσι γύρω της...

Ὅταν ἀντίκρυσε ἡ Λόλια τὸ Νῖκο, ἔβγαλε μιὰ φωνίτσα σὰν ἕνα μικρὸ λυγμὸ —ποὺ δὲν ἔδειχνε χαρὰ ἦταν ἢ κλάμα; Ὁ Νῖκος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράβηξε κατὰ πάνω του· ἔπειτα γύρισε ἀπότομα καὶ κρατῶντας τὸ χέρι του προφυλαχτικὰ πίσω ἀπ' τὴν πλάτη της, ἄνοιγε δρόμο μέσ' ἀπ' τὸν κόσμο μὲ τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἄγκωνες, μὲ σκουντιὲς καὶ σπρωξίδι, μὲ τὰ «μπαρντὸν» καὶ «συγγνώμην» καὶ «λίγο τόπο, περικαλοῦμε», κατὰ τὴν πόρτα...

Ὁ Μίμης ἔμεινε κόκαλο. Ἔπειτα ἔκανε νὰ τρέξῃ τὸ κατόπι, μὰ ἔλα ποὺ τὰ εἶχαν ἰδεαστῆ ὅλα τὰ τρεχούμενα οἱ μασκαράδες καὶ τονὲ ζώσανε στὴ μέση, σάμπως νὰ θέλανε νὰ βγάλουν ἀπάνω του τὸ ἄχτι τους γιὰ τὴν κερύθρα, ποὔχανε χάσει...

Ἐκεῖ ποὺ ἔβαζε ὁ Νῖκος τὸ παλτό του μὲ τὸ Δάσκαλο κοντά, ποὺ βγῆκε νὰ βοηθήσῃ τὴ Λιόλια καὶ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ, νά σου καὶ ὁ Μίμης, κίτρινος, σὰν τὸ θειάφι, ποὖρθε νὰ ζητήσῃ τὸ λόγο.

—Βρὲ σύ, τοῦ λέει τοῦ Νίκου μὲ χαλκόπνιχτη φωνή, πῶς τραβᾷς τὸ κορίτσι μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μου πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χορός;

—Ἄϊντε ἀπὸ δῶ, χαζέ! Δὲ θὰ σοῦ δώσω λόγο!, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Νῖκος, ποὺ κι' αὐτὸς τάραζε σύσσωμος ἀπὸ θυμὸ σὰν τὸ καπάκι τοῦ τέντζερη, ποὺ ἀφρίζει στὴ φωτιά.

Πετάχτηκε στὴ μέση ὁ Δάσκαλος, γιατὶ μυρίστηκε τὴν τσίκνα:

—Δὲν εἶχε πειὰ χορό· ἐγὼ τὸν ἔπαψα τὸν χορό, καθὼς εἶδα ποὺ μπῆκαν οἱ μασκαράδες.

—Ποιανοῦ δὲ θὰ δώσῃς λόγο, ρέ! φώναξε ὁ Μίμης ἀγριεμένος.

Ἔπιασε ὁ Δάσκαλος καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐκεῖ δά, τὸ Μίμη, γιατ' ἦταν ἕτοιμος νὰ χυμήξῃ ἀπάνω στὸ Νῖκο, θεριὸ μονάχο, καθὼς ἔβλεπε κιόλας πὼς ἔκανε νὰ φύγῃ ὁ Νῖκος ἀπ' τὸ χορὸ μὲ τὴ Λιόλια, νὰ πάῃ ἔξω στὰ σκοτάδια μὲ τὴ Λιόλια, ποὺ στεκόταν ἀσάλευτη, κατάχλωμη, κάτω ἀπ' τὸ σαλάκι της τὸ ρόζ, σὰν Παναγίτσα, μέσα στὴ γωνία τῆς πόρτας.

—Τὰ βρίσκουμ' ἄλλη ὥρα! τοῦ φώναξε τοῦ Μίμη ὁ Νῖκος, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἀντρῶν, ποὺ τοὺς χώριζαν, κι' ἔσυρε τὴ Λιόλια ἀπ' τὸ χέρι τὶς σκάλες κάτω.

……

Περπατούσανε γλήγορα, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, ἀπ' τὰ σοκάκια τῆς Πλάκας τὰ ἔρημα... Κάτι μασκαράδες ἐρχόντουσαν τὸν κατήφορο, ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλονα στὸ στενὸ τὸ πεζοδρόμιο τ' ἀντικρυνό: ἕνας παλιάτσος ἄσπρος καὶ δυὸ ντόμινα.

—Μωρὲ βλάμη, ποῦ τὴν πᾷς τὴν Κλάρα! τοὺς φώναξε τὸ ἕνα ντόμινο καθὼς προσπερνοῦσαν...

—Μ' λάρι, ποῦ τὴν πᾷς τὴν Κλάρα! τὸ χόντρυνε σὲ λιγάκι ὁ σαχλὸς ὁ παλιάτσος μὲ πιὸ μεγάλη φωνή, μόλις τήγανε πιὸ κάτω.

—Ἔλα κοντὰ νὰ σὲ κάνω τρακόσιες ὀκάδες! γύρισ' ὁ Νῖκος καὶ τοῦ φώναξε μὲ μιὰν ἀγριοφωνάρα, ποὺ τοὺς πῆγε ριπιτίδι τῶν μασκαράδων καὶ χάθηκαν πίσω ἀπὸ μιὰν ἀγκωνή...

Πάρα κεῖ ξεπρόβαλαν τραγουδῶντας μέσ' ἀπόνα στενό, ποὺ ἤτονε μιὰ ταβέρνα ἕνα μπουλοῦκι μεθυσμένοι. Ἕνας τους στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ κατάβρεξε τὴ σκόνη.

Ἡ Λιόλια στριμωγνόταν κοντὰ στὸ Νῖκο —εἶχε βαρειὰ καρδιά... Ὅταν βγήκανε στοῦ Μακρυγιάννη, τοὺς ἔζωσε πηχτὸ σκοτάδι κι' ἡ ἐρημιά.

Κρύωνε ἡ Λιόλια, ἔτρεμε ἡ ψυχή της, πήγαινε ἕνα βῆμα πιὸ πίσω ἀπ' τὸ Νῖκο τώρα... Δὲ μιλοῦσαν ὁλότελα: ὅ,τι εἶχαν νὰ ποῦνε, τὄπανε στὸ χορὸ μὲ τὰ μάτια τους... κι' αὐτὰ ποὖχαν εἰπωμένα, τώρα τοὺς ἔκλειναν. τὸ στόμα, ὅσο κοντεύανε σπίτι, ἀνασαῖναν πιὸ βαθειὰ κι' οἱ δυό τους, σὰ λαχανιασμένοι — ἴσως νἄταν ἀπ' τὸν ἀνήφορο καὶ τὸ πολὺ τρεχιό! Λίγο πρὶν νὰ φθάσουνε στὴν πόρτα τους, καθὼς ἦτανε βουτηγμένοι στὸ σκοτάδι καὶ στὴ βουνίσια μοναξιά, ὁ Νῖκος ἔξαφνα γύρισε, ἔπιασε τὴ Λιόλια ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὴ φίλησε...

……

Ἡ Λιόλια, ἡ φιλημένη Λιόλια, ξεγλύστρησε σὰ σκιὰ πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι, τράβηξε ἀπὸ κάτω ἀπ' τοῦ κρεββατιοῦ τὸ γῦρο, ποὺ τἄχε μπόγο ἀπ' τὴν ἡμέρα τὰ ροῦχα τοῦ ὕπνου κι' ἔστρωσε τὸ σελτέ της... καί, κουβαριασμένη αὐτοῦ χάμω, γλήγορα-γλήγορα γδύθηκε ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ πάπλωμα καὶ πειὰ δὲ φάνηκε.

Ὁ Νῖκος τραβήχτηκε στὴν ἄλλη ἄκρη γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὴ Βεργινία... Ἐκεῖ ποὺ ἔκανε νὰ πέσῃ στὸ στρῶμα ἀνασηκώνοντας προσεχτικὰ τὸ πάπλωμα, γύρισε ἔξαφνα ἡ Βεργινία τὸ κεφάλι της: κι' εἶδε τότες ὁ Νῖκος νὰ λαμποκοποῦνε στὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ τὰ ματόκλαδά της ἀπὸ στάλες διαμαντένιες σὰν κι' ἐκεῖνες, ποὺ βλέπεις ὕστερ' ἀπὸ βροχή, κάποιο ξαστερωμένο σουρούπωμα, στ' ἀκρόφυλλα τῶν δένδρων, στῆς ἀκακίας καὶ τῆς «Κλαίουσας» τὰ φύλλα, ποὺ εἶνε βαρειὲς ἀπ' τὸ πολὺ τὸ φέγγος κι' ὁλόφεγγες ἀπ' τὸ θλιμμένο βάρος... μὰ οἱ στάλες δὲ θέλουνε νὰ πέσουν.

Τὰ προσκέφαλα ἦτανε μούσκεμα πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἐξαγριώθηκε μονομιᾶς ὁ Νῖκος. Ὁ πόθος τοῦ νέου κοριτσιοῦ, ποὖχε φουντώσει μέσα του, ἀρνιόταν τῆς Βεργινίας τὴν ὕπαρξι — κι' αὐτὴ βρισκόταν ἐδῶ μπροστά του, ὁλοένα μπροστά του, ζωντανὴ καὶ ξύπνια ὁλοένα, ὁλοένα μὲ ἄγρυπνη τὴν πίκρα της ποὺ τῆς εἶχε ἔρθει ἀπ' αὐτόν! κι' ἡ πίκρα της αὐτὴ περίχυνε μὲ χολὴ τὸ λαχταριστὸ λουλοῦδι τῆς ψυχῆς του καὶ τὸ φαρμάκι στάλαζε ἀπ' τὶς ρίζες, μολύβι στὴν καρδιά του, θειάφι ἀναμμένο στὰ σωθικά του, ποὺ τὸν ἔπιανε λύσσα νὰ σπαράξῃ τὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ ἀπ' αὐτὸν ἐρχόταν τὸ κακό, ποὺ ὑπόφερνε· μὰ κι' ἐδῶ πάλι αἰτία ἦταν αὐτή, ποὔταν ὁλοένα ξύπνια καὶ ζωντανὴ μπροστά του ποὺ τοῦ σπάραζε τὸ στῆθος μὲ τὴν ἄγρυπνή της πίκρα τὴ σταλμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

—Δὲν κοιμᾶσαι! τῆς κάνει μὲ θυμό. Τί κλαῖς μωρή; γρουσούζα! Σκοτωμένο μ' ἔφεραν καὶ κάνεις ἔτσι δά; Δὲν ὑποφέρεσαι, τὸ ξέρεις γιὰ ὄχι; Ζωὴ εἶν' αὐτή! Νὰ μὴν τὸ κουνήσῃ πειὰ κανεὶς ἀπὸ δῶ μέσα! —σωστὸ νοσοκομεῖο τὸ κάμαμε! Μηδὰ τὄθελα ἐγώ, ποὺ ἄργησα; Νὰ μ' ἔμπλεξαν κάτι φίλοι, δὲ μ' ἀφήσανε νὰ φύγω: μὲ κοροϊδεύανε γιὰ τὴν παντρειά μου καὶ μὲ τὸ δίκιο τους ποὺ τὰ μπλάστρωσα καὶ γίνηκα νταντὰς καὶ νοσοκόμος!...

Μόλις ἄκουσε τὴ μιλιά του ἡ Βεργινία, στέγνωσαν τὰ δάκρυά της καὶ μὲ μιὰ φωνὴ σὰν πνοή, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ καὶ λίγο γέλιο μέσα στὸ παράπονό της, τοῦ εἶπε:

—Φοβήθηκα μήπως δὲν ξανάρθῃς, καὶ πάλι τὰ μάτια της ἀρχίσανε νὰ τρέχουν...

Μὰ ὁ Νῖκος δὲν ἄκουσε καὶ δὲν εἶδε τίποτα, μόνο ἔλεγε παρακάτω:

—Ἔπειτα ἤξερα, ποὺ εἶχες τὴν Εὐρυδίκη κοντά σου: μοὖπε πὼς θὰ κάτσῃ νὰ σοῦ κάνῃ συντροφιὰ ἴσαμε ποὺ νὰ γυρίσωμε...

Ὡς που νὰ τὸ καταλάβωμε πέρασε ἡ ὥρα. Τὸ περισσότερο ἔμεινα γιὰ χάρι τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ τὄχαμε τώρα ἕνα μῆνα μανταλωμένο ἐδῶ μέσα καὶ δὲν εἶδε μέρα Θεοῦ: ἤθελε νἄκανε ἕνα γῦρο τὸ κορίτσι καὶ τὸ λυπήθηκα. Θέλεις νὰ σοῦ δώσω τίποτα νὰ πιῇς; τὴν ἀρώτησε βλέποντάς την ποὺ ξεροκατάπινε.

Καὶ σηκώθηκε. Δρασκέλισε τὸ λοφάκι, ποὔκανε τὸ κορμάκι τῆς Λιόλιας κάτω ἀπ' τὸ πάπλωμα καὶ τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ λίγο γάλα.

—Θὰ σοῦ φέρω αὔριο πάλι τὸ γιατρὸ νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε! τῆς εἶπε τελευταῖα. Ἔπειτα ξανάπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε στὸ λεφτό. Ἡ ἀναπνοή του σερνόταν βαρειὰ καὶ βαθειὰ ροχάλιζε σχεδόν, ποὺ δὲν τὄκανε ποτέ του...

Κάτω ἀπ' τὸ πάπλωμα τῆς Λιόλιας κάτα τάραζε... τρεμοσάλευε: ἡ Λιόλια ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά... ἔκλαιγε γιὰ τὴ δυστυχισμένη τὴ Βεργινία, γιὰ τὸ φιλὶ τοῦ Νίκου, ποὺ τῆς ἔκαιγε ἀκόμα στὰ χείλη ὡς καὶ μέσα στὴν ψυχή της, ἔκλαιγε γιὰ τὸ χορό, ποὺ τέλειωσε καὶ γιὰ τὰ βιολιά, ποὺ ἔπαιζαν πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ γλυκὰ μόλις πήγαιναν κοντά τους καὶ τώρα σβύσανε γιὰ πάντα γιατί ἅμα σβύσῃ κάτι καὶ πεθάνῃ, γιὰ πάντα πεθαίνει!

Μέσ' τ' ἀναφυλλητά της ἄκουγε:

Νὰ ἡ Μικρούλα!
Νὰ ἡ Μικρούλα! νά!
Αὐτή, ποὺ ἔρχεται,
Ἡ παχουλή-ή!

κι' ἀνάμεσα μπερδεμένον εναν ἄλλο σκοπὸ τοῦ Λανσιέ, ποὺ τῆς φαινόταν πὼς ἔλεγε:

Ἔλα Λιόλια! ἔλα Λιόλια!
Ἔλα πᾶμε στὸ βουνὸ—
Μωρ' ἔλα Λιόλια! Λιόλια! Λιόλια!
Ἔλα πᾶμε στὸ βουνό!

Καὶ σὰ-α-ὰ δὲ θὲς μὴν ἔρχεσαι!
Καὶ σὰ-α-ὰ δὲ θές, μὴν ἔ-ε-ερχεσαι
Πάω μονάχος, πάω μονάχος,
πάω μ' ἄλλη στὸ βουνό...

Ἄχ, πόσο πολὺ τὸ ἤθελε. Καὶ πάλι ἕναν τόνο πιὸ ψηλά:

Ἔλα Λιόλια! ἔλα Λιόλια!
Ἔλα πᾶμε στὸ βουνό.
Μωρ' ἔλα Λιόλια! ἔλα Λιόλια
Ἔλα πᾶμε στὸ βουνό!

Καὶ σὰ-α-ὰν τὸ θές, μὴν τρέπεσαι!
Καὶ-αι σὰ-αν τὸ θὲς μὴν τρέ-ε-επεσαι!
Λιόλια, Λιόλια! Λιόλια! Λιόλια!
Πᾶμε πᾶμε στὸ βουνό!

Ἔτσι τῆς ἔλεγε ὁ σκοπὸς τοῦ Λανσιέ, μὰ τὸ ἴδιο τῆς ἔλεγαν καὶ τοῦ Νίκου τὰ μάτια, καθὼς χόρευε στὴν ἀγκαλιά του, ποὔτανε καρφωμένα ἀπάνω της καὶ τὰ αἰσθανότανε νὰ λάμπουνε σὰν ἄστρα ἀπάνω στὰ μαλλιά της καὶ μέσα της νὰ καίῃ ἡ ἀστροφεγγιά τους. Τὸ στόμα του ἦτανε μισανοιχτὸ κι' ἔφεγγαν τὰ δόντια του καὶ στὸ πρόσωπό της φυσοῦσε ἡ ζεστὴ πνοή του! Πῶς τὴν ἔσφιγγαν τὰ δάχτυλά του γλυκὰ κάτω ἀπ' τὶς ἀμασχάλες!...

Λιόλια—Λιόλια! Λιόλια—Λιόλια!
Πᾶμε, πᾶμε στὸ βουνό!...

Καὶ πήγανε στὸ βουνὸ κι' ἐκεῖ τὴν ξαναφίλησε ὁ Νῖκος πολλὲς φορὲς στὸ στόμα κι' αὐτὴ τονὲ φίλησε στὰ πράσινά του μάτια...

...Ἀποκοιμήθηκε...

Στὸν ὕπνο του ὁ Νῖκος παραμιλοῦσε: δυὸ-τρεῖς φορὲς φώναξε τὴ Λιόλια. Τὸ καντῆλι κουράστηκε πειὰ νὰ φέγγῃ καὶ νὰ θλίβεται... Ἄρχισε νὰ πετάῃ σπίθες μὲ κρότο, νὰ ρίχνῃ τὴ φλόγα του μὲ τὸ μελανὸ τὸ μάτι ἀψηλὰ καὶ νὰ τὴν τραβάῃ πίσω: ἴδιο στῆθος σὲ θανάσιμη ἀγωνία, ποὺ τοῦ στερεύει ἡ ἀνάσα —καὶ μ' ἕνα τσιριχτὸ ἀνάλαφρο, ἔσβησε.

Πῶς δὲν πέθανε αὐτὴν τὴν νύχτα ἡ Βεργινία!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενο)

Μία ὡραία φωτογραφία τῆς μεγάλης βεντέττας Κάτε Ντὶ Νάγκε, όταν εταξείδευσεν στὴ Κίνα, διὰ νὰ γυρίσῃ τὴν ταινία, «Ἕνα Κορίτσι στὴ Σαγκάη»

Τὶς περισσότερες φορὲς τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς βοηθεῖ ἡ Θεὰ Τύχη, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν κάτι, ποὺ θεωρεῖται ὡς «ἀστυνομικὸς θρίαμβος»...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

=== ΤΟΥ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ ΠΙΚΑΡ

—Ἀφοῦ διασκεδάζεις σημειώνοντας τὶς πιὸ περίεργες ὑποθέσεις, ποὺ ἐμελετήσαμε, ἐπίτρεψέ με, ἀγαπητέ μου Μπόμπ, νὰ σοῦ ὑποδείξω μιὰ ἄλλη, ποὺ μοῦ ἔπεσε στὰ χέρια, γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσω, ὅταν ἐσὺ περνοῦσες τὶς διακοπές σου.

Ὁ Λέων Μαρντός, ὁ Παρισινὸς ντετέκτιβ, σηκώθηκε, διευθύνθηκε στὸ γραφεῖο του, ἀπ' ὅπου πῆρε ἕναν μικρὸν ἐλέφαντα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ ταμπὸν καὶ τὸ ἔδωσε στὸ συνεργάτη του, προσθέτοντας:

—Αὐτὸς ὁ ἐλέφαντας, τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀριστούργημα γλυπτικῆς, ὅπως μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου, μοῦ προσεφέρθηκε ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν ἐπιτυχία μου.

—Βλέπω, ἀρχηγέ, ὅτι «ἐργασθήκατε» μεταξὺ τοῦ κόσμου τῶν συλλεκτῶν καὶ ἀσφαλῶς, θὰ πρόκειται γιὰ κάποια κλοπή;

—Ναί, ἀλλὰ ἄκουσε, θὰ σοῦ θέσω τὸ πρόβλημα, ὅπως τέθηκε σὲ μένα στὴν ἀρχὴ τῆς ὑποθέσεως:

»Ἕνα πρωΐ, τὴν ἑπομένη τῆς ἀναχωρήσεώς σου, ἕνας πελάτης παρουσιάστηκε σπίτι μου καὶ ἐπέμεινε νὰ μὲ δῇ. Τὸν δέχθηκα. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ἡλικιωμένος, μὲ πρώτης τάξεως ἐνδύματα. Ἐφαινόντανε πολὺ συγκινημένος, ποὺ, καθὼς ἀντελήφθηκα ἀμέσως, δὲν ἦταν παρὰ συγκρατημένος θυμός. Ὁ κ. Κάρολος Νταβὶντ, ὁ πελάτης μου, ἦταν ἔξαλλος, κυριολεκτικά, κατὰ τῆς ἐπισήμου ἀστυνομίας, ποὺ δὲν εἶχε σταθῆ ἱκανὴ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς κλέφτες μιᾶς συλλογῆς παλαιῶν ἔργων ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν καὶ χρυσόν, ἀνυπολογίστου ἀξίας, ποὺ τοῦ ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ σπίτι του, πρὸ τριῶν μηνῶν. Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν γράψει διὰ τὴν κλοπὴ καὶ ἡ ὑπόθεσι δὲν μοῦ ἦταν ἄγνωστη. Ὡστόσο, ἄφησα τὸν Κάρολο Νταβὶντ νὰ μοῦ τὴν διηγηθῇ λεπτομερῶς. Μοῦ ἐξιστόρησε λοιπὸν ὅτι ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμο συλλογὴ αὐτή, προερχόντανε ἀπὸ μιὰ κληρονομία τοῦ ἀδελφοῦ του, πλουσίου ἐμπόρου στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Κίνα. Ὁ Ἐδμόνδος Νταβὶντ, πεθαίνοντας, ἐκληροδότησε τὸ ρευστὸ χρῆμα του σὲ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Τὸ σπίτι του, τὰ ἔπιπλά του καὶ τοὺς πίνακες ἀξίας τοὺς ἄφησε σ' ἕναν ἀνεψιό του, τὸν Ροβέρτο Νταβὶντ, νέον καὶ διακεκριμένον ἐπιστήμονα ἀρχαιολόγο καὶ τέλος, τὴν συλλογή του «χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντόδοντος» καὶ μερικὰ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα, στὸν Κάρολο Νταβὶντ, τὸν πελάτη μου. Ἡ κληρονομία, ποὺ τοῦ ἔπεσε ἀντιπροσώπευε ὁλόκληρη περιουσία. Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ Κάρολος Νταβὶντ δὲν ἦταν συλλέκτης καὶ ἐὰν ἐθαύμαζε εἰλικρινὰ τὰ ὡραιότατα ἔργα, ποὺ ἐγέμιζαν μιὰ βιτρίνα τῆς βιβλιοθήκης του, θὰ ἐκτιμοῦσε, ὅμως, περισσότερο μερικὰ χρεώγραφα τῆς ἴδιας ἀξίας.

Ὁ ντετέκτιβ, ἦναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἐσυνέχισε:

—Πολὺν καιρὸ ὁ πελάτης μου ἐδίστασε νὰ πωλήσῃ ἔστω καὶ ἕνα ἔργο τῆς συλλογῆς. Ἐξ ἄλλου, τὸν ἐμπόδιζε ἕνας εἰδικὸς ὅρος τοῦ κληροδότου καὶ ὁ φόβος μήπως τὸν γελάσουν. Αὐτὸς ὁ δισταγμὸς ἐκράτησε μέχρι τῆς ἡμέρας, ποὺ ἕνα γραμμάτιο τοῦ παρουσιάσθηκε πρὸς ἐξόφλησι γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ξεπουλήσῃ ἕνα χρυσὸ ἀγαλματάκι, γιὰ τὸ ὁποῖο τοῦ δώσανε πέντε χιλιάδες φράγκα.

»Ἀπὸ τὴν μικρὴ αὐτὴ πώλησι μαθεύτηκε ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς συλλέκτας ἡ ὕπαρξι τῆς πολύτιμης συλλογῆς —κι' ἀπὸ τότε, ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες, παρήλασαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Καρόλου Νταβὶντ ὅλοι οἱ συλλέκται καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι, θαυμάζοντάς την καὶ προσφέροντας μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσουν. Ἀλλὰ ὁ πελάτης μου ἀρνήθηκε συστηματικά. Μιὰ μέρα, ὅμως —τὸν καιρὸ ἀκριβῶς, ποὺ νόμιζε, ὅτι εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους— γυρνῶντας σπίτι του τὸ βράδυ εἶδε μὲ τρόμο ὅτι ὅλες οἱ πόρτες τοῦ διαμερίσματός του ἦταν ἀνοιχτὲς καὶ τὸ κυριώτερο, ὅτι ἡ πολύτιμη συλλογή του ἔλειπε.

— Μιὰ κλοπὴ κανονική; διέκοψε ὁ Μπόμπ.

—Ὄχι ἐντελῶς, ἀγαπητέ μου, γιατὶ μόνον ἡ συλλογὴ εἶχε κλαπῆ.

»Οἱ λωποδύτες εἶχαν περιφρονήσει κοσμήματα, χρεώγραφα καὶ ζωγραφικοὺς πίνακες, γιὰ νὰ σηκώσουν ἀποκλειστικὰ τὴ συλλογή.

—Νὰ μιὰ ἔνδειξις πολύτιμη γιὰ τὶς ἔρευνες. Αὐτὸ θὰ περιώρισε τὸ πεδίο τῶν ἀναζητήσεών σας, παρετήρησε ὁ Μπὸμπ Λεμουάν.

—Κι' ὡστόσο, ἡ ἀστυνομία δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε, ἀπάντησε ὁ Λέων Μαρντός, χαμογελῶντας.

—Ἀλλὰ σεῖς, ἀρχηγέ;

—Ἔκαμα ὅ,τι καὶ ἡ ἀστυνομία, ἐρεύνησα ὅλον τὸν κόσμο τῶν συλλεκτῶν, τῶν ἀρχαιοκαπηλῶν καὶ τῶν μεταπωλητῶν... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπογοητευτικό. Μερικοὶ ἦταν, ἴσως, ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν τὴν κλοπή, ἀλλὰ κανένας τους δὲν μᾶς παρουσίασε καὶ τὴν παραμικρότερη ἔνδειξι.

—Τότε, ἀρχηγέ;

—Τότε, ξανάρχισα τὴν ἔρευνά μου ἀπὸ τὶς βάσεις της. Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐδόθηκαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς συλλογῆς σ' ὅλες τὶς διεθνεῖς ἀγορές, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶχε κι' ἀπὸ κεῖ προκύψει. Ἔμενε ἡ ὑπόθεσι, ὅτι ὁ λωποδύτης ἦταν ἕνας λυσσασμένος ἐρασιτέχνης, ποὺ ἔκλεψε τὴ συλλογή, ὄχι γιὰ νὰ τὴν πωλήσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν θαυμάζῃ μόνος του.

Ὁ ντετέκτιβ ἐσιώπησε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

— Ξέρεις τώρα ὅσα ἤξερα κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ἐάν, ὡστόσο, θέλεις νὰ μοῦ θέσῃς κανένα ἐρώτημα μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς, τελείωσε χαμογελῶντας συγκαταβατικά...

—Πολὺ εὐχαρίστως, ἀρχηγέ, εἶπε ὁ Μπὸμπ Λεμουάν. Πρῶτον, ἐὰν παραδεχθοῦμε, ὅτι κανένας ἐπισκέπτης τοῦ Καρόλου Νταβὶντ δὲν εἶνε ὁ ἔνοχος, ἐπιτρέπεται νὰ σκεφθῇ κανείς, ὅτι ἡ κλοπὴ εἶνε μιὰ ἔξυπνη σκηνοθεσία, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ πιστευθῇ ὅτι ἡ συλλογὴ κλάπηκε. Ὁ Κάρολος Νταβὶντ ἀποφεύγει ἔτσι τὸν εἰδικὸ ὅρο τῆς διαθήκης καὶ ἔχει κατόπιν ὅλη τὴν ἐλευθερία νὰ πωλήσῃ σ' ἕναν συλλέκτη τὴν πολύτιμη συλλογή του.

—Καλὰ τὸ φαντάσθηκες, Μπόμπ, ἀλλὰ λυποῦμαι διαβεβαιώνοντάς σε, ὅτι ἐὰν ὁ πελάτης μου ἐκλάπηκε, δὲν διέπραξε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν κλοπή. Ὁ Κάρολος Νταβὶντ εἶνε ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦν καὶ τὸν ἐμπιστεύονται ὅλοι οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς του. Ἀπόδειξι τούτου εἶνε, ὅτι τὴν ἑπομένη τοῦ ἀτυχήματός του, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀνεψιοῦ του Ροβέρτου. Αὐτὸς ποὺ εἶχε μάθει τὴν κλοπή, ἐρχότανε νὰ προσφέρῃ στὸ θεῖο του τὰ χρήματα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἀνάγκη. Τοῦ ἀνήγγειλε ἐπίσης, ὅτι ἔφευγε γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι μελετῶν καὶ τοῦ ἐμπιστευότανε μιὰ μικρὴ βαλίτσα, καλὰ κλειδωμένη, ποὺ —ὅπως εἶπε— περιεῖχε μερικὰ σπουδαῖα ἔγγραφα. Ὁ πελάτης μου δέχθηκε νὰ φυλάξῃ τὴ βαλίτσα καὶ ἀρνήθηκε τὰ χρήματα.

—Λοιπόν, ἀρχηγέ, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε. Σᾶς παρακαλῶ, ἐξηγῆστε μου.

—Πάντα ἡ τύχη, αὐτὴ ἡ θεὰ τῶν ἀστυνομικῶν, μὲ βοήθησε.

Καὶ ἐσυνέχισε:

—Ἐντελῶς τυχαῖα, μιὰ μέρα ἔμαθα, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ πελάτου μου, ὁ Ροβέρτος Νταβὶντ, ἔδιδε διάλεξι, ἐδῶ στὸ Παρίσι, ἐνῷ ἐγὼ τὸν ἐνόμιζα σὲ ταξεῖδι. Ἐπῆγα στὴ διάλεξί του, γιὰ νὰ τὸν γνωρίσω. Αὐτοσυνεστήθηκα, χωρὶς νὰ πῶ τὸ ἐπάγγελμά μου καὶ τὸν συνώδευσα ἕως τὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης ποὺ ἄρχισε νὰ μοῦ δείχνῃ, μόλις ἔμαθε, ὅτι ἤμουν «πολὺ γνωστὸς» τοῦ θείου του. Ἔτσι τυχαῖα, σχεδόν, ὅταν βρεθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, τοῦ εἶπα, ὅτι ἤμουν ἀστυνομικὸς καὶ ὅτι ἤμουν ἐπιφορτισμένος μὲ τὴ διαλεύκανσι τῆς ὑποθέσεως τοῦ θείου του. Ἀμέσως αὐτὸς ἐκιτρίνισε καὶ τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Τότε κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα, ὅτι ἐπίστευα νὰ συλλάβω τὸν ἔνοχο, σὲ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ παίρνοντας τὴν ἀπόφασί του, μοῦ εἶπε:

—Περάστε στὸ σπίτι, θὰ σᾶς τὰ ὁμολογήσω ὅλα.

—Ὅσο κι' ἂν ἤμουν κατάπληκτος —ἐτόνισεν ὁ ντετέκτιβ— τὸν ἀκολούθησα. Ὅταν καθήσαμε στὸ γραφεῖο του, μοῦ διηγήθηκε μ' ὅλη τὴν δυνατὴ εἰλικρίνεια τί ἀκριβῶς συνέβη. Αὐτὸς εἶχε κλέψει τὴ συλλογή, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ θεῖο νὰ τὴν διασκορπίσῃ, πουλῶντας την ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὅσα-ὅσα. Γιὰ ἀπόδειξι τῆς καλῆς του πίστεως, ἐπῆρε ὅλη τὴ συλλογή, τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ βαλίτσα καὶ τὴν παρέδωσε «γιὰ φύλαξι» στὸν ἴδιο τὸν θεῖο του, λέγοντάς του, ὅτι ἐπήγαινε σὲ ταξίδι.

Ἀνέλαβα νὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσι: Ὁ ἀνεψιὸς νὰ δώσῃ στὸ θεῖο του ἕνα εἰσόδημα διὰ βίου κι' ἐκεῖνος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τοῦ ἀφήσῃ πεθαίνοντας, τὴ συλλογή. Ὅταν ὁ Ροβέρτος Νταβὶντ μ' ἀποχαιρετοῦσε, εὐχαριστῶντας με, γιατὶ δὲν τὸν παρέδωσα στὴ Δικαιοσύνη, δὲν κρατήθηκε καὶ μὲ ρώτησε:

—Μὰ πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, πῶς μπορέσατε νὰ μ' ἀνακαλύψετε;

—Καὶ τί ἀπαντήσατε, ἀρχηγέ;

—Ἐπαγγελματικὸ μυστικό! ἀπάντησε γελῶντας ὁ διάσημος ντετέκτιβ.

HENRI PICARD

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΨΕΥΤΙΕΣ ΜΕ ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ!

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ὁ Μυγχάουζεν κεῖνο τὸ βράδυ ἔφτασε μὲ πολὺ κέφι στὴ συντροφιά. Χωρὶς παρακάλια, πῆρε τὴ θέσι του καὶ ἄναψε τὴν πίπα του κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ διηγῆται:

—Θἄχετε, βέβαια, ἀκούσει γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ πλοιάρχου Φὶμ στὸ Βόρειο Πόλο. Τὸν πλοίαρχο αὐτὸν τὸν συνώδεψα κι' ἐγὼ στὸ ταξίδι του. Εἴχαμε προχωρήσει ἀρκετά, ὅταν πῆρα τὸ τηλεσκόπιό μου—σᾶς εἶπα γι' αὐτὸ στὴν πολιορκία τοῦ Γιβραλτάρ, ποὺ σᾶς διηγήθηκα τὴν ἄλλη βδομάδα,—καὶ κοίταξα γύρω. Τί τὰ θέλετε; Καλὰ εἶναι νὰ ξέρῃ κανένας ποῦ βρίσκεται. Μισὸ μίλι λοιπὸν μπροστὰ εἶδα ἕνα παγόβουνο, ψηλό, σὰν τὰ κατάρτια τοῦ πλοίου μας, νἄρχεται κατ' ἀπάνω μας:

—Πάει, φώναξα, χαθήκαμε!

—Γιατί;

—Γιατὶ ἔρχεται ἐπάνω μας ἕνα παγόβουνο. Ἔγινε τόση φασαρία στὸ σκάφος, ὥστε παρὰ λίγο ν' ἀναποδογυριστῇ. Εὐτυχῶς, ποὺ πάτησα γερὰ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ κι' ἔτσι ἔφερα τὴν ἰσορροπία καὶ δὲν ἀναποδογυρίσαμε. Μὰ ἀμέσως διέταξα ἡσυχία καὶ ἐνεψύχωσα τοὺς ναῦτες. Τότε ἐπῆρα τὸ τηλεσκόπιο καὶ κοίταξα ξανὰ τὸ παγόβουνο. Κι' ἔμεινα κατάπληκτος. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ἦταν δυὸ ἀρκοῦδες, ποὺ, ὅπως φαινόντανε, πάλευαν λυσσασμένα, πολεμῶντας ἡ μιὰ νὰ ρίξῃ τὴν ἄλλη στὴ θάλασσα. Χωρὶς πολλὴ φασαρία, στάθηκα στὸ παραπέτο τοῦ καραβιοῦ κι' ὅπως τὸ παγόβουνο ἐρχόντανε ἀπάνω μας, τὸ ἔσπρωξα μὲ ἐπιτηδειότητα, ὥστε νὰ περάσῃ ξυστά, κι' ὕστερα τὸ γάντζωσα μὲ μιὰ μεγάλη καδένα, ποὺ μὲ βοήθησαν οἱ ναῦτες νὰ τὴν δέσω καλὰ στὸ καράβι. Κι' ἀμέσως μ' ἕνα σάλτο βρέθηκα ἐπάνω στὸ παγόβουνο. Χωρὶς νὰ χάσω στιγμή, ἀνέβηκα στὸ ὑψηλότερο μέρος του, γιὰ νὰ βλέπω τὶς ἀρκοῦδες κι' ἀπὸ κεῖ εἶδα πὼς αὐτὲς οἱ εὐλογημένες ἔπαιζαν, ἀντὶ νὰ μαλώνουν. Ἄρχισα τότε νὰ λογαριάζω πόσα θἄπιανα ἀπὸ τὰ γουναρικά τους, γιατὶ κάθε μιὰ ἦταν σὰν τὸ μπόϊ μου. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ σημάδευα, γλύστρησα κι' ἐκατρακύλισα. Φαίνεται, κύριοι, πὼς λιποθύμησα. Γιατί, ὅταν συνέφερα, εἶδα πὼς μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρκοῦδες μ' εἶχε ἀναποδογυρίσει καὶ μ' ἔσερνε, τραβῶντάς με ἀπὸ τὴν πέτσινη ζώνη μου. Τ' ἀπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ μου ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς ἀρκούδας καὶ τὰ πόδια μου ἐξέχανε μπροστά. Τὸ θηρίο εἶχε ἀγριέψει καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γινότανε. Ἀλλὰ τότε, μιὰ ἔμπνευσι μοὖρθε. Τράβηξα τὸ μαχαίρι μου τὸ κυνηγετικὸ ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ ἔκοψα τρία δάκτυλα τῆς ἀρκούδας, ἀπὸ τὸ πισινὸ ποδάρι. Στὴ στιγμὴ τὸ θηρίο μ' ἀφίνει καὶ τότε ἤθελα νὰ βλέπατε. Πιάνω τὸ τουφέκι μου καὶ τ' ἀρχίζω στὶς σφαῖρες. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, πὼς μὲ τὴν πρώτη τὸ ξάπλωσα νεκρό. Ἀλλὰ τί ἦταν κεῖνο τὸ κακό. Ὁ πυροβολισμός μου ξύπνησε πάλι ἄλλα θηρία, ποὺ κοιμόντανε στὸ παγόβουνο, κι' ὅλα τρέξανε γύρω μου καὶ μὲ πολιόρκησαν. Σκέφθηκα γλήγορα καὶ τὸ πῦρα. Σὲ πέντε λεπτὰ ἔνδαρα τὴ σκοτωμένη ἀρκοῦδα κι' ἐμπῆκα μὲς στὸ τομάρι της. Κι' ἦταν καιρός, γιατὶ τὸ κοπάδι τῶν θηρίων ἦταν κοντά. Σηκώθηκα ὄρθιος κι' οἱ ἀρκοῦδες περνοῦσαν μιὰ-μιά, μὲ μυριζόνταν κι' ἔμεναν ἱκανοποιημένες. Τότε σκέφτηκα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴ φιλία αὐτή. Καί, πιάνοντας καλὰ τὸ μαχαίρι μου, βάρεσα στὴ ραχοκοκκαλιὰ τὴν πιὸ μεγάλη ἀρκοῦδα—γιατί, ξέρετε, κανένα ζωντανὸ δὲν γλύτωσε ὕστερα ἀπ' αὐτό. Ἀμέσως τὸ θηρίο ἔπεσε, χωρὶς νὰ μουγγρίσῃ. Αὐτὸ ἔκαμα γιὰ ὅλα τὰ θηρία. Ὅταν τὶς σκότωσα ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρκοῦδες, τότε ἦρθαν καὶ ναῦτες στὸ παγόβουνο καὶ τὶς γδάραμε καὶ κουβάλησαν ὕστερα στὸ καράβι δέρματα καὶ χοιρομέρια. Πετάξαμε ὅμως στὴ θάλασσα ἀρκετὸ κρέας, γιατὶ δὲν εἴχαμε ποῦ νὰ τὸ τοποθετήσουμε.

Τότε σκεφθήκαμε νὰ γυρίσουμε πίσω, γιὰ νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπὸ τὸ κυνῆγι μου. Καὶ πραγματικά, πήραμε τὴ θάλασσα κι' ἐφθάσαμε στὴ Λόντρα. Ἔστειλα δῶρα στοὺς λόρδους καὶ τοὺς αὐλικούς, ἔστειλα τὴν καλλίτερη γοῦνα στὴν αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας, ποὺ τόσο ἐνθουσιάστηκε, ποὺ ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ πρῶτο ὑπασπιστή. Μὰ δὲ δέχθηκα ἀπὸ μετριοφροσύνη τὴν τιμὴ αὐτή.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀρκουδοϊστορία νομίζω πὼς εἶναι ἀρκετὴ γιὰ ἀπόψε.

ΑΛΦΟΝΣΙΝ ΠΛΕΣΣΙ - ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΓΚΩΤΙΕ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ

Ἀπὸ ὅλες τὶς ὡραῖες γυναῖκες—καὶ εἶναι ἀτελείωτος ὁ κατάλογός τους—ποὺ τὰ εἶχαν χαλάσει μὲ τὴν ἀρετή, καμμιὰ δὲν ἔφθασε στὴ φήμη τῆς Ἀλφονσὶν Πλασσὶ, τῆς κυρίας μὲ τὰς καμμελίας. Οὔτε ἡ ὡραία Νινὸν ντὰ Λανκλό, οὔτε ἡ Μαριὸν Νταλὸρμ, ποὺ τόσο ὕμνησαν οἱ ποιηταὶ, οὔτε ἡ Ροζαλία Λεὸν ποὺ ἀπὸ σερβιτόρα σὲ χάνι ἔγινε πριγκήπισσα τοῦ Λιχτενστάϊν, οὔτε ἡ Μαργαρίτα Μπελλανζὲ ποὺ ἔγινε σχεδὸν Αὐτοκράτειρα, οὔτε ἡ Λόλα Μοντὲς ποὺ βασίλευσε στὴ Βαυαρία, δὲν ἐκίνησαν τόσο τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον ὅσον τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι τοῦ ὁποίου τὸ γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ χαμόγελο μέθυσε τὸ Παρίσι γιὰ τέσσερα ἢ πέντε χρόνια. Μόνη, ἴσως, ἡ ἐρωτευμένη καὶ ἄστατη Μανὸν ἀσκεῖ ἀκόμη τόση γοητεία, ἀλλὰ ἡ Μανὸν ἦταν ἕνα φανταστικὸ πρόσωπο ποὺ ὀφείλει τὸ πᾶν στὸν ἀββᾶ Πρεβὸ καὶ περισσότερο στὸ Μασσενέ.

Ἡ Ἀλφονσὶν Πλεσσὶ, βρῆκε, βέβαια, τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ ποὺ συνετέλεσε πολὺ στὴ φήμη της, ἀλλὰ ἡ χάρι της εἶχε ἤδη ἀσκήσει τὴν ἐπιρροή της πολὺ πρὶν γίνῃ ἡρωΐδα ἑνὸς περιφήμου μυθιστορήματος καὶ ἑνὸς δράματος μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία. Ἡ αἰνιγματική της δύναμι ἐπεβλήθη χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς λογοτεχνίας. Συνεχίζεται ἀκόμη καὶ ἡ κυρία μὲ τὰς καμελίας ἔχει ἀκόμη πλῆθος μαυμαστῶν.

Εἶναι ἀληθινὰ πολὺ περίεργη ἡ ἱστορία τῆς περίφημης αὐτῆς γυναίκας ὅπως ἀποκαλύπτεται σήμερα ἐπὶ τῇ βάσει αὐθεντικῶν πηγῶν. Ὁ πατέρας της ἦταν ὁ Μαρῖνος Πλεσσὶ, Νορμανδὸς χωριάτης, χωρὶς πεντάρα, κακὸς, στριμμένος, σκληρὸς καὶ ἔκφυλος, ποὺ δὲν ἔκανε κανένα ἐπάγγελμα, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ πλανοδίου μικροπωλητὴ ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ γυρίζῃ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κυνηγῶντας γυναῖκες καὶ σταθεύοντας στὶς ταβέρνες. Μητέρα της ἦταν μιὰ τίμια καὶ ὡραία γυναῖκα τὴν ὁποία εἶχε ξεμυαλίσει ὁ Πλεσσὶ καὶ ἡ ὁποία, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν βίαιον σύζυγόν της γιὰ νὰ γίνῃ καμαριέρα μιᾶς πλουσίας Ἀγγλίδος ποὺ ἐταξείδευε διαρκῶς καὶ ἡ ὁποία, πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριὸ, παρέδωσε σὲ συγγενεῖς της τὰ δυὸ κορίτσιά της. Ἡ Ἀλφονσὶν λοιπὸν μεγάλωσε στὰ χωράφια, χωρὶς καμμίαν ἐπίβλεψι, ἐγκαταλελειμμένη στὰ ἔνστικτά της, ἐκτεθειμένη στὶς ἐπιθέσεις τῶν νεαρῶν τοῦ χωριοῦ. Ἕνας θίασος παλαπάτσων, τὸν ὁποῖον ἀκολούθησε, τὴν ἔφερε στὸ Παρίσι, ὅπου τὴν ἐγκατέλειψε.

Τότε ἦταν μόλις δέκα τεσσάρων ἐτῶν. Ἕνας λαχανοπώλης τῆς ὁδοῦ Ντὲζ-Ἐκὺ τὴν πῆρε ὡς ὑπηρέτρια ; ἦταν ἕνα μικρὸ ἀγριοκόριτσο, ντυμένο μὲ κουρέλια, ποδεμένο μὲ ξυλοπάπουτσα, φοβιτσιάρικο καὶ ὑπάκουο, ποὺ φοβόταν τὸ διάβολο καὶ τοὺς βρυκόλακες. Ἦταν τελείως ἀγράμματη καὶ δὲν ἤξερε νὰ γράψῃ οὔτε τὸ ὄνομά της.

Μετὰ τρία ἔτη παρευρίσκεται στὴν Ὄπερα, σὲ κάθε πρεμιέρα, στὸ θεωρεῖο ἑνὸς νεαροῦ δουκὸς ποὺ φέρε ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας. Εἶναι πιὰ ἡ γυναῖκα ποὺ θαυμάζεται περισσότερο, ἡ πιὸ κομψὴ καὶ ἡ πιὸ λεπτὴ Παριζιάνα. Οἱ μεγαλείτερες κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας ζηλεύουν τὴ χάρι της, τὴν κομψότητά της, τὸ ντύσιμό της, τὴ συμπεριφορὰ μαρκησίας, τὴν γεμάτη λεπτότητα διαγωγή της. Οἱ διασημότεροι ἄνδρες, μὲ τίτλους ἱστορικούς, αὐτοὶ ποὺ δίνουν τὸν τόνο στὸ Παρίσι, θεωροῦν τιμή τους νὰ γίνουν δεκτοὶ στὸ σπίτι της˙ οἱ περιφημότεροι καλλιτέχναι συμβουλεύονται τὸ γοῦστο της˙ οἱ ἐνδοξότεροι συγγραφεῖς εὐχαριστοῦνται νὰ τὴν ἀκούουν˙ ἔχει διαβάσει τὸ πᾶν˙ εἶναι μουσικός˙ γράφει χαριτωμένα γράμματα μὲ ἄψογη ὀρθογραφία καὶ ὕφος˙ ἄφοβη ἱππεύτρια διατρέχει τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης ἀκολουθουμένη ἀπὸ μίαν ἴλην θαυμαστῶν. Μὲ τί θαῦμα συνετελέσθη αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις ; Τί συνέβη μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν ; Ἄγνωστον.

Ἡ Μαρὶ Ντυπλεσσὶ-ἡ Ἀλφονσίνη ἄλλαξε τὸ μικρό της ὄνομα καὶ ἐπρόσθεσε στὸ ἐπίθετό της τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς εὐγενείας—ἡ Μαρὶ Ντυπλεσσὶ δὲν ἔχει κανένα ἐχθρό˙ ὅλοι τὴν λατρεύουν˙ ποτὲ δὲν εὑρέθη ἀνακατεμένη σὲ κανένα σκάνδαλο, σὲ καμμιὰ ἱστορία χαρτοπαιγνίου, χρεῶν ἢ μονομαχίας, ὅπως οἱ περισσότερες ἔνδοξες καλλονές. Μόνο ἡ καλωσύνη της ἔμεινε περίφημη. Ἡ ἱστορία τῆς ἀποδίδει μεγάλον ἀριθμὸν πολὺ μεγάλον ἀριθμὸν ἐραστῶν.... Δὲν ὑπάρχει ἕνας ποὺ νὰ μὴν ἔγινε φίλος της καὶ νὰ μὴν ἦταν ὑπερήφανος γι' αὐτό.

Ἂν καὶ δὲν ἦταν καθόλου φιλοχρήματος, ἡ πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ ἔμεινε τι της η κορη του Μαρινου Πλεσσι, παρέθετε δεῖπνον μετὰ τὸ θέατρο, ὅπου ἐμφανιζόταν σχεδὸν κάθε βράδυ, γοητευτική, γελαστή, περιποιητική, ἰδεωδῶς ὡραία : μεγάλα μαῦρα, ζωηρὰ γλυκά, ἔκπληκτα μάτια, σχεδὸν ἀνήσυχα, «γεμᾶτα διαδοχικῶς ἁγνότητα καὶ ἀορίστους πόθους». Φρύδια ὑπέροχα «ποὺ φαινόνταν ζωγραφισμένα στὸ μέτωπό της»˙ μακρυὰ, πυκνὰ καὶ μαῦρα μαλλιὰ τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν διαμάντια καὶ ἄνθη˙ ἕνα σῶμα λεπτὸ καὶ λιγερό. Ἰδοὺ τί εἶχε γίνει μέσα σὲ τρία χρόνια στὸ Παρίσι ἡ μικρὴ ἀγράμματη καὶ ἄξεστη χωριατοπούλα. Τὴν ἐποχὴ τοῦ θριάμβου της ἦταν μόλις εἴκοσι ἐτῶν. Τί εὐτυχισμένη θὰ ἦταν μέσα στὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν ποὺ τὴν περιεστοίχιζε !

Ἀλλοίμονο ! Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχει καὶ τὴ σκοτεινὴ πλευρά της. Στὴν καρδιὰ τῆς Μαρία Ντυπλεσσὶ ἦταν ἀνοικτὴ μιὰ ἀθεράπευτη καὶ κρυφὴ πληγή : τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς. Πολὺ ὡραῖος, πολὺ κομψὸς, μὲ ἕνα ἔνδοξον ὄνομα, ἐζοῦσε, περισσότερο ἀπὸ συνήθεια παρὰ ἀπὸ γοῦστο, μέσα στὸν κύκλο τῶν πολυδαπάνων ἀέργων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ συνομοταξία τῶν γλεντζέδων. Ὁδηγηθεὶς ἕνα βράδυ στὸ δεῖπνο τῆς δεσποινίδος Ντυπλεσσὶ, κύτταζε τὴ Μαρία, τῆς ὁποίας ἡ εὐθυμία, μὲ τὴ βοήθεια τῆς σαμπάνιας, μετεβλήθη σὲ ἐλευθεροστομία ποὺ δὲν ταίριαζε καθόλου μὲ τὴν ἁγνότητα τοῦ ὡραίου της προσώπου. Ἐνῷ ὁ νέος «στενοχωριόταν γιὰ τὴ διάψευσι μιᾶς τόσο τελείας ἐμφανίσεως, χάριτος καὶ μετριοφροσύνης», ἡ ὡραία ἁμαρτωλὴ κατελήφθη ἀπὸ ἕνα δυνατὸ βῆχα καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τραπέζι καὶ νὰ καταφύγῃ στὸ δωμάτιό της. Ὁ Δουμᾶς, περίεργος, τὴν ἀκολούθησε. Ξαπλωμένη στὸν καναπὲ, κάτωχρη, προσπαθοῦσε ν' ἀναπνεύσῃ. Πάνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχε μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ μέσα στὸ νερὸ μερικὰ ἴχνη αἵματος.... Συγκινημένος πῆρε τὸ χέρι τοῦ δυστυχισμένου κοριτσιοῦ κι' ἐνῷ, στὸ γειτονικὸ δωμάτιο, οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ γλεντοῦν, προσπάθησε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος μὲ λόγια τόσο στοργικὰ, τόσο διαφορετικὰ ποὺ ἡ Μαρία, παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγκάρδια λόγια ποὺ δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ ὡς τότε, ἐξωμολογήθηκε σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο παιδὶ τὸ κρυφὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς της, τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀνησυχία τῆς καταπτώσεως, τὸν ἀπαρηγόρητο πόνο της γιὰ τὴν χαμένη ἀρετή της. Ποιὸς δὲν ξέρει τὸ διάλογο ποὺ ἀντήλλαξαν αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ τῶν εἴκοσι ἐτῶν ; Ποιὸς δὲν συγκινήθηκε διαβάζοντας τὸ μυθιστόρημα ἢ ἀκούοντάς τα στὸ θέατρο. Ὁ Δουμᾶς βεβαίωσε ἀργότερα ὅτι ἡ σκηνὴ, ὅπως τὴν ἔγραψε, εἶναι «ἀπολύτως ἀληθινή».

Μιὰ μετανοιωμένη ἑταίρα, ἕνας ξεπεσμένος ἄγγελος ποὺ ἔμεινε ἄγγελος. Εἶναι ἕνα θέμα ποὺ συγκινεῖ ὅλους τοὺς νέους. Μὲ τὴν ἡλικία γίνεται κανεὶς, στὸ ζήτημα αὐτὸ, πιὸ δύσπιστος καὶ δὲν πιστεύει στὴν αἰσθηματικὴ αὐτὴ παραδοξολογία. Μπορεῖ ὅμως νὰ ἦταν καὶ περίπτωσις τῆςΜαρίας Ντυπλεσσί. Ὅσοι τὴν γνώρισαν ἐξεπλάγησαν μὲ τὴν «ἁγνότητα τοῦ βλέμματός της καὶ τὸ ἀγγελικό της πρόσωπο», ποὺ δὲν ταίριαζαν καθόλου μὲ τὰ παραστρατήματα τῆς ζωῆς της. Οἱ πιὸ παρατηρητικοὶ συνεκινοῦντο μὲ τὸ θέαμα αὐτῆς τῆς ψυχῆς «ποὺ εἶχε βαρεθῆ τὴν ντροπιασμένη ζωή της καὶ σκότωνε τὸ κορμί της γιὰ νὰ τελειώσῃ μιὰν ὥρα νωρίτερα». Ὁ Πὼλ ντὲ Σαὶν-Βικτὼρ ποὺ τὴν εἶδε «στὶς διασκεδάσεις, ὅπου ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ φέρῃ γρηγορώτερα τὴν ὥρα τῆς μεγάλης ἀναπαύσεως», ἔμεινε ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν ἀχαλίνωτη διαγωγή της. Ἦταν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1846 ἕνα βράδυ χοροῦ. Ἕνας σκοπὸς βὰλς τράβηξε ξαφνικὰ τὴ Μαρία ἀπὸ τὴν μελαγχολία της˙ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, πῆρε τὸ μπράτσο ἑνὸς καβαλιέρου καὶ χόρεψε. Ἐχόρεψε πολλὴν ὥρα, μὲ πάθος, μὲ μέθη. Μέσα στὴ μανία μὲ τὴν ὁποία ἔσπευδε πρὸς τὴν ἐξάντλησι, ἐμάντευε κανεὶς τὴν ἀπόφασί της «νὰ σπάσῃ μὲ ἕνα βίαιο θάνατο τὰ δεσμὰ ποὺ τὴν ἔδεναν μὲ τὴν ἡδονή».

Ἔπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες πέθανε εἰς ἡλικίαν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. Ἀπὸ τοὺς ἀναριθμήτους φίλους τῆς προηγουμένης μόνο δύο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ πειράγματα τῶν διαβατῶν, συνώδευσαν ὡς τὴ Μαντελὲν τὸ φέρετρό της σκεπασμένο μὲ ἄσπρα λουλούδια.

G. LENOTRE
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὡς «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» εἰς τὴν ταινίαν, ποὺ γυρίζει κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Χόλλυγουντ, συνομιλοῦσα μὲ τὸν Ἀρμάνδον, τὸν ρόλον τοῦ ὁποίου ὑποδύεται ὁ Ρόβρτος Τέϋλορ

ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ

Ὁ Νασρεντὶν εἶχε γίνει ἕνα γερὸ παλληκάρι. Συνέχιζε ἐπιτυχῶς τὶς σπουδές του στὸ μεντρεσὲ τοῦ Ἰκονίου. Τὶς κουραστικὲς ἡμέρες τῆς μελέτης τὶς διέκοπταν μόνο τὰ ἀστεῖα καὶ τὰ παιγνίδια τῶν μαθητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Νασρεντὶν, ὅπως πάντα, ἔλαμπε ἰδιαιτέρως μὲ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν κωμική του διάθεσι

◆◆◆

Μιὰ ἡμέρα, ὁ Νασρεντὶν ρώτησε τοὺς συμμαθητάς του :

— Θάθελα νὰ μάθω τί αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν μεθύσῃ.

— Εἶναι εὐχάριστο, τοῦ εἶπαν μερικοί.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω ;

— Ἁπλούστατα. Θ' ἀγοράσῃς χασὶς ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο, θὰ τὸ πάρῃς καὶ κατόπιν θὰ πᾷς στὸ χαμάμι καὶ θὰ καθήσῃς ἀρκετά.

Ὁ Νασρεντὶν τὴν ἄλλη μέρα ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ ἔδωσαν. Πῆγε σ' ἕνα φαρμακεῖο ἀγόρασε λίγο χασὶς, πῆγε στὸ χαμάμι ὅπου γδύθηκε καὶ κάθησε στὸ στρογγυλὸ μπάγκο.

Ἔκανε διαβολεμένη ζέστη.

Ὁ Ναστρεντὶν κατάπιε τὸ χασὶς ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του καὶ περίμενε.

Καθὼς ἡ μέθη ἀργοῦσε νἄρθῃ σκεφτόταν :

— Γιατί δὲ μέθυσα ἀκόμη ;

Ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Ἀλλὰ πίστευε πάντοτε πὼς δὲν εἶχε ἀκόμη μεθύσει ἀπὸ τὸ χασὶς κι' ἔλεγε διαρκῶς :

— Ἀκόμη λίγα λεπτὰ καὶ θὰ μεθύσω.

Κατόπιν, λίγο ἀργότερα :

— Ὁ φαρμακοποιὸς μὲ γέλασε, αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔδωσε δὲν ἦταν χασὶς, ἐσκέφθη χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται πὼς ἦταν τόσο μεθυσμένος, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνει τὸ μεθύσι του. Καὶ ἡ ἰδέα πὼς ὁ φαρμακοποιὸς τὸν κορόϊδεψε τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν :

— Παλιάνθρωπε, φώναξε, θὰ σοῦ μάθω νὰ κοροϊδεύῃς τοὺς πελάτες.

Καὶ ὁρμῶντας ἔξω, ἀπὸ τὸ χαμάμι διέσχισε τὴν πόλι, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν πολιτῶν ποὺ ἔβλεπαν αὐτὸν τὸν τρελλὸ σχεδὸν γυμνὸ ποὺ ἔτρεχε σὰν τὸν διάβολο, καὶ πῆγε στὸ φαρμακεῖο.

— Οὔτε τὰ μακρυά σου γένεια δὲ σὲ μποδίζουν νὰ κοροϊδεύῃς τοὺς πελάτες σου ! τοῦ φώναξε. Σοῦ ζήτησα χασὶς καὶ ὁ Θεὸς ξέρει τί μοῦ ἔδωσες.

Δυσκολεύθηκαν πολὺ νὰ καθησυχάσουν τὸν Νασρεντὶν, τὸν ἔβρεξαν μὲ κρύο νερὸ καὶ τὸν ἔκαμαν ἔτσι νὰ συνέλθῃ. Κι' ὅταν εἶδε πὼς βρέθηκε ἔτσι γυμνὸς, ρώτησε :

— Τί μοῦ συνέβη ;

Τοῦ εἶπαν τί ἔπαθε.

— Ἔτσι λοιπὸν, εἶπε, αὐτὰ κάνει τὸ μεθύσι. Δὲ θὰ τὸ ἐπαναλάβω.

Ὡρκίσθηκε νὰ μὴ ξαναμυθύσῃ καὶ κράτησε τὸν ὅρκο του.

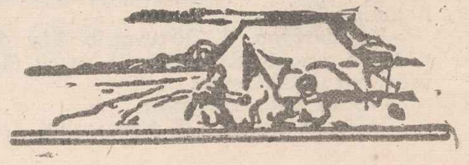

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥΝΤΟΣ

ΤΣΑΡΛΣ ΦΡΙΤΤΣ

ΠΟΥ ΑΠΕΘΑΝΕ ΠΕΙΝΩΝΤΑΣ

Θαμμένη εἰς ἕνα σωρὸν χαρτιῶν πάχους ἑνὸς ποδὸς εἰς τὴν ραδιοφωνικὴν ἑταιρείαν τῆς Ἀμερικῆς, εὑρίσκεται ἡ περίεργη ἱστορία τοῦ Τσάρλς Ἔντγκαρ Φρίττς, ἑνὸς ἐφευρετικοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὁποῖον ἐλάχιστοι ἔχουν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ πραγματικὸς πατὴρ τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου.

Ὁ Φρίττς ἐγεννήθη σχεδὸν πρὸ ἑνὸς αἰῶνος εἰς τὰ 1838 καὶ ἴσως νὰ μὴ ἦτο τόσον δυστυχής, ἂν δὲν ἦτο ἀληθῶς μεγαλοφυής. Μὲ τὴν εὐφυΐαν του ὅμως προέτρεχε τῆς ἐποχῆς του καὶ οἱ σύγχρονοι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν αὐτά, ποὺ εἶχε εἰς τὸν νοῦν του καὶ τοὺς ἀνέπτυσσε. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργείου, ποὺ γίνεται ἡ καταχώρησις τῶν ἐφευρέσεων καὶ ποὺ ἐδῶ ὀνομάζομεν γραφεῖον εὑρεσιτεχνίας, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κατανοήσουν τὰς ἀρχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐβασίζετο ἡ μεγαλειτέρα του ἐπινόησις: ἕνα μηχάνημα, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον κατώρθωνε νά.... φωτογραφῆ τὸν ἦχον καὶ ἀκολούθως νὰ μεταβάλλῃ τὴν φωτογραφικὴν πλάκα εἰς καθαρῶς φωνογραφικήν. Παρ' ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του, τὸ πρᾶγμα ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἕνα ὡραῖον, ἀλλ' ἀπραγματοποίητον ὄνειρον, ὅταν κατὰ πρῶτον ἐζήτησε νὰ καταχωρηθῇ ἡ ἐφεύρεσίς του εἰς τὸ γραφεῖον εὑρεσιτεχνίας.

Αὐτὰ συνέβαιναν εἰς τὰ 1880, πολλὰ δηλαδὴ χρόνια πρὶν ἐφευρεθῇ ὁ κινηματογράφος. Καὶ μέχρι τοῦ 1916 ἡ ἐφεύρεσις δὲν εἶχε καταχωρηθῆ εἰς τὸ γραφεῖον εὑρεσιτεχνίας, δηλαδὴ ἐπὶ ὁλόκληρα τριάντα ἔξη χρόνια. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετίθετο ἡ μελέτη τῆς ἐφευρέσεως, δὲν κατώρθωναν νὰ τὴν καταλάβουν καὶ ἔτσι δὲν εἰσηγοῦντο τὴν πρακτικήν της ἐφαρμογὴν εἰς τὰς ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἀνέθεταν τὴν μελέτην. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὰ 1905 εἶχε πεθάνει ὁ Φρίττς.

Ὡς πρὸς αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ἐφεύρεσιν, οἱ εἰδικοὶ λέγουν ὅτι ἦτο ἡ μεγαλειτέρα, ποὺ παρουσίασε ποτὲ ἐφευρέτης εἰς τὸ γραφεῖον εὑρεσιτεχνίας. Ὄχι μόνον ἀπετέλει πλῆρες σύστημα ὁμιλοῦντος κινηματογράφου, ἀλλὰ στοιχειωδῶς ἐφήρμοζε καὶ τὴν χθεσινὴν ἐφεύρεσιν τῆς τηλοράσεως.

Ἡ ἐφεύρεσις ἠγοράσθη ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ Φρίττς ἐκ μέρους τῆς ἑταιρείας «Βίκτωρ», ἡ ὁποία συνεχωνεύθη μὲ τὴν γνωστὴν ἑταιρείαν ραδιοφώνων R. C. A. Ὁ Φρίττς ὅμως εἰς τὸ ἐλάχιστον δὲν ὠφελήθη ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσίν του. Ὅταν ἀπέθανεν εἰς τὰ 1905, ἦτο ὁλομόναχος, πτωχός, παράλυτος, ἐκδιωκόμενος ἀπὸ τὸ ἕνα σπίτι εἰς τὸ ἄλλο, ἀνίκανος ν' ἀγοράσῃ ὀλίγον φαγητόν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύσῃ νὰ ὀνειρεύεται τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, ποὺ θὰ εἶχε κάποιαν ἡμέραν. Ἦτο τὸ φτωχόπαιδο, ποὺ ἔγινε μέγας ἐφευρέτης, ἀλλ' ἡ ζωή του κάθε ἄλλο παρὰ ἀκολούθησε τὸν δρόμον, ποὺ ἀκολούθησε ἡ ζωὴ ἄλλων ἐφευρετῶν. Ἴσως διὰ τοῦτο εἶναι τόσον ἀνθρωπίνη.

◆◆◆

Ὁ Φρίττς ἐγεννήθη εἰς Ὀνεόντα τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν 13ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1838. Εἰς τὸ σχολεῖον, ποὺ ἐφοίτησε, ἦτο πάντοτε ἄριστος μαθητὴς καὶ ἀργότερον εἰς τὸ φιλολογικὸν ἰνστιτοῦτον τῆς Ντελογουαίαρ, ὅπου ἐφοίτησε ἐπὶ δύο ἔτη, διεκρίθη εἰς τὰ ἑλληνικά, τὰ λατινικά καὶ τὰ γερμανικά. Δὲν ἠμπόρεσε ὅμως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του, ἐλλείψει οἰκονομικῶν μέσων καὶ ἐπεδίωξε, παραδίδων μαθήματα, νὰ κερδίσῃ τὴν ζωήν του. Ἀλλ' ἡ μανία τῶν μαθηματικῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατείχετο, τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ πρὸς ἐπαγγέλματα πρακτικώτερα καὶ ἔτσι ἔφθασε νὰ γίνῃ ὑπάλληλος εἰς ἕνα ὡρολογοποιεῖον. Εἰς τὸ κατάστημα αὐτὸ ἐκάθητο ἥσυχος ἐμπρὸς εἰς ἕνα τραπέζι, καταγινόμενος μὲ τὴν ἐπισκευὴν ἐλατηρίων παντοειδῶν μηχανῶν. Τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ εὐχάριστον εἰς αὐτόν, διότι εἶχε κάποιο πάθημα εἰς τὸ πόδι καὶ δὲν τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ στέκεται ἐπὶ πολὺ ὄρθιος. Ἄλλως τε αὐτὸ τὸ ἴδιον πάθημα θὰ ἐγίνετο ἀφορμὴ νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι ἀργότερον.

Ἐπὶ ἔτη πολλὰ εἰργάζετο εἰς τὸ ὡρολογοποιεῖον καὶ ταὐτοχρόνως ἔγραφε μίαν εἰδικὴν στήλην δι' ὡρολόγια εἰς ἕνα τεχνικὸν περιοδικόν. Ἔγραφεν ἐπίσης δύο βιβλία διὰ τὰς ἐπισκευὰς ὡρολογίων, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἀκόμη θεωρεῖται κλασσικὸν εἰς τὸ εἶδός του. Οἱ κατασκευασταὶ μάλιστα ὡρολογίων τοῦ προσέφεραν ἕνα χρυσοῦν μετάλλιον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀρωγήν, ποὺ τοὺς παρέσχε μὲ τὸ βιβλίον του.

Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἱκανοποιοῦσε ἀπολύτως τὸν Φρίττς καὶ ὄχι πολὺ μετὰ τὸν τερματισμὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἀμερικῆς, ὁπότε ἦτο ἡλικίας τριάντα περίπου ἐτῶν, ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ δένδρα καὶ φυτὰ εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμε, ἦτο ἕνα πρᾶγμα, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο: ἡ ἐπιστήμη. Παρακολουθῶν τὰς εἰδικὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ τεχνικὰ περιοδικά, ἦτο πάντοτε ἀπολύτως ἐνημερωμένος ἐπὶ ὅλων τῶν τελειοποιήσεων καὶ ἐφευρέσεων. Πρὸς τούτοις ἀγόραζε διάφορα βιβλία καὶ ἔτσι κατώρθωνε ὄχι μόνον νὰ παρακολουθῇ κάθε πρόοδον, ἀλλὰ καὶ νὰ σπουδάζῃ καὶ νὰ ὑποβοηθῆται εἰς τὰς ἐρεύνας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεδίδετο.

Τὸ μυαλό του ἦτο διαρκῶς ἀνήσυχον καὶ ἔχει καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀκόμη πολλὰς μικροεφευρέσεις εἰς τὸ ἐνεργητικόν του. Δὲν τοῦ ἀπέφεραν, βέβαια, πολλὰ πράγματα αἱ ἐφευρέσεις αὐταί, τὸν ἔκαμαν ὅμως νὰ προσηλώνεται περισσότερον ὁλονὲν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ νὰ φλέγεται ὁλόκληρος ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῶν ἀνακαλύψεων.

Δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ ζήσῃ καὶ νὰ σταδιοδρομήσῃ, ἀλλ' εἰς τὰ διάφορα ταξίδια του συνήντησε κάποιον ὀνόματι Χόπκινσον, ἐκδότην τοῦ «Περιοδικοῦ τῶν κοσμηματοπωλῶν». Αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ὅσον τοὐλάχιστον ἠμποροῦσε. Μερικοὶ ἄλλοι ἔκαμαν τὸ ἴδιον καὶ ὁ Φρίττς ἠμπόρεσε νὰ φύγῃ διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην μὲ μεγάλας ἰδέας καὶ ὄνειρα. Μολονότι ὅμως ἦτο ἕνας ἄνθρωπος διακριτικὸς καὶ λεπτός, δὲν κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ φίλους, διότι τὸν εὕρισκαν τραχὺν εἰς τὴν μεγαλούπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθη ἀμέσως.

Ἡ ἐγκατάστασίς του συνίστατο εἰς τὴν ἐνοικίασιν μιᾶς οἰκίας μὲ τρία δωμάτια. Τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν ἐχρησιμοποίει ὡς κρεββατοκάμαραν. Τὸ δεύτερον ὡς κουζίναν, ὅπου ἐμαγείρευε μόνος, καὶ τὸ τρίτον διὰ τὰ πειράματά του. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἔκλειε ὁλόκληρον τὸν κόσμον του. Κυριολεκτικῶς ἐζοῦσεν εἰς ἕνα ἐργαστήριον. δυὸ νέοι ἤρχοντο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἐχρησίμευαν ὡς βοηθοί. Ἄλλως τε, σπανίως ὁ Φρίττς ἐδέχετο ἐπισκέψεις ἢ ἐκουβέντιαζε μὲ ξένους. Ἀκόμη καὶ ἀργότερα, ὅταν αἱ ἐργασίαι του τὸν κατέστησαν γνωστόν, ἀπέφευγε νὰ δεχθῇ ἐκείνους, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν γνωρίσουν. Εἶχε προσηλωθῆ εἰς τὰς ἐπιστημονικάς του μελέτας καὶ εἰς αὐτὰς εἶχε προσηλώσει ὅλον του τὸ ἐνδιαφέρον, εἶχε δώσει ὅλην του τὴν ψυχήν.

Εἰς τὸν κύκλον τῶν μελετῶν του περιέλαβε καὶ τὸ σελήνιον, ἕνα στοιχεῖον μὲ περιεργότατα συστατικά.

Ἄν, ἔξαφνα, παρεμβάλλωμεν ἕνα κομμάτι σεληνίου εἰς τὸ διοχετευόμενον ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, θὰ ἴδωμεν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ διοχέτευσις τοῦ ρεύματος, ἐφόσον τὸ σελήνιον φωτίζεται. Ἂν ὅμως τὸ σελήνιον δὲν φωτίζεται, παύει καὶ ἡ διοχέτευσις τοῦ ρεύματος.

Ἡ περίεργος αὐτὴ διοχέτευσις τοῦ σεληνίου θὰ ἐπέτρεπε τὴν μεγάλην ἐφεύρεσιν τῶν ἡμερῶν μας: τὴν διαβίβασιν φωτογραφιῶν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου καὶ τὴν μετατροπὴν τοῦ φωτὸς εἰς ἠχητικὰ συνθήματα διὰ τοὺς τυφλούς.

Τὸ φωτοηλεκτρικὸν κύτταρον ἢ τὸ «ἠλεκτρικὸν μάτι» τῶν ἡμερῶν μας εἶναι μία τελειοποίησις τῶν μελετῶν καὶ τῶν πειραμάτων τοῦ Φρίττς. Φανταζόμεθα τὸ ἠλεκτρικὸ μάτι ὡς μίαν προσφατοτάτην ἐφεύρεσιν, ἐνῷ ἤδη εἰς τὰ 1880 ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, ποὺ τὴν εἶχαν πραγματοποιήσει. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Φρίττς, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ματιοῦ, ὥστε μυστικῶς κατεγίνετο νὰ ἐπιτύχῃ μίαν ἄλλην καταπληκτικὴν καὶ διὰ σήμερον ἀκόμη ἐφαρμογὴν τοῦ σεληνίου. Ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα μάτι ἀπὸ σελήνιον τόσον εὐαίσθητον, ὥστε ἡ μορφὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, εὑρισκομένου εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς σύρματος, νὰ εἶναι ὁρατὴ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἄλλου. Καὶ τοῦτο συνέβαινε ὀλίγα χρόνια μόλις μετὰ τὰ 1876, ὁπότε ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου Μπὲλλ ἠμπόρεσε νὰ πῇ τὰς λέξεις αὐτάς: «Κύριε Γουάτσον, ἔλα δῶ, σὲ θέλω» εἰς τὸ πρῶτον ὑποτυπῶδες τηλέφωνον καὶ νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς δωματίου εἰς τὸ ἄλλο.

Τὴν ἰδέαν του αὐτὴν ὁ Μπὲλλ ποτὲ δὲν ἠμπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιον, ποὺ ἐχρησιμοποίει ὡς ἐργαστήριον, ἐπειραματίζετο καὶ ἐπὶ τῆς ἰδέας αὐτῆς, ὅπως καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Πολλὰς κατώρθωσε νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ καὶ νὰ τὰς καταχωρήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον εὑρεσιτεχνίας. Πολλὰς οὐδέποτε τὰς «ἐπατεντάρησε». Δι' ἄλλας ἐκράτει πολυσελίδους σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι, δυστυχῶς, ἐχάθησαν.

Ἀλλ' ἡ σπουδαιοτέρα τῶν ἐφευρέσεών του ἦτο ἡ φωτογράφισις τοῦ ἤχου. Καὶ εἶναι ἀληθῶς ἐκπληκτικόν, ὅτι καὶ ἡ σημερινὴ ἐφεύρεσις τοῦ κινηματογράφου βασίζεται εἰς τὰς ἰδίας ἀρχάς, ποὺ ἐβασίσθη καὶ ἡ ἰδική του. Μὲ μίαν μόνην διαφοράν, ὅτι ὁ Φρίττς, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ τὸ φωτογραφικὸν φίλμ, ἐχρησιμοποίει διὰ τὴν ἀποτύπωσιν τοῦ ἤχου χαρτὶ ἢ περγαμηνές.

Ἀλλ' εἶναι ἀκόμη ἐκπληκτικώτερον ὅτι εἰς ὁ,τιδήποτε ἀφορᾷ τὸ τηλέφωνον, τὸν τηλέγραφον, τὸν φωνόγραφον καὶ τὴν ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἤχου, εὑρίσκομεν ἐμπρός μας τὸν Φρίττς. Βέβαια πολλοὶ ἠμποροῦν νὰ φαντασθοῦν ἐκπληκτικὰς ἐφευρέσεις ἐλάχιστοι ὅμως ἠμποροῦν νὰ τὰς πραγματοποιήσουν. Ὁ Φρίττς ἐφαντάσθη τὴν φωτογράφησιν τοῦ ἤχου καὶ τὴν πραγματοποίησίν της. Ἐλάχιστοι ὅμως ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἠμπόρεσαν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν σημασίαν τῆς ἐφευρέσεώς του. Φυσικά, ἡ ἐφεύρεσις δὲν εἶχε τὴν χρησιμότητα, ποὺ ἔχει σήμερον. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐφευρεθῆ ὁ κινηματογράφος. Μόλις εἰς τὰ 1889 ὁ Ἔδισσον ἐπενόησε τὸ κινητοσκόπιον καὶ μόλις εἰς τὰ 1896 «ἐγυρίσθη» ἡ πρώτη ὑποτυπώδης ταινία. Ὅταν ὁ Φρίττς ἀπέθανεν εἰς τὰ 1905, ἡ κινηματογραφία ἦτο εἰς τὰ σπάργανα καὶ κανεὶς δὲν προέβλεπε τὴν ἐκπληκτικὴν ἐξέλιξίν της. Ἆρά γε ὁ Φρίττς νὰ διεῖδε ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συνδυασθῇ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἤχου μὲ τὸν κινηματογράφον; Κανεὶς δὲν ξεύρει. Πάντως γεγονὸς εἶναι ὅτι πολλὰ ἐπέρασαν χρόνια καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ «πατεντάρῃ» τὴν ἐφεύρεσίν του, ὅπως εἴδαμε εἰς τὴν ἀρχήν. Καὶ ἔτσι ὁ κόσμος ἐχρειάσθη νὰ περιμένῃ ὣς τὰ 1927—1928 διὰ τὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφον.

Ἀλλ' ἡ δυστυχία τοῦ Φρίττς δὲν περιωρίσθη εἰς αὐτὸ μόνον.

Ἐνῷ πυρετωδῶς κατεγίνετο μὲ τὰς ἐφευρέσεις του, ἀπέθανε ὁ Χόπκινσον. Ὁ Φρίττς, στερούμενος τῶν πάντων, ἀφῆκε τὰ τρία δωμάτια καὶ μετεκόμισε εἰς ἕνα. Ἀπέλυσε τοὺς βοηθούς του καὶ ἐπερίμενε ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τῶν δύο βιβλίων του περὶ ὡρολογίων νὰ ζήσῃ. Ἔτσι ἄρχισαν αἱ περιπέτειαί του. Τὸν ἔδιωχναν ἀπὸ τὰ δωμάτια, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ, καὶ μίαν ἡμέραν εἷς ἰδιοκτήτης τοῦ κατέσχε καὶ τὸν μόνον του θησαυρόν, τὰ χειρόγραφά του. Ἕνας ἄγνωστος φίλος του ἐπλήρωσε 25 δολλάρια καὶ τὰ ἐπῆρε ὀπίσω. Ἡ ζωή του κατήντησε ἀληθινὸν μαρτύριον. Δὲν εἶχε νὰ φάῃ, δὲν εἶχε ροῦχα νὰ φορέσῃ, ἦτο ἡμιπαράλυτος καὶ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ ὅλους βάρος. Ἀλλὰ καὶ μέχρι τελευταίας του στιγμῆς δὲν ἔπαυε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ μέλλον, ποὺ ἀνέμενε μίαν μεγάλην του ἐφεύρεσιν.

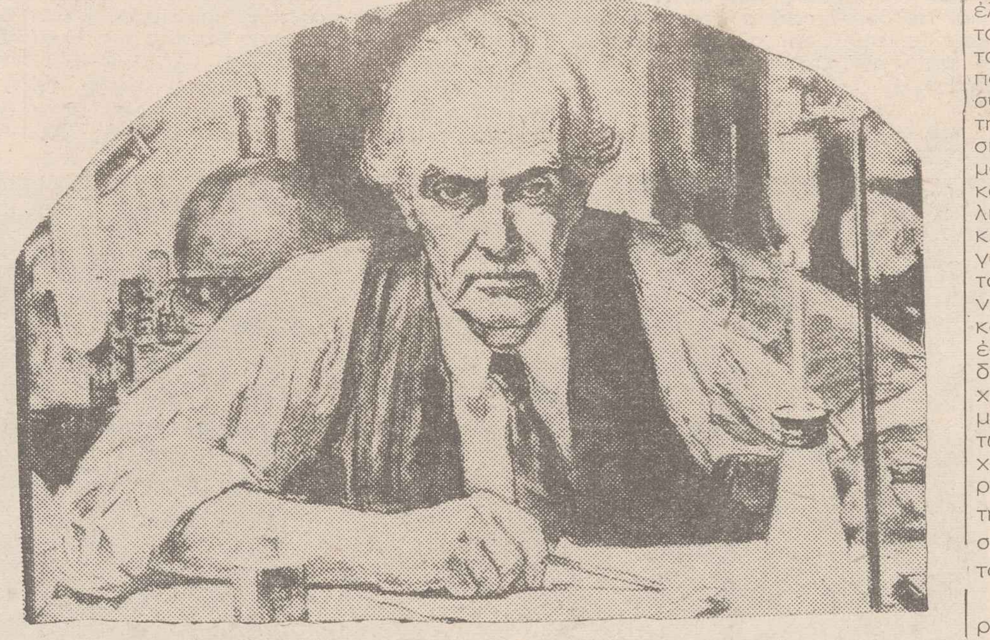

Ἡ Τζὶν Χάρλοου

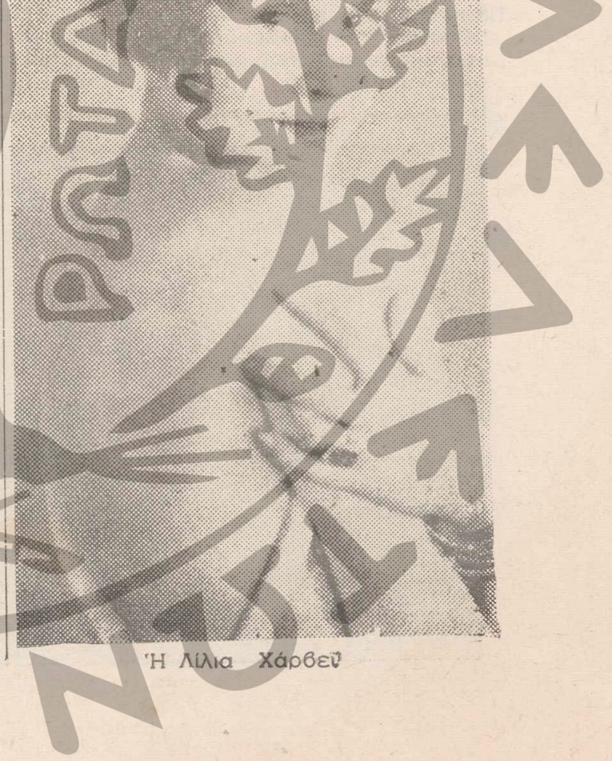

Ἡ Λίλια Χάρβεϋ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΧΙΟΝΙΖΗ...

ΟΙ ΣΚΙΕΡ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ

Αἱ προετοιμασίαι τοῦ Ὀρειβατικοῦ διὰ τὸ πανελλήνιον πρωτάθλημα σκί. — Θὰ μετάσχουν Βούλγαροι καὶ Σέρβοι. — Οἱ Ἕλληνες σκιὲρ προπονοῦνται. — Οἱ τοπικοὶ ἀγῶνες. — Τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα στὸ Σαμονί, ὅπου θὰ μετάσχῃ καὶ ἡ Ἑλλάς.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΔΙΑ ΤΟΝ „ΕΣΠΕΡΟΝ''

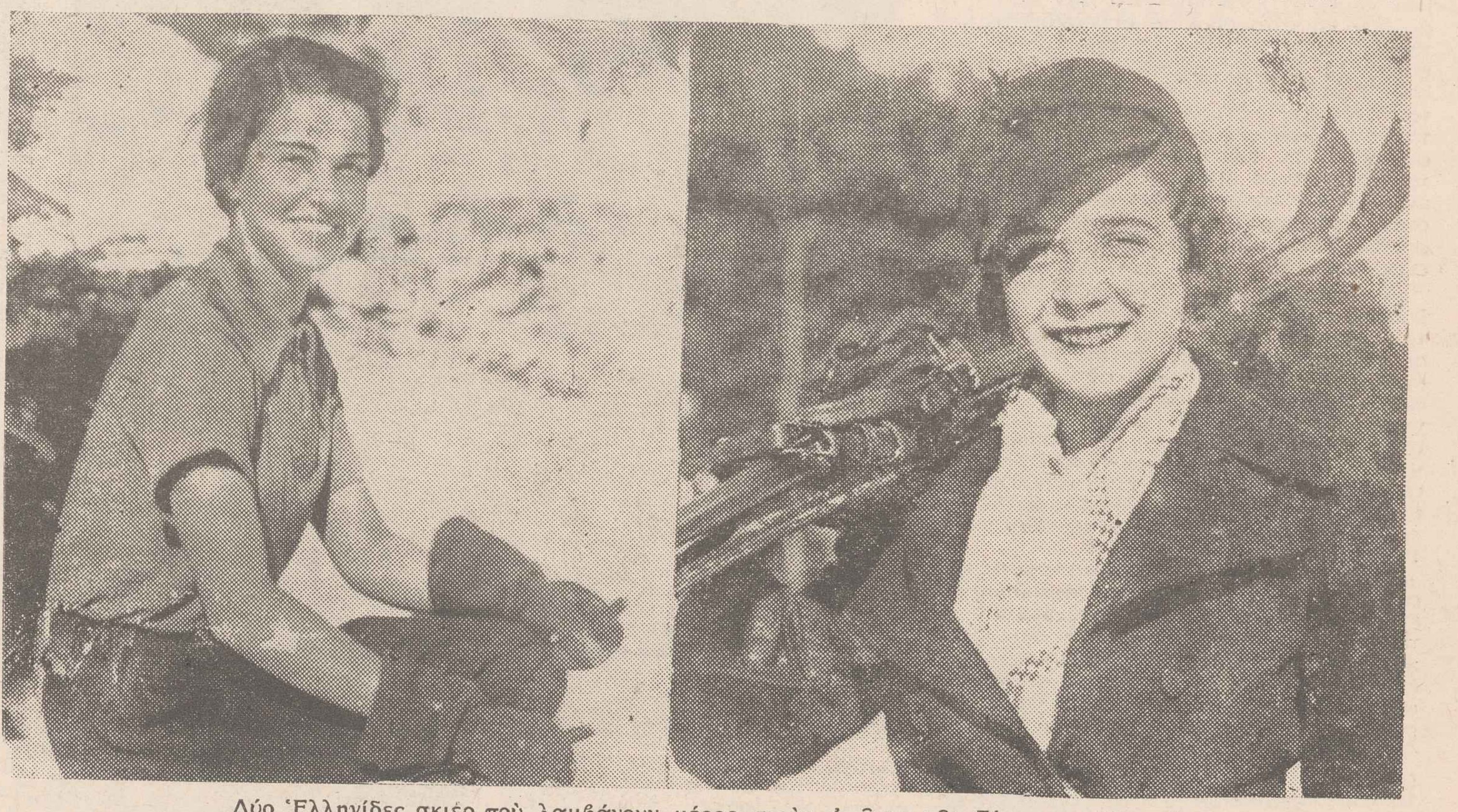
Δύο Ἑλληνίδες σκιέρ, ποὺ λαμβάνουν μέρος στοὺς ἀγῶνες τῆς Ζήρειας κάθε χρόνο

Βροχή, κρύο, ἀέρας, συννεφιά, λάσπη. Ὁ Δεκέμβριος μῆνας σὲ πλήρη δρᾶσιν....

—Τί παληόκαιρος....

Δὲν ἀκούει κανεὶς τὸν τελευταῖο καιρὸ παρὰ τὴ σύντομη αὐτὴ φρασούλα, που τὴν ἐπαναλαμβάνουν οἱ.... τουρτουρίζοντες καὶ .... συναχαμένοι Ἀθηναῖοι σὲ κάθε συνάντησί των. Μᾶς παραξενοφάνηκε, βλέπετε, ποὺ ὁ ἀττικὸς οὐρανὸς ἐκατσούφιασε, καὶ εἴχαμε τὴν ἀπαίτησι γιὰ λιακάδες καὶ περιπάτους στὸ Ζάππειο ἐν πλήρει Δεκεμβρίῳ!... Ἀλλ' ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δέ.... καιρὸς κελεύει. Ὁ χειμῶνας, κάπως καθυστερημένος, ἔκανε ἐπὶ τέλους τὴν ἐμφάνισί του, σύρων ὄπισθέν του ὅλα τὰ θέλγητρά του καὶ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις του. Γιατί, πραγματικά, ὁ χειμῶνας ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἕνα πλουσιώτατο δειγματολόγιο ἀπὸ πραγματικὲς ὠμορφιὲς καὶ περιζήτητες διασκεδάσεις. Θὰ μᾶς φέρῃ πρῶτα-πρῶτα τὴ λευκὴ νύμφη τοῦ Βορρᾶ, ποὺ ἁπλώνει πάνω στὰ βουνὰ τὸν κάτασπρο μανδύα της καὶ καλεῖ τοὺς πιστούς της νὰ τὴν ἀπολαύσουν.

Ἤδη στὴν Πεντέλη καὶ τὴν Πάρνηθα χιόνισε. Οἱ γειτονικές μας αὐτὲς βουνοκορφὲς δέχτηκαν πρῶτες τὴν ἐπίσκεψι τῆς λευκῆς νύμφης. Τὸ χιόνι, βέβαια, δὲν εἶναι ἄφθονο, οὔτε «κρουστό», ἀλλὰ πάντως.... χιόνισε. Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς, ποὺ περίμεναν ἕνα σωρὸ φυσιολάτραι καὶ ὀρειβάται. Τὸ τόσο ζωογόνο ξεροβόρρι ἀποτελεῖ ἀληθινὸ δόλωμα γιὰ τὶς στρατιὲς τῶν φιλάθλων καὶ τὸ σύνθημα γιὰ τὴ χειμερινὴ ἀθλητικὴ προετοιμασία....

◆◆◆

Ὁ γνωστὸς Γάλλος χρονογράφος Κλεμὰν Βωτέλ, ἔκανε πέρυσι μιὰ χαρακτηριστικὴ διαπίστωσι. Ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ τρέχουν τὸν χειμῶνα — κατὰ τὰ Σαββατοκύριακα — στὶς χιονοδρομίες, εἶναι περισσότεροι ἀπὸ κείνους, ποὺ πηγαίνουν στὶς ἐκδρομὲς τὸ καλοκαῖρι!

Πράγματι, τὰ χειμερινὰ σπὸρ εἶναι πιὸ εὐχάριστα καὶ πιὸ ἑλκυστικὰ ἀπὸ τὰ καλοκαιρινά. Ἀληθινὸ μεθῦσι τὸ γλύστρημα μὲ τὸ σκί, ἐπάνω στὶς χιονισμένες βουνοπλαγιές. Ρόδινα πρόσωπα, μύτες καὶ αὐτιὰ παγωμένα, κέφι, ζωή, ὑγεία.... Εἶναι αὐτὰ ἀκριβῶς, ποὺ συγκεντρώνουν οἱ χιονοδρομίες.

Αὐτὰ ὡς χειμερινὲς ὠμορφιὲς ἔχει νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια. Τὸ σκὶ κατέκτησε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς φιλάθλους, ποὺ βρῆκαν στὸ χιόνι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες καὶ πιὸ ὑγιεινὲς ἀπασχολήσεις. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ τόσο ὑγιεινὸ καὶ θεαματικὸ αὐτὸ σπὸρ γίνεται μόνον μὲ τὴν ἄδεια τῆς.... λευκῆς νύμφης τοῦ Βορρᾶ. Ἅμα τὸ χιόνι δὲν εἶναι πολύ, ἀρκετό, ἄφθονο, καὶ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ σκὶ μειώνεται στὸ ἐλάχιστον. Γι' αὐτὸ οἱ «σκιὲρ» πετᾶνε ἀπὸ χαρά, ὅταν τὸ θερμόμετρο πλησιάζῃ εἰς τὸ μηδὲν καὶ ὅταν οἱ βουνοκορφὲς ἀρχίζουν νὰ ἀσπρίζουν.

—Τὰ μάθατε; Στὴ Πεντέλη καὶ στὴν Πάρνηθα χιόνισε!...

Μ' αὐτὴ τὴν... θερμὴ ἀγαλλίασι χαιρετιστήκανε οἱ Ἀθηναῖοι χιονοδρόμοι τὴν περασμένη βδομάδα. Τὸ χιόνι, ζωή τους, χαρά, ἀπόλαυσις, μιὰ καθημερινὴ ἀναμονή. Ἀναμένανε τὴ λευκὴ νύμφη οἱ σκιὲρ τοῦ Ὀρειβατικοῦ μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία. Μὲ ὅση λαχτάρα ὁ μικρὸς μαθητὴς κοιτάζει τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ ἀλφαβήτου.

◆◆◆

Ἐφέτος ἡ κίνησις γύρω ἀπὸ τὸ σκὶ θὰ εἶναι ζωηροτάτη. Ἀπὸ τώρα ὁ Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος, ποὺ πρωτοστατεῖ στὴ χιονοδρομικὴ κίνησι, κατήρτισε τοὺς ἀγῶνας, ποὺ θὰ γίνουν, καὶ ἀπὸ τώρα ἄρχισαν αἱ προπονήσεις τῶν σκιὲρ μας. Κάθε Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο τὸ πρωί, 7—8, ὅλοι οἱ ἀθληταὶ σκιὲρ θὰ συγκεντρωθοῦν στὸ λόφο τοῦ Ἀρδηττοῦ, ὅπου καὶ θὰ προπονηθοῦν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Σίμιτσεκ. Θέλετε νὰ μάθετε τοὺς Ἀθηναίους σκιέρ, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκούς; Σᾶς παραθέτουμε μερικὰ ὀνόματα, ὅσα συγκρατεῖ ἡ μνήμη μας: Δεσποινίδες Περράκη, Γερουλάνου, Πάππου, Ἀγγελοπούλου, Φιλιππίδου, αἱ κυρίαι Καλλιαμπέτσου — Μαυροπούλου, Μπαστιᾶ, Παπαθεοδώρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαχαριάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χοῦμπερ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀδοσίδη, οἱ κ. κ. Νικόπουλος, Νάτσης, Ἰωαννίδης, Παπαρρόδου, Σταϊνχάουερ, Ποταμιᾶνος, Ἄγγολας, Ἀβέρωφ, Ἀντωνόπουλος, Σάββας, Σαρπάκης, οἱ γυμνασταὶ κ. κ. Μπαμιέρος καὶ Καββαδίας, οἱ πρωταθληταί μας Φραγκούδης, Δημητρόπουλος, Μοιρόπουλος καὶ ἕνα σωρὸ ἀκόμη ἄλλοι ὀρειβάται, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὴν καινούργια περίοδο τοῦ σκί. Ὅλοι αὐτὴ περιμένουν τὴν πρώτη εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐκδράμουν πρὸς κατάκτησιν τῆς.... λευκῆς νύμφης τοῦ Βορρᾶ καὶ νὰ γλυστρήσουν χαρούμενοι ἐπάνω στὶς κάτασπρες βουνοπλαγιές. Τὸ χιόνι δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμη πολύ, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ γίνουν ἀγῶνες. Ἀλλὰ ὁ χειμῶνας ἐφέτος θὰ εἶναι βαρὺς καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο....

◆◆◆

Ἤδη ὁ Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος ἔχει προσχεδιάσει ὅλους τοὺς ἀγῶνας σκί, ποὺ θὰ γίνουν ἐφέτος στὰ ἑλληνικὰ βουνά, καὶ ἔχει ἀπὸ τώρα προετοιμασθῆ γιὰ τὴν ἄφιξι τῆς.... λευκῆς νύμφης.

Τὸ Χριστούγεννα θὰ γίνουν οἱ πρῶτοι τοπικοὶ ἀγῶνες «σκὶ» ἐπάνω στὸ Σέλι. Εἶναι ἕνα μικρὸ χωριό, τρεῖς ὧρες μετὰ τὴ Νάουσα, μὲ ὑψόμετρο χιλίων περίπου μέτρων. Τὸ χιόνι ἐκεῖ πάνω εἶναι ὄχι μόνον ἄφθονο, ἀλλ' ἡ διαρρύθμισις τοῦ ἐδάφους τέτοια, ὥστε νὰ θεωρῆται ἡ πιὸ ἰδεώδης τοποθεσία γιὰ τὴν διεξαγωγὴ ἀγώνων σκί. Ἐκεῖ, λοιπόν, τὰ Χριστούγεννα θὰ ἐγκαινιασθῆ ἡ ἐφετεινὴ περίοδος. Θὰ γίνουν οἱ πρῶτοι τοπικοὶ ἀγῶνες ὑπὸ τοῦ Ὀρειβατικοῦ Συνδέσμου Θεσσαλονίκης, στοὺς ὁποίους ὁ Σύνδεσμος ἔχει τὴ σκέψι νὰ προσκαλέσῃ τοὺς Βουλγάρους καὶ Σέρβους, γιὰ νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, φυσικά. Ἐὰν κατορθωθῆ ἡ κάθοδος τῶν ξένων αὐτῶν σκιέρ, ἀσφαλῶς οἱ ἀγῶνες τοῦ Σέλι θὰ σημειώσουν μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ θὰ συγκεντρώσουν ἐνδιαφέρον. Ἀργότερα, τὸν Φεβρουάριον, θὰ γίνῃ τὸ πανελλήνιον πρωτάθλημα τοῦ «σκί», ποὺ κάθε χρόνο ὀργανώνει καὶ τελεῖ ὁ Ὀρειβατικός. Ἐφέτος δὲν καθωρίσθη ἀκόμη ποῦ θὰ γίνῃ τὸ πρωτάθλημα αὐτό. Οἱ μὲν εἶναι τῆς γνώμης οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες νὰ γίνουν στὸ Σέλι, ἄλλοι στὴ Ζήρεια καὶ ἄλλοι στὸ Σαραντάπηχον.

Ὁριστικὴ ἀπόφασις θὰ ληφθῆ, τώρα ποὺ μᾶς ἐπεσκέφθη ἡ Α. Μ. ἡ.... χιών ! Αὐτὴ θὰ κανονίσῃ τὸν τόπον τῆς διεξαγωγῆς των καὶ αὐτὴ θὰ ἐνθουσιάσῃ ἢ.... θ' ἀπογοητεύσῃ τοὺς θαυμαστάς της! Γιατὶ ὑπάρχει καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον: Νὰ εἶναι βαρὺς ὁ χειμών, βαρύτατος μάλιστα, ἀλλὰ τὸ χιόνι ὄχι τόσο ἄφθονο, ὅσο τὸ θέλουν καὶ τὸ φαντάζονται οἱ χιονοδρόμοι. Γιατὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ «πιστοὶ» τῆς Λευκῆς Νύμφης εἶναι πολὺ ἀπαιτητικοί. Θέλουν τὸ χιόνι ἄφθονο καὶ κρουστό, νὰ τὸ νοιώθουνε πραγματικὰ καὶ νὰ τὸ ἀπολαμβάνουνε ὄχι μὲ τόν.... πόντο, ἀλλὰ μὲ τὸ δυνατὸ χώσιμο τῶν ποδιῶν μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὴν ἄνετη χρησιμοποίησι τοῦ σκί.

◆◆◆

Τὸ χιόνι ὅμως προβλέπεται ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους του. Ἔτσι νομίζουν ὅλοι. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ὀρειβατικὸς ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε ὅλα τὰ ὑψηλὰ καταφύγια, ποὺ ἔχει κτίσει, ἐν ἀναμονῇ τῆς ποθητῆς ἐπισκέψεως. Ὅπως εἶναι γνωστόν, τὰ καταφύγια τοῦ Ὀρειβατικοῦ εἶναι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἕξη. Ἕνα στὸν Ὄλυμπο (ὕψος 2,100 μ.), ἄλλο στὸν Χελμὸ (σὲ ὕψος 2,100 μ.), ἄλλο στὸν Παρνασσὸ (1,900 μ.), τὸ τέταρτο στὴν Οἴτη (1,800 μ.), τὸ πέμπτο στὴν Κυλλήνη (1,600 μ.) καὶ τὸ ἕκτο στὸ Παναχαϊκὸ (1,500 μ.). Τώρα ὁ Ὀρειβατικὸς πρόκειται νὰ ἀνεγείρῃ καὶ δύο ἄλλα καταφύγια, ἕνα στὸ Μιτσικάλι τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὸ ἄλλο στὴ Γκαμήλα τῆς Πίνδου. Τὰ καταφύγια τοῦ Ὀρειβατικοῦ προσφέρουν πολὺ μεγάλας ὑπηρεσίας στοὺς ὀρειβάτας καὶ χιονοδρόμους καὶ ἰδιαιτέρως, ὅταν εἶναι κακοκαιρία....

Τοπικοὶ ἀγῶνες ὑπάρχει σκέψις νὰ γίνουν καὶ στὰς Ἀθήνας, στὶς χιονισμένες δηλαδὴ περιοχὲς τῆς πρωτευούσης. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν πτῶσι τῆς χιόνος. Οἱ κύκλοι τοῦ Ὀρειβατικοῦ εἶναι αἰσιόδοξοι καὶ στὸ σημεῖο αὐτό. Ἔκαμαν μάλιστα καὶ δοκιμαστική.... ἐπίδειξι στὴν Πάρνηθα πρὸ ἡμερῶν, ὅπου καὶ ἔγιναν ἀσκήσεις καὶ προπονήσεις σκί. Ὁπωσδήποτε ἀγῶνες σκὶ θὰ γίνουν ἐφέτος, ἂν ὄχι ἐδῶ στὰ περίχωρα, πάντως στὴ Ζήρεια ἢ τὸ Σέλι. Τὸν Φεβρουάριο δὲ θὰ διεξαχθῆ στὸ Σαμονὶ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τοῦ σκί—11—18 Φεβρουαρίου— στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ μετάσχουν καὶ Ἕλληνες χιονοδρόμοι. Διεθνεῖς ἀγῶνες σκὶ προεκήρυξαν ἀκόμη καὶ θὰ γίνουν στὸ Γκάρμες—Πατερκίρχεν 39—31 Ἰανουαρίου καὶ στὸ Χολμεκολλὶν τῆς Νορβηγίας ἀπὸ 24—28 Φεβρουαρίου 1937. Ἐπίσης θὰ γίνῃ ἀπὸ 30)1—6)2 τὸ πρωτάθλημα σκὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας, μὲ συμμετοχὴν καὶ ξένων σκιέρ.

◆◆◆

Αὐτή, μὲ λίγα λόγια, θὰ εἶναι ἡ ἐφετεινὴ χιονοδρομικὴ κίνησις. Ζωηρὰ καὶ πλουσία σὲ ἀγῶνες καὶ.... ἐλπίδες. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ εὐχηθοῦμε «καλὴν ἐπιτυχία» στοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἀθηναίας σκιέρ...

ΣΑΚ—Σ

Χαριτωμένες ἀθλήτριες τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἔλαβον μέρος στοὺς ἀγῶνας τῆς περασμένης Κυριακῆς

ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθές. Ὁ ἐλέφας, παρ' ὅλον τὸν τεράστιον ὄγκον του, εἶναι τὸ ταχύτερον ζῷον ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ δρόμος τῶν 200 μέτρων, στὸν ὁποῖον μετέσχον ἐλέφαντες ἀπὸ ἕνα τσίρκο τῆς πόλεως Κολόμπο τῆς πολιτείας Ὀχάγιο καὶ δύο ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους Ἀμερικανοὺς δρομεῖς, ἀπέδειξεν τι ὁ ἐλέφας εἶναι ταχύτερος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον! Τὰ 200 μέτρα οἱ ἐλέφαντες διέτρεξαν ἐντὸς 14 δευτερολέπτων, ἐνῷ οἱ δρομεῖς ἐχρειάσθησαν 20 περίπου! Ὁ νικητὴς τοῦ δρόμου αὐτοῦ ἐλέφας Τζόε, κατέρριψε τὸ ἀνθρώπινο ρεκὸρ τῶν 200 μέτρων, τὸ ὁποῖον εἶναι σήμερον 20'' 2)10. Δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε πίσω ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα περὶ τὰ 60 μέτρα! Ἡ ταχύτης τοῦ ἐλέφαντος πλησιάζει πολὺ τὴν ταχύτητα τοῦ ποδηλάτου, τοῦ ὁποίου τὸ ρεκὸρ εἶναι 15 δευτερόλεπτα.

◆◆◆

Ἱππεύει σὲ ἡλικίαν === ὀγδοήκοντα δύο ἐτῶν !

Ἡ κυρία Ἔβαν Ντάβις ἔλυσε, καθὼς λέγει, τὸ πρόβλημα τῆς διαρκοῦς νεότητος μὲ τὴν ἱππασίαν. Εἶναι σήμερα 82 ἐτῶν καὶ ἡ μόνη της ἀσχολία εἶναι τὸ κυνῆγι καὶ ἡ ἱππασία. Κάθε μέρα ἐξέρχεται ἔφιππος ἢ διὰ νὰ κάμῃ ἕνα μακρυνὸν περίπατον ἢ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ μὲ ἄλλους κυνηγοὺς στὸ δάσος ἀγριοχοίρους καὶ ἐλάφια. Τὸ ἄλογό της ὅμως ἐγέρασε καὶ δὲν μπορεῖ πλέον νὰ τρέξῃ, ὅπως ἄλλοτε. Αὐτὸ στενοχωρεῖ πολὺ τὴν κ. Ντάβις, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ δημοσιεύσῃ στὰ ἀγγλικὰ φύλλα τὴν ἑξῆς ἀγγελίαν:

«Θὰ θελήσῃ κανεὶς τζέντλεμαν κυνηγὸς νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα ἄλογο τοῦ κυνηγίου, ποὺ νὰ τρέχῃ καλά; Εἶμαι 82 ἐτῶν καὶ ἱππεύω 3—4 ὧρες κάθε μέρα. Τὸ ἄλογό μου ὅμως ἐγέρασε καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀγοράσω ἄλλο καλό».

Τρεῖς τζέντλεμαν κυνηγοὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς κ. Ντάβις προσεφέρθησαν νὰ δωρήσουν ἄλογα στὴν ἡλικιωμένην αὐτὴν Ἀρτέμιδα, πού, καθὼς ἰσχυρίζεται, ἱππεύει καὶ κυνηγᾷ ἐπὶ 70 ἔτη!

◆◆◆

Ἀπὸ τὴν ξένην ==== === ἀθλητικὴν κίνησιν

Τὸ ἐτήσιον ποδοσφαιρικὸν μὰτς μεταξὺ Οὐγγαρίας καὶ Γαλλίας θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν στὸ Παρίσι. Οἱ Οὖγγροι προβλέπουν θρίαμβον τῆς ὁμάδος των κατὰ τῶν Γάλλων.

◆◆◆

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος τῆς Ρουμανίας εὑρίσκεται ἡ ἐπαγγελματικὴ ὁμὰς «Ρυσπένσια» μὲ 17 βαθμούς. Ἀκολουθεῖ ἡ «Κ. Φ. Ρ.» μὲ 14 καὶ ἔπειτα ἡ «Βένους». Στὴν τελευταία αὐτὴ παίζει, ὡς κεντρικὸς κυνηγός, ὁ Ἕλλην Χούμης.

◆◆◆

Πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὸ μπὸξ εἶναι σήμερον ὁ Ἀμερικανὸς Τζὶμ Μπράντοκ. Διεκδικηταί του ὁ Γερμανὸς Μὰξ Σμέλινγκ καὶ ὁ νεγροαμερικανὸς Τζὸε Λουΐς. Τὸν Φεβρουάριον ὁ Λουΐς θὰ παίξῃ μὲ τὸν Μπράντοκ καὶ ὁ νικητὴς τῆς συναντήσεως αὐτῆς θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Σμέλινγκ γιὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ κόσμου.

ΤΑ ΡΕΚΟΡ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ !

ΜΟΝΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟΝ ΑΕΡΑ...

«Ἡ φυσικὴ ἀγωγὴ καὶ ἡ γυμναστικὴ ἐξασφαλίζουν τὴν ὑγιεία καὶ ὠμορφιά, ἐνῷ τὸ ρεκὸρ καταστρέφει τὸν ὀργανισμόν».

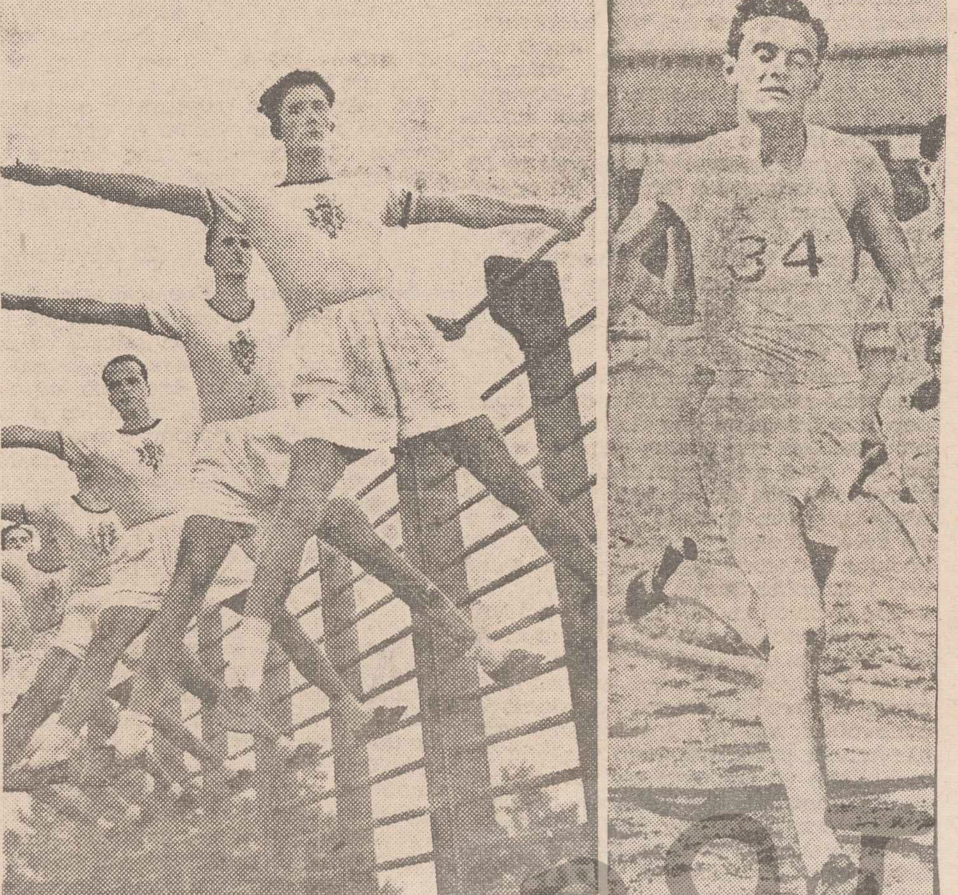
Ἕνα τέταρτο καθημερινῆς γυμναστικῆς προσφέρει πολὺ μεγαλειτέραν ὠφελιμότητα παρά, ἕνας ἐξαντλητικὸς δρόμος 800 μ. γιὰ τὸ «ρεκόρ»

Ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ φυσικὴ ἀγωγή, ἡ προσπάθεια δηλαδὴ γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος καὶ τὴν ἑδραίωσιν τῆς ὑγείας μας μέσα στὸν ἐλεύθερο ἀέρα, τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο, ἐπεκράτησε πλέον μεταξὺ ὅλων πολιτισμένων λαῶν τοῦ κόσμου. Ὄχι μόνον οἱ νέοι — ὅπως στὴν ἀρχαία ἐποχὴ — ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, οἱ γέροι καὶ τὰ παιδιὰ ἐπιδίδονται στὰ σπὸρ μὲ μανία. Σήμερα ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπὸρ εἰσήχθησαν ἐπισήμως στὰ σχολεῖα τῶν περισσοτέρων κρατῶν καὶ καθιερώθησαν ὡς τακτικὰ καὶ ὑποχρεωτικὰ μαθήματα, τῆς ἰδίας σπουδαιότητος πρὸς τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ἱστορίαν. Προβάλλεται ὅμως τὸ ἐρώτημα : Ποῖα γυμνάσματα ἢ ἀθλητικὰ παιγνίδια ὠφελοῦν πραγματικῶς τὸν ὀργανισμόν μας καὶ ποῖα ἀντὶ νὰ ὠφελοῦν προκαλοῦν βλάβην ; Διότι εἶνε γεγονὸς ὅτι μὲ τὴν ἐξέλιξιν ποὺ πῆραν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια δὲν ἀποδίδουν τὸν πραγματικόν των σκοπὸν καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις βλάπτουν, ἀντὶ νὰ ὠφελοῦν. Μιὰ τέτοια βλάβη, σωστὴ καταστροφὴ γιὰ τὸν ὀργανισμό, εἶνε ἡ μανία τῶν «ρεκόρ», τῶν ἀθλητῶν δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ θεωροῦν τὰ σπὸρ μόνον ὡς ρεκό, καὶ τίποτε περιπλέον.

Στοὺς ἀγῶνας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἡ νίκη βέβαια δὲν ἀπεκτᾶτο τόσον εὔκολα, ἀλλὰ οἱ νικηταὶ δὲν ἠμοίβοντο παρὰ μὲ ἕνα ἁπλοῦν κλάδον δάφνης. Σήμερα, ὅλοι σχεδὸν οἱ Ὀλυμπιονίκαι τοῦ Βερολίνου ἔγειναν πλούσιοι μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοὺς προσεφέρθησαν ἐκ μέρους διαφόρων ὀργανωτῶν, καὶ ἡ ἐπιτυχία των μετετέθη ἀπὸ τὸν στίβον στὰ κοσμικὰ σαλόνια.

Διὰ νὰ συγκρατήσουν ὅμως τὴν φήμην των ὡς πρωταθλητῶν καὶ ρέκορσμαν ὑποβάλλουν τὸ σῶμά των καθημερινῶς σὲ ἀληθινὰ βασανιστήρια, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔρχεται καὶ ἡ ἡλικία ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει ὡρισμένα σπὸρ καὶ μάλιστα σὲ συναγωνισμὸν μὲ ἐφήβους. Γιαυτὸ πολλοὶ τῶν ξένων πρωταθλητῶν εἰσέρχονται στὸν ἀθλητισμὸν παιδιὰ γεμάτα σφρίγος καὶ ἐξέρχονται «καρδιακοί, ἢ καὶ ἀδενοπαθεῖς.

◆◆◆

Σήμερα οἱ μεγάλοι ὑγιειονολόγοι τῆς Εὐρώπης καταδικάζουν τὰ βίαια ἀθλητικὰ παιχνίδια, τὰ ὁποῖα θεωροῦν ἀνθυγιεινά.

Τὸ μπόξ, τὸ ράγκπυ, τὸ μπέϊζ μπάλλ τὴν ἐλευθέραν πάλην καὶ μερικὰ ἄλλα, τὰ παραβάλλουν πρὸς τὰ ἄγρια θεάματα τῶν μονομάχων τοῦ Κολοσσαίου τῆς Ρώμης ! Ἡ σημερινὴ ἰατρικὴ ἐπιστήμη παραδέχεται μόνον τὴν ἐλαφρὰν γυμναστικὴν καὶ φυσικὴν ἀγωγήν, δηλαδὴ τὴν σχετικὴ παραμονὴ στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, τὴ θάλασσα, τὸ βουνό. «Μόνο ἡ φυσικὴ ἀγωγὴ — γράφει σὲ γερμανικὴ ἐφημερίδα ἕνας μεγάλος ὑγιειονολόγος μπορεῖ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ ἀνθηρὰν νεότητα. Μόνον αὐτὴ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μὴν ἔχετε πλέον ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀπεχθῆ δίαιτα, λόγῳ στομάχου, ἀρθριτισμῶν καὶ ρευματισμῶν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἐξαφανίζει τὴν τυχὸν ἀντιαισθητικὴ «κοιλιά» γιὰ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ὁποίας ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναγκάζονται νὰ φοροῦν τοὺς ἀνθυγιεινοὺς κορσέδες»

◆◆◆

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὠφελιμότητα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, πάντοτε ὅμως γενοῦνται συζητήσεις περὶ τοῦ καλλιτέρου καὶ πρακτικωτέρου συστήματος γυμναστικῆς. Ἄλλοτε προτιμοῦσαν τὴν ἱππασία καὶ ἄλλοτε τὸ τέννυς, καὶ πολλοὶ ἰατροὶ εὑρίσκουν ὅτι μόνον τὸ κολύμπι ἱκανοποιεῖ ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς, λόγῳ τῆς ἀνοικτῆς καὶ τῆς καθαρᾶς ἀτμοσφαίρας τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀπαιτουμένων κινήσεων ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Ὑπάρχουν καὶ σήμερον πολλοὶ καὶ... πολλαί, ποὺ εἴτε ἀπὸ τεμπελιὰ εἴτε ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ ἔλλειψιν καθοδηγήσεως, περιορίζονται νὰ καταπολεμήσουν τὰ πάχη των μὲ ἐνέσεις καὶ χάπια ! Καὶ ὅμως τίποτε εὐκολώτερον καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρας καὶ γιὰ τὰς γυναῖκας ἀπὸ μιὰ καθημερινὴ ὀλιγόλεπτη ἄσκησι τοῦ σώματος μὲ λίγη πρωϊνὴ γυμναστική. Ἡ συνηθισμένη δικαιολογία «ἔλλειψις χρόνου» δὲν εἶνε παρὰ πρόφασις τεμπελιᾶς, διότι ὅταν ἀποφασίσῃ κανεὶς καὶ δώσει στὴ ζωή του ἕναν ὡρισμένο ρυθμό — ὥστε νὰ τὸ θεωρῆ ἀπαραίτητο νὰ κάνῃ τὴ πρωϊνὴ του γυμναστικὴ — ὁ χρόνος δὲν θὰ τοῦ λείψῃ ποτέ. Τέτοιες ἀσκήσεις ὁ «Ἕσπερος» κατ' ἐπανάληψιν παρέθεσε μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων. Μπορεῖ ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ μὲ μιὰ ἐλαχίστη προσπάθεια, ποὺ θὰ καταντήσῃ γρήγορα συνήθεια, νὰ διατηρῆ τὴν ὑγεία, τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν αἰσιοδοξία.

Ἡ περίφημη σ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ὑγιειονολόγος καὶ αἰσθητικὴ Μαίϋ Μπράουν βεβαιώνει, ὅτι μὲ τὰς καθημερινὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις τόσο ὁ ἄνδρας ὅσο καὶ ἡ γυναῖκα δὲν γίνονται μόνο ἐξυπνότεροι, σύμφωνα μὲ τὸ ἀρχαῖο ρητὸ «νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ» Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο, ἔχουν πάντα τὸ χαμόγελο στὸ στόμα, καὶ βλέπουν τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ καλή της ὄψι. Μὲ λίγη πρωϊνὴ γυμναστική, κυρίες καὶ κύριοι, ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγεία καὶ τὴν εὐτυχία σας. Γιατὶ νὰ τὸ ἀμελῆτε ;

Ἀριστερὰ : Ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς τῆς Ρουμανίας, ἡ ὁποία ἐνίκησε τὴν περασμένην Κυριακὴν τὴν Ἐθνικὴν τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ θὰ λάβῃ μέρος στὸ ἐφετεινὸν Βαλκανικὸν Κύπελλον. Δεξιά : Ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας Ἑλληνορωμαϊκῆς πάλης ποὺ ἔγιναν στὸ Βερολῖνον μεταξὺ Γερμανῶν καὶ Φινλανδῶν, καὶ ἔληξαν μὲ τὴν πλήρη νίκην τῆς Γερμανικῆς ὁμάδος.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
ΡΩΜΑΝΤΖΟ
ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Βέρθερος, τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Σαρλόττα, κρύβει τὸ αἴσθημά του καὶ κάνει παρέα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, γιὰ τὸν ὁποῖο αἰσθάνεται μιὰ φιλία μεγάλη. Μιὰ μέρα ἀρχίζουν μιὰ συζήτησι γιὰ τὴν αὐτοκτονία. Ὁ Βέρθερος ὑποστηρίζει ὅτι ὁ αὐτοκτονῶν εἶναι ἄρρωστος καὶ ὁ Ἀλβέρτος ὅτι εἶναι δειλός. Καὶ τότε ὁ Βέρθερος τοῦ διηγεῖται τὴν τραγικὴ ἱστορία μιᾶς κόρης, ποὺ πνίγηκε, γιατὶ τὴν ἄφησε ἐκεῖνος, ποὺ τὸν νόμιζε γιὰ ἄντρα της παντοτεινό.

7ον

Νά, Γουλιέλμε, αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία πολλῶν ἀνθρώπων ! Καὶ πές μου δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ὅπως ἡ ἀρρώστεια ; Ἡ φύσι δὲ βρίσκει καμμιὰ διέξοδο ἀπ' τὸ λαβύρινθο τῶν περίπλοκων κι' ἀντιμαχόμενων δυνάμεων κι' ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πεθάνῃ. Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θᾶβλεπε αὐτὰ καὶ θᾶλεγε : Ἡ τρελλή ! ἂν περίμενε, ἂν ἄφινε τὸν καιρὸ νὰ ἐπιδράσῃ, ἡ ἀπελπισιά της θὰ περνοῦσε, κάποιος ἄλλος θὰ βρίσκονταν νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νᾶλεγε : Ὁ τρελλὸς πεθαίνει ἀπὸ πυρετό ! Ἂν εἶχε βαστάξει ὡσότου ἀναλάβουν οἱ δυνάμεις του, καλλιτερέψουν οἱ χυμοί του, ἠρεμήσει ἡ ταραχὴ τῶν αἱμάτων του, ὅλα θὰ πήγαιναν καλὰ καὶ θὰ ζοῦσε ἀκόμη σήμερα.

Ὁ Ἀλβέρτος, ποὺ δὲν εἶχε μπῆ ἀκόμα στὸ νόημα τῆς παραβολῆς, ἀντέταξε διάφορα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων πῶς εἶχα μιλήσει μόνον γιὰ ἕνα ἄμυαλο κορίτσι' πῶς ἦταν δυνατὸν ὅμως νὰ δικαιολογηθῆ ἕνας ἄνθρωπος μὲ μυαλό, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ δῆ λίγο παραπέρα, αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ. —Φίλε μου, ἀναφώνησα, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος καὶ λίγο μυαλὸ ποὺ μπορεῖ νἆχῃ κανένας λίγο λογαριάζεται ἢ καθόλου, ὅταν τὸ πάθος μαίνεται καὶ τὰ στενὰ ἀνθρώπινα ὅρια τὸν πιέζουν. Πολὺ περσότερο—ἀλλὰ ἄλλη φορὰ γι' αὐτό, εἶπα καὶ πῆρα τὸ καπέλλο μου. Ἦταν τόσο γεμάτη ἡ καρδιά μου ! Καὶ χωριστήκαμε χωρὶς νὰ ἔχῃ νοιώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὅπως δὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο κανένας δὲν νοιώθει εὔκολα τὸν ἄλλον.

10 Αὐγούστου

Ὡστόσο εἶναι βέβαιο πῶς στὸν κόσμο τίποτε δὲν κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀναγκαῖο στὸν ἄνθρωπο παρὰ ἡ ἀγάπη. Τὸ αἰσθάνομαι αὐτὸ μὲ τὴ Σαρλότα : δὲ θᾶθελε νὰ μὲ χάσῃ' καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν ἄλλη σκέψι παρὰ πῶς θὰ ξανάρχωμαι κάθε πρωΐ. Σήμερα πῆγα ἐκεῖ γιὰ νὰ κουρδίσω τὸ πιάνο τῆς Σαρλότας, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα, γιατὶ τὰ παιδιὰ μὲ κυνηγοῦσαν νὰ τοὺς πῶ ἕνα παραμύθι κι' ἡ Σαρλότα ἡ ἴδια εἶπε πῶς ἔπρεπε νὰ τοὺς κάνω τὸ χατῆρι. Τοὺς ἔκοψα τὸ βραδυνὸ ψωμί, ποὺ τώρα τὸ παίρνουν ἀπὸ μένα μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν εὐχαρίστησι ὅπως ἀπ' τὴ Σαρλότα καὶ τοὺς διηγήθηκα τὸ περίφημο παραμῦθι τῆς βασιλοπούλας ποὺ τὴν ὑπηρετοῦσαν τὰ μαγεμένα χέρια. Μαθαίνω κι' ἐγὼ πολλὰ ἔτσι, σὲ βεβαιώνω, καὶ δὲ φαντάζεσαι τί ἐντύπωσι κάνει σ' αὐτά. Ἀναγκασμένος καμμιὰ φορὰ νὰ ἐφεύρω κανένα ἐπεισόδιο, τὸ ξεχάνω τὴ δεύτερη φορὰ καὶ κεῖνα τότε μοῦ λένε ἀμέσως, προτήτερα τὧχα πῆ ἀλλοιῶς, ἔτσι ποὺ τώρα γυμνάζομαι νὰ τοὺς τὰ διηγιέμαι ἀμετάβλητα καὶ κορδόνι μὲ τὴν ἴδια τραγουδιστὴ φωνή. Διδάχτηκα ἔτσι πῶς ἕνας συγγραφέας μὲ τὴ δεύτερη ἀλλοιωμένη ἔκδοσι τῆς ἱστορίας του, κι' ἂν ἀκόμα τὴν ἔκανε ποιητικώτερη, κατ' ἀνάγκη ζημιώνει τὸ βιβλίο του. Ἡ πρώτη ἐντύπωσι μᾶς βρίσκει πρόθυμους κι' ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔτσι φκιασμένος ποὺ κι' ἡ πειὸ ἀπίθανη περιπέτεια μπορεῖ νὰ τὸν πείσῃ' ριζώνει ὅμως τόσο βαθειὰ μέσα του κι' ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θᾶθελε νὰ τὴν ξερριζώσῃ ξανὰ καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ !

18 Αὐγούστου

Ἔπρεπε λοιπὸν ἔτσι νὰ εἶναι ὅ,τι κάνει τὴν εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου πάλι ἡ πηγὴ τῆς δυστυχίας του ;

Τὸ μεστὸ θερμὸ αἴσθημα τῆς καρδιᾶς γιὰ τὴ ζωντανὴ φύσι, ποὺ μὲ πλημμύριζε ἀγαλλίασι, ποὺ μοῦ παρουσίαζε γύρω μου τὸν κόσμο σὰν παράδεισο, ἄρχισε τώρα νὰ μοῦ γίνεται ἀνυπόφορος βασανιστής, τυραννικὸ φάντασμα ποὺ παντοῦ μὲ καταδιώκει. Ὅταν ἄλλοτε ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ βράχου κύτταζα κάτω τὴν εὔφορη κοιλάδα ἀπ' τὸ ποτάμι ὡς πέρα στοὺς λόφους κι' ἔβλεπα τὰ πάντα γύρω μου νὰ βλασταίνουν καὶ ν' ἀναβλύζουν' ὅταν ἔβλεπα ἐκεῖνα τὰ βουνά, ἀπὸ τὴ ρίζα ὡς τὴν κορφὴ ντυμένα μὲ πανύψηλα πυκνὰ δέντρα, ἐκεῖνες τὶς κοιλάδες ἰσκιωμένες, στοὺς πολύτροπους ἑλιγμούς των ἀπ' τὰ ὀμορφήτερα δάση' κι' ὁ ἤρεμος ποταμὸς ἔρρεε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ψίθυρους τῶν καλαμιῶν καὶ καθρέφτιζε τὰ χαριτωμένα σύννεφα ποὺ ἡ ἁπαλὴ αὔρα τοῦ δειλινοῦ κυλοῦσε στὸν οὐρανό. Ὅταν ἄκουγα τότε τὰ πουλιὰ νὰ ἐμψυχώνουν γύρω μου τὸ δάσος κι' ἑκατομμύρια σκνῖπες νὰ χορεύουν εὔθυμα μέσα στὴν ὕστατη ρόδινη ἀχτίνα τοῦ ἥλιου' ὅταν τὸ τελευταῖο κρεμμάμενο βλέμμα τοῦ ἥλιου ἐλευθέρωνε τὸ μπούρμπουλα ἀπ' τὴ χλόη του κι' ὁ βόμβος κι' ὁ σάλος μοῦ τραβοῦσαν τὴν προσοχὴ στὸ χῶμα καὶ τὸ βοῦρλο ποὺ ἀπ' τὸ σκληρὸ βράχο ἐκβιάζει τὴν τροφή του καὶ τὸ σπαρτὸ ποὺ βλασταίνει στὸν κατήφορο τοῦ ξεροῦ ἀμμολόφου μοῦ ξανοῖγαν τὴν ἐσώτερη, διάπυρη, ἱερὴ ζωὴ τῆς φύσης—πῶς τὰ χωροῦσα ὅλ' αὐτὴ στὴ θερμή μου καρδιά, αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου μέσα στὴν πλημμυρισμένη ἀφθονία σὰν ἀποθεωμένο καὶ οἱ ἐξαίσιες μορφὲς τοῦ ἄπειρου κόσμου ἐσάλευαν ζωογόνες στὴν ψυχή μου ! Θεώρατα βουνὰ μὲ κυκλῶναν, βάραθρα ἀνοίγονταν μπροστά μου καὶ λαγκάδια κατρακυλοῦσαν, τὰ ποτάμια ξεχύνονταν κάτω μου καὶ τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγοι ἀντιλαλοῦσαν' κι' ἐγὼ ἔβλεπα ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνεξερεύνητες δυνάμεις νὰ ἐνεργοῦνε καὶ νὰ δημιουργοῦν περιπλεγμένες μέσα στὰ βάθη τῆς γῆς' κι' ἀπάνω στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ νὰ μυρμηγκιάζουν τὰ γένη τῶν πολυποίκιλων πλασμάτων. Ὅλα, ὅλα πληθαίνουν μὲ χίλιων λογιῶν μορφές. Κι' ἔπειτα μαζεύονται οἱ ἄνθρωποι κι' ἀσφαλίζονται στὰ σπιτάκια τους καὶ φωλιάζουν καὶ νομίζουν πῶς ἐξουσιάζουν τὸν ἀπέραντο κόσμο ! Δυστυχισμένε τρελλέ ! ποὺ τὰ θαρρεῖς ὅλα μικρὰ ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι μικρός !

Ἀπὸ τ' ἀπρόσιτα βουνὰ ὡς τὴν ἔρημο ποὺ κανένα πόδι δὲν πατεῖ κι' ὡς τὰ πέρατα τοῦ ἄγνωστου Ὠκεανοῦ πνέει τὸ πνεῦμα τοῦ «αἰωνίως δημιουργοῦντος» καὶ χαίρεται γιὰ κάθε μόριο σκόνης ποὺ τὸν αἰσθάνεται καὶ τὸν ζῆ.

Ἄχ ! πόσες φορὲς τότε ἐπόθησα μὲ τὰ φτερὰ ἑνὸς γερανοῦ, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ πάνω μου, νὰ πετοῦσα στ' ἀκρογιάλια τῆς ἀκαταμέτρητης θάλασσας, νἄπινα ἀπ' τὴν ἀφρισμένη κοῦπα τοῦ ἀπείρου τὴν ξέχειλη ἡδονὴ τῆς ζωῆς καὶ γιὰ μιὰ μόνη στιγμὴ νὰ αἰσθανόμουν στὴ στενὴ δύναμι τοῦ στήθους μου μιὰ σταγόνα ἀπ' τὴ μακαριότητα τοῦ ὄντος ποὺ τὰ πάντα μέσα του καὶ ἀπὸ μέσα του παράγει.

Ἀδελφέ, μόνον ἡ ἀνάμνησι ἐκείνων τῶν ὡρῶν μὲ εὐφραίνει. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ προσπάθεια ν' ἀναπολήσω πάλι, νὰ ἐκφράσω πάλι ἐκεῖνα τ' ἀνέκφραστα αἰσθήματα ὑψώνει τὴν ψυχή μου ἀπάνω ἀπ' τὸν ἑαυτό της καὶ μὲ κάνει νὰ αἰσθανθῶ διπλᾶ τὴ φοβέρα τῶν περιστάσεων ποὺ τώρα μὲ κυκλώνουν.

Κάτι σὰν αὐλαία τραβήχτηκε ἀπὸ μπρὸς ἀπ' τὴν ψυχή μου καὶ τὸ θέατρο τῆς ἀπέραντης ζωῆς μεταμορφώνεται μπροστά μου σὲ ἄβυσσο ἑνὸς αἰώνια ἀνοιχτοῦ τάφου. Μπορεῖς νὰ πῆς : «αὐτὸ εἶναι !» ὅταν τὰ πάντα περνοῦν ; ὅταν τὰ πάντα γλυστροῦν καὶ φεύγουν σὰν ἀστραπή, τόσο σπάνια βαστοῦν ὁλόκληρη τὴ δύναμι τῆς ὑπάρξεώς των, κι' ἄχ ! παρασέρνονται ἀπ' τὸ χείμαρρο, βουλιάζουν καὶ κομματιάζονται στοὺς βράχους ; Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ στιγμὴ ποὺ νὰ μὴ σὲ κατατρώῃ, ἐσένακαὶ τοὺς δικούς σου γύρω σου, οὔτε μία στιγμὴ ποὺ νὰ μὴν εἶσαι, νὰ μὴν πρέπει νὰ εἶσαι χαλαστής.

Κι' ὁ πειὸ ἀθῶος περίπατος στοιχίζει τὴ ζωὴ σὲ χιλιάδες φτωχὰ σκουληκάκια, μιὰ πατησιὰ καταστρέφει τὰ ἐπίπονα χτίρια τῶν μυρμηγκιῶν καὶ καταχώνει ἕναν μικρόκοσμο σ' ἕνα ἄδοξο μνῆμα.

Ὢ ! δὲν εἶναι ἡ μεγάλη, σπάνια συμφορὰ τοῦ κόσμου, οἱ πλημμύρες ποὺ ξεπαστρεύουν τὰ χωριά σας, οἱ σεισμοὶ ποὺ καταπίνουν τὶς πόλεις σας, δὲν εἶν' αὐτὰ ποὺ μὲ συγκινοῦν. Ἐμένα μοῦ ὑποσκάβει τὴν καρδιὰ ἡ ὀλέθρια δύναμι ποὺ βρίσκεται κρυμμένη στὸ κάθε τι μέσ' στὴν φύσι, αὐτὴ ποὺ τίποτε δὲν ἔπλασε ποὺ νὰ μὴ καταστρέφῃ τὸν πλησίον του, τὸν ἑαυτό του. Κι' ἔτσι πλανιέμαι φοβισμένος, μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ τὶς κινούμενες δυνάμεις των γύρω μου ! Δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα τέρας ποὺ αἰώνια καταβροχθίζει, αἰώνια ἀναμασσᾶ.

21 Αὐγούστου

Μάταια ἁπλώνω πρὸς αὐτὴ τὰ χέρια μου τὸ πρωΐ ὅταν ξυπνῶ ἀπὸ βαρειὰ ὄνειρα, μάταια τὴν ἀναζητῶ τὴ νύχτα στὴν κλίνη μου ὅταν κανένα ὡραῖο ἀθῶο ὄνειρο μὲ πλανᾶ πῶς τάχα κάθομαι στὸ λειβάδι κοντά της καὶ κρατῶ τὸ χέρι της καὶ τὸ γεμίζω μὲ χίλια φιλιά. Ἄχ ! ὅταν τότε ζαλισμένος ἀκόμα ἀπ' τὸν ὕπνο πασπατεύω νὰ τὴ βρῶ καὶ κεῖ ἀπάνω ξυπνάω—χείμαρρος δάκρυα ξεσπᾶ ἀπ' τὴ βαρειά μου καρδιὰ καὶ κλαίω ἀπαρηγόρητα κατάμπροστα σ' ἕνα σκοτεινὸ μέλλον.

22 Αὐγούστου

Δυστυχία μου ! Γουλιέλμε, οἱ ἐνεργές μου δυνάμεις χαλαρώθηκαν σὲ μιὰ ἀνήσυχη ἀδράνεια, δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἀργὸς κι' ὅμως τίποτε δὲν μπορῶ νὰ κάμω. Οὔτε φαντασία ἔχω πειά, οὔτε αἴσθημα γιὰ τὴ φύσι καὶ τὰ βιβλία μ' ἀηδιάζουν. Ὅταν μᾶς λείπῃ ὁ ἑαυτός μας μᾶς, λείπουν ὅλα. Σοῦ ὁρκίζομαι πολλὲς φορὲς ἐπιθυμῶ νὰ ἤμουν ἕνας μεροκαματιάρης καὶ μόνο γιὰ νἄχω τὸ πρωΐ ποὺ θὰ ξυπνῶ μιὰ πρόβλεψι γιὰ τὴ μέρα ποὺ ἀρχίζει, μιὰ ἀνάγκη, μιὰ ἐλπίδα. Συχνὰ ζηλεύω τὸν Ἀλβέρτο ποὺ τὸν βλέπω χωμένον ὡς τ' αὐτιὰ μέσ' τὰ ἔγγραφα καὶ φαντάζομαι πῶς θἄμουν εὐτυχισμένος ἂν ἤμουν στὴ θέσι του. Κάποτε μάλιστα σκέφτηκα νὰ γράψω σὲ σένα καὶ στὸν ὑπουργὸ καὶ νὰ ζητήσω τὴ θέσι στὴν Πρεσβεία, ποὺ, καθὼς μὲ βεβαίωνες, δὲ θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθοῦνε. Τὸ πιστεύω κι' ἐγώ. Ὁ ὑπουργὸς μ' ἀγαπάει ἀπὸ πολὺν καιρὸ καὶ συχνὰ μὲ παρεκίνησε νὰ καταγίνω σὲ κάτι' ἔρχονται στιγμὲς ποὺ κι' ἐγὼ ἔχω μιὰ τέτοια διάθεσι. Ἀμέσως ἔπειτα ὅταν τὸ σκέπτωμαι καὶ θυμοῦμαι τὸ μῦθο τοῦ ἀλόγου ποὺ μὴ ὑποφέροντας τὴν ἐλευθερία του ἄφησε νὰ τοῦ βάλλουν σέλλα καὶ γκέμια καὶ τὸ ψόφησαν στὴν καβάλλα—τότε δὲν ξέρω πάλι τί νὰ κάνω. Μήπως μέσα μου, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶναι ἴσως ὁ πόθος τῆς ἀλλαγῆς μιὰ δυσάρεστη ἐσωτερικὴ ἀνυπομονησία ποὺ παντοῦ θὰ μὲ κυνηγάει :

28 Αὐγούστου

Ἀλήθεια, ἂν ἡ ἀρρώστειά μου μποροῦσε νὰ γιατρευτῇ, κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ μὲ γιατρεύαν. Σήμερα εἶναι τὰ γενέθλιά μου καὶ πρωΐ-πρωΐ πῆρα ἕνα πακετάκι ἀπ' τὸν Ἀλβέρτο. Μόλις τὸ ἄνοιξα, ἀμέσως χτύπησε στὰ μάτια μου ἕνας τριανταφυλλὶ φιόγκος ποὺ φοροῦσε ἡ Σαρλότα στὸ στῆθος της ὅταν τὴν πρωτογνώρισα καὶ ποὺ κάμποσες φορὲς ἀπὸ τότε τὴν εἶχα παρακαλέσει νὰ μοῦ τὸν δώσῃ. Μαζὺ μ' αὐτὸν ἦταν δυὸ βιβλία σὲ μικρὸ σχῆμα, ὁ μικροσκοπικὸς Ὅμηρος τοῦ Βετστάϊν, μιὰ ἔκδοσι ποὺ συχνὰ τὴν εἶχα ἐπιθυμήσει γιὰ νὰ μὴ φορτώνομαι στὸν περίπατο τὴν ἔκδοσι τοῦ Ἐρνέστου. Νά, ἔτσι προλαβαίνουν τὶς ἐπιθυμίες μου, ἔτσι ζητοῦν νὰ μοῦ κάνουν ὅλες τὶς μικρὲς χάρες τῆς φιλίας, ποὺ εἶναι χίλιες φορὲς πολυτιμότερες ἀπὸ τὰ χτυπητὰ δῶρα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ματαιοδοξία τοῦ δωρητὴ μᾶς ταπεινώνει. Φιλῶ τὸ φιόγκο αὐτὸ χίλιες φορὲς καὶ μὲ κάθε ἀναπνοὴ ρουφῶ τὴν ἀνάμνησι τῆς εὐδαιμονίας μὲ τὴν ὁποία μὲ γέμισαν ἐκεῖνες οἱ λίγες, εὐτυχισμένες, ἀγύριστες μέρες. Ἔτσι εἶναι, Γουλιέλμε, καὶ δὲ γκρινιάζω, τὰ ἄνθια τῆς ζωῆς εἶναι μόνο φαντασίες ! Πόσα μαραίνονται χωρὶς ν' ἀφήσουν τίποτε πίσω των, πόσα λίγα δίνουν καρπὸ καὶ πόσοι λίγοι καρποὶ ἀπ' αὐτοὺς ὡριμάζουν ! Κι' ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμα ἀρκετοί, κι' ὅμως—ὢ ! ἀδελφέ μου ! μποροῦμε νὰ παραπετάξουμε ὥριμους καρπούς, νὰ τοὺς περιφρονήσουμε, νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ σαπίσουν.

Χαῖρε ! Τὸ καλοκαίρι ἐδῶ εἶναι ὑπέροχο, συχνὰ σκαρφαλώνω στὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ τῆς Σαρλότας μ' ἕνα μακρὺ ραβδὶ καὶ φτάνω τ' ἀχλάδια. Αὐτὴ στέκεται ἀπὸ κάτω καὶ τὰ πιάνει καθὼς τῆς τὰ πετῶ.

30 Αὐγούστου

Δυστυχισμένε ! Δὲν εἶσαι ἕνας τρελλός ; Δὲν ξεγελᾶς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό σου ; Τί θέλει πάλι αὐτὸ τὸ μανιῶδες ἀτέλειωτο πάθος ; Δὲν ἔχω ἄλλη προσευχὴ παρὰ πρὸς ἐκείνη' στὴ φαντασία μου καμμιὰ ἄλλη μορφὴ δὲν παρουσιάζεται παρὰ ἡ δική της κι' ὅλα στὸν κόσμο γύρω μου τὰ βλέπω μόνο σχετικὰ μ' αὐτή. Κι' αὐτὸ δὰ μοῦ δίνει μερικὲς ὧρες—ὡσότου ἀναγκαστῶ νὰ τραβηχτῶ ἀπ' αὐτή. Ἄχ ! Γουλιέλμε, γιατὶ λοιπὸν μὲ σπρώχνει τόσο συχνὰ ἡ καρδιά μου !

Ὅταν κάθωμαι κοντά της δυό, τρεῖς ὧρες καὶ γοητεύομαι ἀπ' τὴ μορφή της, ἀπ' τὸν τρόπο της, ἀπ' τὴν οὐράνια ἔκφρασι τῆς λαλιᾶς της καὶ σιγὰ-σιγὰ ὅλες μου αἱ αἰσθήσεις ἐντείνονται, θαμπώνουν τὰ μάτια μου, μόλις πλέον ἀκούω, καὶ κάτι μοῦ σφίγγει σὰ δολοφόνος τὸ λαιμό, τότε ἡ καρδιά μου μὲ ἄγριους παλμοὺς ζητεῖ νὰ δώσῃ ἀέρα στὶς στενοχωρημένες αἰσθήσεις μου καὶ δυναμώνει μόνο τὴν ταραχή τους—Γουλιέλμε, πολλὲς φορὲς δὲν ξέρω ἂν βρίσκωμαι σ' αὐτὴ τὴ γῆ ! Ἄλλοτε πάλι ὅταν δὲν μὲ κυριεύῃ ἡ μελαγχολία κι' ἡ Σαρλότα τότε μοῦ ἐπιτρέπει τὴν ἀθλία παρηγοριὰ νὰ κλάψω ἀπάνω στὸ χέρι της τὸν καϋμό μου—ἀναγκάζομαι νὰ φεύγω, νὰ φεύγω ἔξω καὶ νὰ πλανιέμαι μακρυὰ στοὺς ἀγρούς. Νὰ σκαρφαλώνω στὸ ἀπάτητο βουνὸ εἶναι τότε ἡ εὐχαρίστησί μου, ἀνάμεσα ἀπὸ ἄβατα δάση ν' ἀνοίγω μονοπάτια, ἀνάμεσα ἀπὸ βάτους ποὺ μὲ πληγώνουν, ἀπὸ ἀγκάθια ποὺ μὲ ξεσκλοῦν. Ἔτσι γίνομαι κάπως καλλίτερα. Κάπως ! Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ κούρασι ἢ ἀπὸ δίψα σταματῶ μεσοδρομῆς, κάποτε μέσα στὴ βαθειὰ νύχτα, ὅταν ἡ πανσέληνος στέκεται ἀπὸ πάνω μου, σ' ἔρημο δάσος ὅταν κάθωμαι ἀπάνω σὲ κανένα σκεβρωμένο δέντρο γιὰ νὰ ξεκουράσω λίγο τὶς πληγωμένες πατοῦσές μου καὶ στὴν ἡσυχία τοῦ ἀποκαμοῦ μὲ παίρνει κατὰ τὰ ξημερώματα λίγος ὕπνος, ὢ ! Γουλιέλμε, ἡ ἔρημος κατοικία ἑνὸς κελλιοῦ, τὸ τρίχινο ροῦχο κι' ἡ ἀκάνθινη ζώνη θὰ ἦταν τότε γιὰ μένα ὁ ἀναπαμὸς ποὺ λαχταρᾶ ἡ ψυχή μου. Ἀντίο ! Δὲ βλέπω στὴ δυστυχία μου ἄλλο τέλος παρὰ τὸ μνῆμα.

3 Σεπτεμβρίου

Πρέπει νὰ φύγω ! Σ' εὐχαριστῶ, Γουλιέλμε, ποὺ μοῦ στερέωσες τὴν κλονιζόμενη ἀπόφασί μου. Ἐπὶ δεκαπέντε τώρα μέρες γυρίζω μὲ τὴ σκέψι νὰ τὴν ἀφήσω. Πρέπει νὰ φύγω ! Ἐπῆγε πάλι στὴν πόλι σὲ κάποιας φίλης της. Κι' ὁ Ἀλβέρτος.....ὁ Ἀλβέρτος.....—Πρέπει νὰ φύγω !

10 Σεπτεμβρίου

Τί νύχτα ! Τώρα μπορῶ ν' ἀνθέξω σὲ ὅλα ! Δὲ θὰ τὴν ξαναδῶ ! Ὢ ! νὰ μὴ μπορῶ νὰ ριχτῶ στὸ λαιμό σου, μὲ χίλια δάκρυα καὶ παραφορὲς νὰ σοῦ ἐκφράσω, καλέ μου, τὰ αἰσθήματα ποὺ πολιορκοῦν τὴν καρδιά μου ! Κάθομαι δῶ καὶ προσπαθῶ νὰ πάρω ἀέρα, προσπαθῶ νὰ ἡσυχάσω τὸν ἑαυτό μου, περιμένω τὸ πρωΐ—καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου τὰ ἄλογα θἆναι ἕτοιμα. Ἃ ! ἐκείνη κοιμᾶται ἥσυχα καὶ δὲ συλλογίζεται πῶς πειὰ δὲ θὰ μὲ ξαναδῇ. Ξεκόλλησα, στάθηκα ἀρκετὰ δυνατὸς σὲ καμιὰ κουβέντα δυὸ ὡρῶν νὰ μὴν προδώσω τὸ σχέδιό μου. Καὶ τί κουβέντα, Θεέ μου !

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ ἑπόμενο.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ

Μὲ τοὺς τελευταίους ἀνθρώπους ποὺ ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος.

Στὰ σύνορα μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Χιλῆς, ἕνας Χριστὸς ἀπὸ μπροῦτζο, δεκαπέντε μέτρων ὕψους, εἶναι στημένος πρὸς τὴ δύση....

Κάτω ἀπὸ τὸν Χριστόν, ὑπάρχει ἕνα τοῦνελ μισὸ Ἀργεντινό, μισὸ Χιλιανό.... Καὶ ὅταν τὸ τραῖνο περνάει τὴ φανταστικὴ γραμμή, ποὺ χωρίζει τὶς δυὸ Χῶρες, ἕνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι, βαλμένα μέσα στὸ τοῦνελ, χτυπάει ἐπὶ ὥρα. Ἔτσι μέσα στὰ διαμερίσματα τοῦ τραίνου, ὁ καθένας εἶναι πληροφορημένος : Τὰ σύνορα περάστηκαν.

Νά μας, λοιπόν, στὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀρωκανία. Τὰ ἤθη τῶν Ἰνδῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς—πρὸς τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ—μποροῦν ἀκόμη νὰ μᾶς ἐπιφυλάσσουν καμμιὰ ἔκπληξη, ἀφοῦ ὁ μοντερνισμός, ἀπὸ τὴν καλή του ἄποψη, μᾶς ἀπαγορεύει νὰ κάμουμε μιὰ παρατήρηση πραγματικὴ γραφική ;

Κι' ἄλλα τοῦνελ καταπίνουν καὶ ξερνοῦν τὸ τραῖνο μας καὶ ἔξαφνα φτάνουμε ἐπάνω ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντες, ἕνα ἀπὸ τὰ ὀμορφότερα μέρη τοῦ Κόσμου.

Ἐπὶ τέλους, ἀφικνούμεθα στὴν πρωτεύουσα τῆς Χιλῆς, τὸ Σαντιάγο, πόλι μοντέρνα....Πολὺ μοντέρνα. Ἀποφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὸ ταξείδι αὐτό, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς περιοχὲς ὅπου ὑπάρχουν στὸ μεγαλείτερο δυνατὸ ἀριθμὸ Ἀρωκανοί.

Μαζύ, λοιπόν, μὲ κάποιον εὐγενέστατο Χιλιανὸ ἀνέβηκα σὲ μιὰ ὀρεινὴ περιοχή, ὅπου καὶ εἶναι μαζεμένες καὶ ζοῦν οἱ τελευταῖες φυλὲς τῶν ἁγνῶν Ἀρωκανῶν. Ζοῦν στὰ μέρη αὐτὰ ἀπολύτως ἀνεξάρτητοι καὶ μόνο ἡ ἐξουσία τοῦ Κασίκου (τοῦ Ἀρχηγοῦ) εἶναι πραγματική. Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι στὴ Βουλὴ τῆς Χιλῆς ὑπάρχουν δυό, τρεῖς βουλευταὶ Ἀρωκανοί, ὁ Κασίκου μόνον ὑπακούεται καὶ ὑπερέχει ἀκόμη καὶ τοῦ νόμου, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ μεγάλη πόλη τοῦ κέντρου.

Ἡ περιοχή, ὅπου ζοῦν οἱ Ἀρωκανοί, βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὸ Τεμποῦκο. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ δὲν θέλουν νὰ ἐργασθοῦν στοὺς Χιλιανοὺς κτηνοτρόφους ἔχουν μαζευτῆ ἐδῶ ἐπάνω. Οἱ ἄντρες ἀσχολοῦνται μὲ τὴ γεωργία καὶ τὴν κτηνοτροφία. Οἱ γυναῖκες ὑφαίνουν, κάτι εἰδικὰ ὑφάσματα γιὰ τάππητες, ποὺ ζητοῦνται πολὺ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς. Ἐδῶ ἐπάνω βρίσκονται οἱ τελευταῖοι μάγοι.

Τὸ πιὸ περίεργο, λοιπόν, εἶναι, ὅτι ὑπάρχουν μάγοι καὶ μάγισσες. Ὁ πρῶτος ὅρος γιὰ νὰ γίνῃ, εἴτε γυναίκα εἶναι, εἴτε ἄντρας, μάγος, εἶναι νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος..... Ὁ δεύτερος, νὰ πείσῃ τὴ φυλή του, ὅτι ὁ ὑποψήφιος μάγος ἐφωτίσθηκε ἀπὸ τὸ θεῖο φῶς.

Ἂς παραδεχθοῦμε, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ὅροι ἐκπληρώθηκαν. Ἀμέσως, οἱ γέροι μάγοι σπεύδουν ν' ἀρχίσουν τὴν ἐκπαίδευση τοῦ νεοφύτου καὶ τὸν εἰσάγου στὴν τέχνη τῆς καλῆς ἐξασκήσεως τῆς μαγείας, τῆς ἐπικλήσεως τῶν θεοτήτων μὲ τὴν ἀπόλυτη πίστη καὶ τῆς θεραπείας ζώων καὶ ἀνθρώπων.

Παλαιότερα, οἱ μάγοι ἦταν παντοδύναμοι. Καὶ ἐὰν σήμερα, ἡ πρόοδος τους ἔκαμε νὰ χάσουν μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ δύναμί τους ἐξακολουθοῦν, ὡστόσο νὰ περιβάλλωνται ἀπὸ αἰσθήματα μεγάλου σεβασμοῦ.

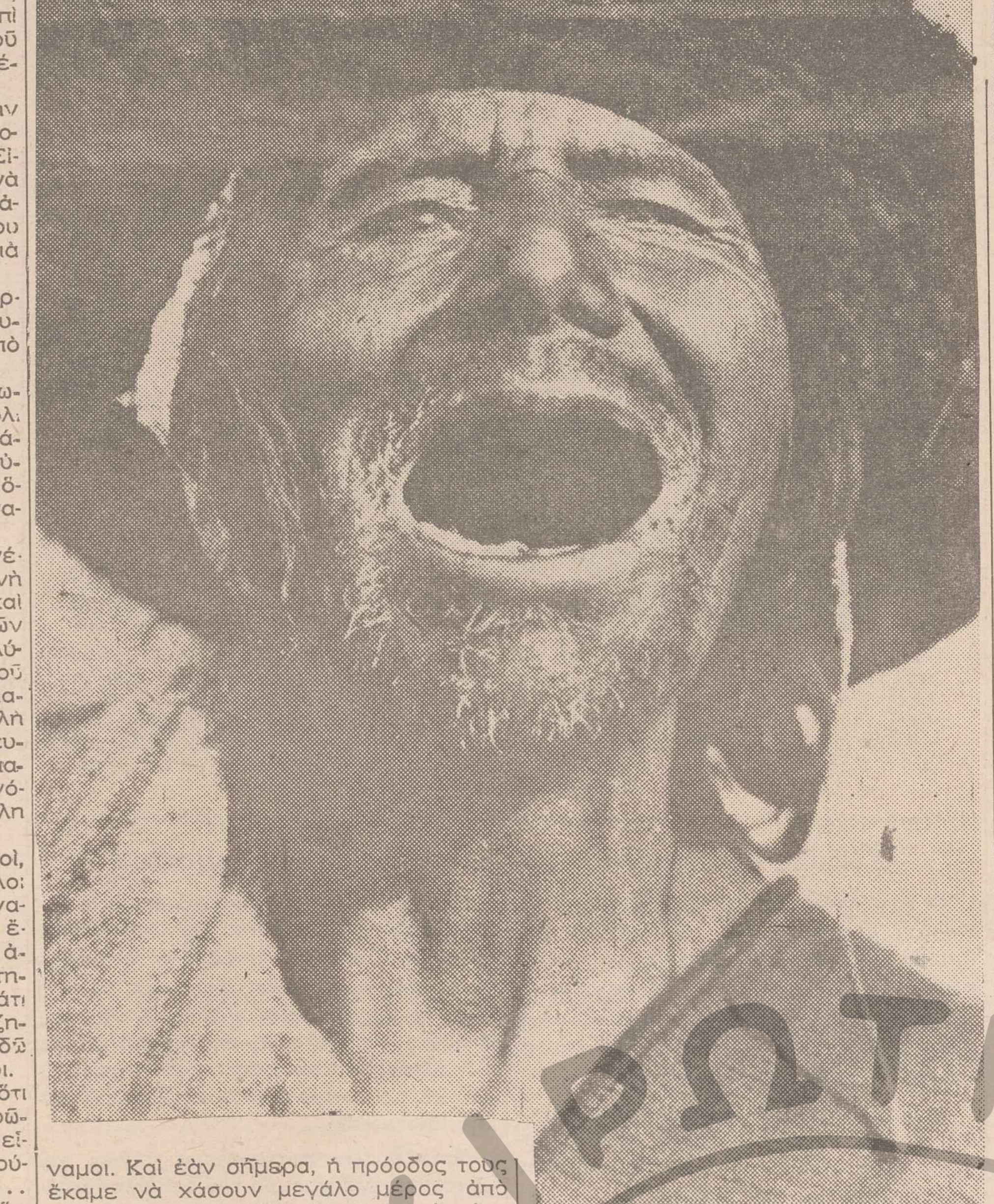

Ἀλλὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὸν μαθητευόμενο μάγο μας, ποὺ ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὶς εἰδικὲς σπουδές του. Ἡ οἰκογένεια καὶ ὁ Κασίκου ὁρίζουν τὴν ἡμερομηνία τῆς χειροτονίας, μόλις ὁ νέος ἢ ἡ νέα φθάσουν στὴν κανονικὴ ἡλικία. Ἔτσι, μπορεῖ ἡ ἐκπαίδευσή του νὰ ἐκράτησε μῆνες ἢ χρόνια, δὲν θὰ γίνῃ, ὅμως, μάγος πρὶν ἀπὸ τὴν ὁρισθεῖσα ἡλικία.

Ὁ νεόφυτος, ἐὰν εἶναι ἄντρας, νηστεύει τέσσερες ἡμέρες μπροστὰ ἀπὸ τὸ χειροτόνημά του. Ἐὰν εἶναι γυναῖκα, νηστευει επισης, αλλα σπιτι της. Ἀλλά, κατὰ τὸ διάστημα τῆς νηστείας, ἕνας γέρος μάγος ἢ μιὰ γρηὰ μάγισσα, πηγαίνουν γιὰ νὰ δώσουν τὶς τελευταῖες συμβουλές, ξαναβλέπουν τοὺς χορούς, ποὺ ὁ νέος μάγος θὰ ὑποχρεωθῆ να εκτελεση, ενων μικρον ἦχο, ποὺ θὰ παίξῃ στὸ ταμποῦρλο του καὶ ἀκοῦν τὰ τραγούδια καὶ τὶς καθιερωμένες φράσεις ποὺ θὰ πῆ. Δηλαδή, γίνεται μιὰ γενικὴ πρόβα.

Κι' ἕνα πρᾶγμα ἀξιοσημείωτο : Ἐνῷ σ' ἄλλες Χῶρες οἱ μάγοι ὀφείλουν, γενικά, τὴν ἄνοδό τους στὸ θῶκο τοῦ μεγάλου ἱερέως στὴν ἐξυπνάδα τους, ποὺ εἶναι ἀνώτερη τῶν ἄλλων καὶ στὸ προτέρημα τῆς ρητορείας, οἱ Ἀρωκανοὶ μάγοι εἶναι πρὶν ἀπὸ ὅλα, ἐμπνευσμένοι. Ἔχουν τὴν πίστη....τὴν πίστη, ποὺ χωρὶς ἀμφιβολία, κάμνει θαύματα.....ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ἐμπνευσμένοι ἢ φωτισμένοι ἄνθρωποι παρὰ μόνον στὴν Ἀρωκανία !

Καὶ ἕνα ἄλλο τὸ ἀξιοπαρατήρητο : Οἱ μάγοι διαλέγονται πάντα μεταξὺ τῶν περισσότερο ἀδυνάτων στὸ σῶμα ἀτόμων.

Λοιπόν, ὁ μάγος χειροτονεῖται. Θὰ εἶναι λίγο ἱερεύς, λίγο γιατρὸς καὶ φυσικά, θὰ τοῦ ζητοῦν κάποτε καὶ θαύματα, ἰδιαιτέρως στὴν περίπτωση στείρων γυναικῶν.

Κυρίως, ὅμως, ὁ νέος μάγος κρίνεται ἀπὸ τὶς ἰατρικές του ἱκανότητες : Ἐὰν θεραπεύσῃ τὸν πρῶτο ἄρρωστο, ποὺ θὰ τοῦ πᾶνε, ἢ ἐὰν ἐπιτύχῃ μιὰ δύσκολη ἐγχείρηση, θὰ βγάλῃ ἀμέσως ὄνομα καλοῦ μάγου : Σ' αὐτὸν θὰ πᾶνε ἡ μεγάλη, πελατεία, οἱ καλὲς ἀμοιβὲς καὶ ἡ γενικὴ ἐκτίμηση.

Ἅμα, ὅμως, ἀποτύχῃ στὴ πρώτη του ἰατρικὴ προσπάθεια, θὰ φυτοζωήσῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ—ἐκτὸς ἐὰν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία κάμῃ τὴ φυλὴ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν πρώτη της γνώμη γι' αὐτόν.

Ἀλλὰ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι σπάνιες καὶ ἔτσι ὁ μάγος, «ὁ μόνος φωτισμένος ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς» θὰ ἀναγκασθῇ νὰ περάσῃ μιὰ δύσκολη καὶ γεμάτη στερήσεις ζωή.

Ἀκόμη κι' αὐτοῦ ἐπάνω, στὴν Ἀρωκανία, τὸ κῦρος τῶν ἐμπνευσμένων καὶ φωτισμένων ἀνθρώπων ἔχει ἐλαττωθῆ, κατὰ τὴν σημερινή, τοὐλάχιστο, ἐποχὴν —τὴν ἐποχή μας.

ΖΑΝ ΣΤΕΛΛΙ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας ἀπόγονος τοῦ Ἰσραὴλ ἄνοιξε μιὰ φορὰ σ' ἕνα μεγάλο δρόμο ἕνα μαγαζὶ καὶ ἐπουλοῦσε βοῦρτσες. Ἡ δουλειά του ἐπήγαινε καλά, ὅταν ὁ φίλος του ὁ Λέβυ, ζηλεύοντας τὴν ἐπιτυχίαν του, ἄνοιξε καὶ κεῖνος στὸν ἴδιο δρόμο καὶ σὲ ἀπόστασι ὀλίγων μέτρων, ἴδιο μαγαζί.

Ὁ Ἰσαάκ, ὁ πρῶτος Ἑβραῖος, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὁ φίλος του ὁ Λέβυ νὰ τοῦ φερθῇ ἔτσι ; Ἀλλ' ἀμέσως ὕστερα σκέφθηκε ὅτι ἡ φιλία εἶνε φιλία καὶ τὸ ἐμπόριο εἶνε ἐμπόριο — καμμία σχέσις δὲν χωρεῖ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν «ἑτερογενῶν» πραγμάτων.

Βάζει λοιπὸν μιὰ μεγάλη ταμπέλλα ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημά του πληροφορῶντας τὴν πελατεῖαν ὅτι τὶς βοῦρτσες του τῆς πωλοῦσε πρὸς ἑνάμισυ φράγκο μοναχά. Καὶ τρίβοντας τὰ χέριά του ἀπὸ εὐχαρίστησι ἐφαντάζετο τὴν ἐντύπωσιν ποὺ θὰ εἶχε ἡ «χειρονομία» του εἰς τὸν φίλον του τὸν Λέβυ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅμως τὸ πρωΐ, κατεβαίνοντας εἰς τὴν ἀγοράν, βλέπει εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ Λέβυ μιὰ ἐπίσης μεγάλη ἐπιγραφὴ ἡ ὁποία ἔλεγε : οἱ βοῦρτσες μας πρὸς 1.25 φράγκα μόνον».

Ὁ Ἰσαὰκ μὲ μόλις συγκρατούμενο θυμό, τρέχει στὸ κατάστημά του, κατεβάζει τὴν ταμπέλλα του καὶ σβύνει τὸ «μισὸ» φράγκο ἀπὸ τὴν τιμή.

—Κι' ἔτσι ὁ Λέβυ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζύ μου, ἐσκέφθη.

Ὁποία ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξις του ὅταν καὶ ὁ Λεβὺ ἄλλαξε τὴν τιμὴ τοῦ ἐμπορεύματός του καὶ ἔγραψε στὴν ἐπιγραφὴ 0.75 φράγκα ἀντὶ 1.25 ποὺ εἶχε πρωτήτερα.

Ὁ Ἰσαὰκ ἅμα τὸ εἶδε ἐσκέφθη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦταν σοβαρὸ καὶ ὅτι ἡ κατάστασις δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν Λέβυ τὸν ἤξευρε καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ ἐξηγηθῇ μαζύ του μιὰ καὶ καλή.

Ἀρχίζει λοιπὸν τὴν κουβέντα καὶ τοῦ λέγει χωρὶς περιστροφές ;

— Ἄκουσε Λέβυ.... ἐγὼ κλέβω τὰ ξύλα, κλέβω τὴν τρίχα, κλέβω τὸν σπάγκο ἀλλὰ χρειάζομαι νὰ πληρώσω καὶ ἐργατικὰ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν βουρτσῶν, καὶ πρέπει νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ κτι. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς σὲ συμφέρει νὰ πουλᾷς τὶς βοῦρτσες πρὸς 0.75 φραγ. τὴν μία.

— Ἄ, φίλε μου, ἐγὼ ξεύρω καὶ ἀγοράζω φθηνά.

Καὶ σκύβοντας εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Ἰσαὰκ τοῦ λέγει :

—Ἐγὼ κλέβω τὶς βοῦρτσες ὁλόκληρες ἕτοιμες καμωμένες....

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐξήγησι, σὰν καλοὶ Ἑβραῖοι, ἐκανόνισαν τὶς ὑποθέσεις των καὶ ἔπαυσαν τὸν συναγωνισμό.

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὁ Ἀβραὰμ ἔχασε μιὰ μέρα τὸ γάϊδαρο του. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔβαλε γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι, ὁ Γκόχα γονάτισε, σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀνέκραξε :

—Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου. Δοξασμένο καὶ εὐλογημένο τὸ ὄνομά σου. Οἱ ἄνθρωποί του παρεξενεύτηκαν.

— Μὰ τί ἔπαθες Ἀβραάμ ; ! Εὐχαριστεῖσαι ποὺ χάθηκε ὁ γάϊδαρος σου ;

— Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ Ἀβραάμ. Ἀλλὰ σκέπτομαι ὅτι, ἐὰν τύχαινε καὶ ἤμουν καβάλλα στὸν γάϊδαρο, θὰ ἤμουν τώρα χαμένος κ' ἐγὼ ! ! .....

Η ΚΑΚΗ ΩΡΑ !

Ὁ Σαλομών, ὁ ἑβραῖος πραμματευτὴς τοῦ χωριοῦ, ἦταν παλληκάρι. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἔλεγε... Τὸ γεγονὸς ὅμως ἦτο ὅτι ὁ Σαλομὼν φοροῦσε ἕνα φαρδὺ σελλάχι μέσα στὸ ὁποῖον εἶχε πάντα χωμένα τὰ ἅρματά του. Δυὸ μεγάλες κουμποῦρες καὶ δυὸ—τρία μαχαίρια. Καὶ τὰ ὅπλα αὐτὰ δὲν τὰ ἀπεχωρίζετο ποτέ. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἐκοιμᾶτο τἄβαζε δίπλα στὸ μαξιλάρι του. Ἔτσι κάνουν τὰ παλληκάρια.

Μιὰ μέρα ὁ Σαλομὼν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ κατεβῇ στὴν πολιτεία νὰ ψωνίσῃ. Πῆρε καὶ τὴν γυναῖκα του τὴν Σάρα μαζύ του, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Στὸν δρόμο ποὺ πήγαιναν ὅμως τοὺς ἔπιασαν λησταί. Πῆραν ὅσα χρήματα βρῆκαν πάνω στὸν Σαλομών, καὶ βλέποντας ὅτι ἡ γυναίκα του ἡ Σάρα ἦταν νοστιμοῦλα, ἄρχισαν νὰ τὴν... περιποιοῦνται μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀνδρός της.

Οἱ λησταὶ τοὺς ἄφησαν κατόπιν ἐλευθέρους. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἔφευγαν, ὁ καπετάνιος τους βλέποντας τὰ.... ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν φορτωμένος ὁ Σαλομών, παραξενεύτηκε καὶ τὸν ρώτησε :

—Δὲν μοῦ λές αὐτὰ τὰ ἅρματα γιατὶ τὰ ἔχεις βρὲ Σαλομών ;

— Γιὰ καμμιὰ κακὴ ὥρα καπετάνιε μου ! ! ! Μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ μὲ πειράξῃ...

ΥΠΟΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ἕνα σπουδαῖο προτέρημα τῶν ἑβραίων, ποὺ εἶνε ἴσως καὶ ὁ κυριώτερος παράγων τῆς ἐπιτυχίας των, εἶνε ὅτι ἔχουν ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοεξετάσεως. Ἐφαρμόζουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως τὸ ἀρχαῖον δίδαγμα «Γνῶθι σαυτόν». Καὶ εἶνε γεγονὸς ὅτι οἱ Ἑβραῖοι γνωρίζουν καλά... τὸν ἐσωτερικόν τους ἄνθρωπον.

Γιὰ ὅσους ἔχουν καὶ τὴν παραμικροτέραν ἀμφιβολίαν θὰ παραθέσω ἐδῶ τὸ κείμενον τῆς προσευχῆς ποὺ ἄκουσα νὰ ψιθυρίζῃ κάποτε ἕνας φίλος μου ἑβραῖος:

— Ὢ Θεέ μου καὶ Κύριε ! Εὐδόκησε καὶ δῶσέ μου 500 λίρες καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ δώσω τὶς 100 στοὺς πτωχούς! Καὶ ἐὰν δὲν μὲ ἐμπιστεύεσαι Θεέ μου, τότε δῶσέ μου μόνο τὶς 400 καὶ δῶσε σὺ ὁ ἴδιος τὶς 100 στοὺς πτωχούς ! !

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Στὴ Βιέννη συνελήφθη ἕνας λωποδύτης εἰδικευμένος στὸ κλέψιμο πανωφοριῶν ἀπὸ τὰ ἑστιατόρια. Ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε πάνω του ἕνα «Ἡμερολόγιον» ὅπου κατέγραφε λεπτομερῶς ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις του. Ὑπῆρχε ἕνας κατάλογος ὅλων τῶν ἑστιατορίων τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης, κατανεμημένων σὲ τέσσαρες κατηγορίες ἀναλόγως τῆς πολυτελείας των. Στὶς ἡμερομηνίες ὁ λωποδύτης ἔγραφε τὸ ὄνομα τοῦ ἑστιατορίου ποὺ ἐπεσκέφθη, τὸν ἀριθμὸ τῆς κατηγορίας του καὶ τέλος «Χάϊλ!» (Ζήτω!) ὅταν κατώρθωνε νὰ κλέψῃ κανένα πανωφόρι καὶ «μηδὲν» στὴν ἀντίθετη περίπτωσι.

◆◆◆

Ἐθνικὸς πλοῦτος

Ποιὰ εἶνε πλουσιωτέρα χώρα σὲ παιδιά; Ὡς γνωστόν, ἡ Πολωνία, ἡ Ἰταλία, ἡ Κίνα, ἡ Ἰαπωνία καὶ ἄλλαι χῶραι διεκδικοῦν διαδοχικῶς τὸ ρεκὸρ τῶν πολυμελῶν οἰκογενειῶν. Λοιπόν, οἱ ἐπιμελεῖς στατιστικαὶ ἀνακοινοῦν τώρα, ὅτι ἡ χώρα ποὺ ἀριθμεῖ, κατ' ἀναλογίαν, τὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν παιδιῶν εἶνε τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Φαρόων ὅπου ὁ μέσος ὅρος εἶνε ἑπτὰ παιδιὰ (ζωντανὰ) κατὰ οἰκογένειαν.

Ὑπάρχουν ἐκεῖ πολλαὶ οἰκογένειαι ποὺ ἔχουν 16 καὶ 17 παιδιὰ καὶ ὁ μέσος ὅρος θὰ ἦταν πολὺ ἀνώτερος ἂν εἰς τὴν στατιστικὴν δὲν περιελάμβαναν καὶ τὰ ζεύγη τῶν νεονύμφων ποὺ, φυσικά, δὲν εἶχαν ἀκόμη τὸν καιρὸν νὰ μιμηθοῦν τοὺς μεγαλειτέρους των.

◆◆◆

Ἡ ἀκατοίκητος πόλις

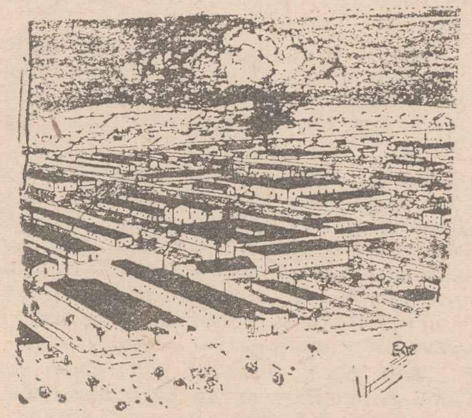

Τὸ Κλῆριγκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶνε μία μεγάλη πόλις μήκους 5 χιλιομέτρων καὶ πλάτους 2 χιλιομέτρων. Περιέχει 108 μεγάλας βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀπασχολοῦν 40.000 ἐργάτας. Κατὰ μῆκος τῶν δρόμων του ποὺ φθάνουν τὰ 25 χιλιόμετρα ἔχει τὸ νοσοκομεῖο της, τὸ δημαρχεῖο της, τὴν ἀστυνομία της, τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία της, τὸ ταχυδρομεῖο της κτλ. ἀλλὰ οὔτε μίαν οἰκία κατοικίας.

◆◆◆

Πρωτοφανὴς ζωγραφικὴ

Ὁ Βιεννέζος ζωγράφος Ἰουστῖνος Σόνταν ζωγραφίζει τοὺς πίνακάς του ὄχι πάνω σὲ κανονικὸ μουσαμᾶ ἀλλὰ πάνω σὲ ἱστοὺς ἀράχνης. Τὴν ἐποχὴν ποὺ ἦταν ἀκόμη παιδί, ὁ Σόνταν —ποὺ εἶχε τὸ πάθος τῆς ζωγραφικῆς— ἐδιάβασε ὅτι στὸν 16ον αἰῶνα ἦσαν τῆς μόδας πίνακες ζωγραφισμένοι πάνω σὲ ἱστοὺς ἀράχνης. Θέλησε λοιπὸν νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτὸς αὐτὴν τὴν τέχνη.

Σὲ λίγο ὁ Σόνταν βρισκόταν σ' ὅλα τὰ παληὰ σπίτια, τὶς ἀποθῆκες κτλ. ἀγοράζοντας ἀράχνες. Ἡ ἀκουαρέλα δὲν κρατοῦσε πάνω στὸ ἀραχνοΰφαντο ὕφασμα καὶ ὁ Σόνταν ζωγραφίζει μόνο μὲ λάδι. Μόνο ὑγιεῖς ἀράχνες δίνουν καλοὺς ἱστούς. Ὁ μεγαλείτερος πίναξ τοῦ Σόνταν πάνω σὲ ἀράχνη εἶνε 21 ἐπὶ 17 πόντους.

◆◆◆

Ψάρεμα ἀεροπλάνων

Στὴν Ἀγγλία ἔγιναν πειράματα ἑνὸς νέου συστήματος γιὰ τὴν προστασία ἐναντίον τῶν ἐναερίων ἐπιθέσεων. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα ὀβίδα μεγάλου διαμετρήματος ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα πολὺ λεπτὸ σιδερένιο δίχτυ ποὺ, σὲ ὡρισμένο ὕψος, ἀνοίγει αὐτομάτως καὶ στέκεται στὸν ἀέρα χάρις σὲ ἕνα σύστημα μικρῶν ἀλεξιπτώτων ποὺ εἶνε δεμένα ἐπάνω του. Τέτοιες βόμβες δίχτυα, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα, γιὰ τὰ ἀεροπλάνα, γιατὶ ἀρκεῖ νὰ μπλεχθῇ ἕνα ἀπ' αὐτὰ σ' ἕνα ἕλικα γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ. Τότε ὁ πιλότος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ ἀναγκαστικὴ προσγείωσιν. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτή, τῆς ὁποίας αἱ δοκιμαὶ ἐπέτυχαν, ὑπόσχεται νὰ γίνῃ ἰσχυρότατον ὅπλον εἰς τὴν ἀντιαεροποροκιὴν ἄμυναν.

Ὁ καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα

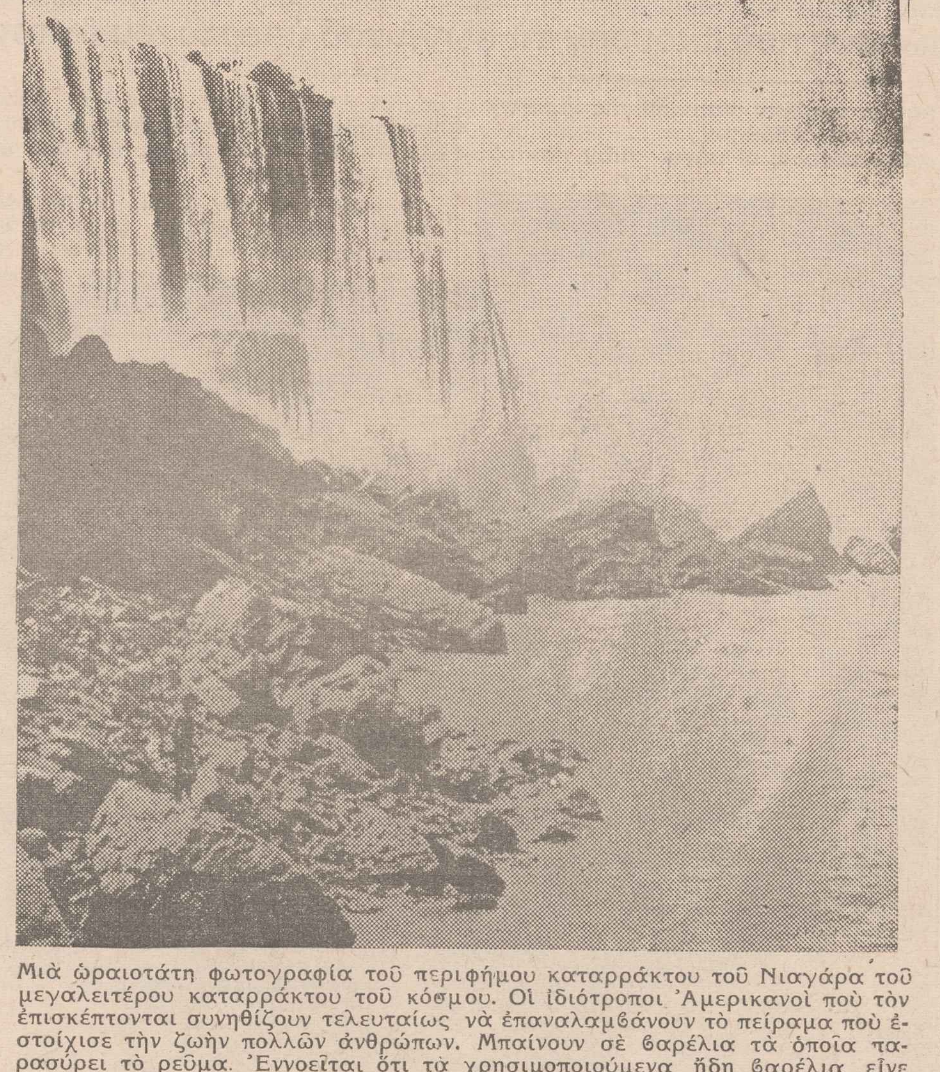

Μιὰ ὡραιοτάτη φωτογραφία τοῦ περιφήμου καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα τοῦ μεγαλειτέρου καταρράκτου τοῦ κόσμου. Οἱ ἰδιότροποι Ἀμερικανοὶ ποὺ τὸν ἐπισκέπτονται συνηθίζουν τελευταίως νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ πείραμα ποὺ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων. Μπαίνουν σὲ βαρέλια τὰ ὁποῖα παρασύρει τὸ ρεῦμα. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ χρησιμοποιούμενα ἤδη βαρέλια εἶνε πολὺ ἀσφαλῆ καὶ μερικοὶ εὐφυεῖς ἐπιχειρηματίαι ἐνοικιάζουν εἰδικὰ βαρέλια εἰς τοὺς ἐπισκέπτας.

Εὐφυὴς βουλευτὴς

Ὁ Αἰγύπτιος βουλευτὴς Μωχάμετ ἐλ Κοράνι κατέθεσε ἕνα νομοσχέδιον ρυθμίζον τὸ ντύσιμο τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν. Ἰδοὺ αἱ κυριώτεραι διατάξεις:

1. Κάθε Αἰγυπτία ὑπερβᾶσα τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας της πρέπει νὰ ντύνεται κατὰ τοὺς ἑξῆς κανόνας.

2. Τὸ φόρεμα πρέπει νἆναι κομμένο καὶ ραμμένο ἔτσι ὥστε νὰ σκεπάζῃ ὁλόκληρο τὸ σῶμα συμπεριλαμβανομένων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

3. Ἡ Αἰγυπτία δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐμφανίζεται δημοσίᾳ μὲ ἄνδρα εἰς στάσεις ἱκανὰς νὰ προσβάλουν τὰ καλὰ ἤθη (π. χ. δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τοῦ δίδῃ τὸν βραχίονα).

4. Κάθε παράβασις αὐτῶν τῶν διατάξεων συνεπάγεται πρόστιμο καὶ ποινὰς φυλακίσεως.

Προσθέτομεν ὅτι αἱ γυναικεῖαι ὀργανώσεις τῆς Αἰγύπτου δὲν ἐξέφρασαν ἀκόμη τὴν γνώμην των.

◆◆◆

Εὐτυχὲς φτέρνισμα

Ὁ κ. Ρ. Ντεπλάνκ, ἔμπορος εἰς τὸ Τοὺρ τῆς Γαλλίας ἔβγαλε ἕνα τεμάχιον σφαίρας ποὺ εἶχε μέσα του ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἐκτυπήθη ἀπὸ σφαῖραν εἰς τὸ στῆθος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἕνα μέρος τοῦ βλήματος ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πλάτην. Τὸ ἄλλο ἔμεινε μέσα του καὶ τέλος μετεφέρθη —ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἰατρῶν— πίσω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ ρουθοῦνι του.

Χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται περὶ τίνος πρόκειται, ὑπέφερε ἀπὸ κάτι ποὺ θεωροῦσε συνάχι ἐπὶ πολύ. Οἱ ἰατροὶ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν δίοδον τοῦ ἀέρος στὸ ἀριστερὸ ρουθοῦνι.

Ὁ δυστυχὴς ὑπέφερε ἀπὸ δυνατοὺς πονοκεφάλους καὶ συνεχῆ βῆχα.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, μὲ ἕνα δυνατὸ φτέρνισμα, τὸ ρουθοῦνί του ἀπηλευθερώθη καὶ μισὴ σφαῖρα ἔπεσε ἀπὸ τὴ μύτη του.

Ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος εἶπε πὼς τώρα αἰσθάνεται πὼς εἶνε ἄλλος ἄνθρωπος.

Περίεργον μουσεῖον

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐγκαινιάσθη ἕνα πολὺ πρωτότυπο μουσεῖον. Ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία ἑνὸς ξενοδόχου ὀνομαζομένου Φῶκον, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε τὴ ζωή του στὸ σχηματισμὸ μιᾶς συλλογῆς μοναδικῆς εἰς τὸν κόσμον, τῆς συλλογῆς τῶν ἱστορικῶν καταλόγων φαγητοῦ ἢ ἐκείνων ποὺ παρουσιάζουν κάποιαν ἄλλην ἰδιοτροπία.

Μεταξὺ τῶν σπανιωτέρων εἰδῶν τοῦ μουσείου ἀναφέρομεν τὸν κατάλογον ἑνὸς δείπνου ποὺ ἐδόθη εἰς ἕνα μεγάλο ἑστιατόριον τοῦ Βελιγραδίου καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ὁμοτράπεζοι —ὅλοι ἀξιωματικοί— μόλις τέλειωσαν τὸ φαγοπότι, πῆγαν στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον Ὀβρένοβιτς καὶ τὴν σύζυγόν του Δράγαν. Σὲ ἄλλη προθήκη κατέχει τιμητικὴν θέσιν ὁ κατάλογος τοῦ συμποσίου ποὺ ἐδόθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τῆς Πόλα Νέγκρι μὲ τὸν πρίγκηπα Μντιβάνι.

Τέλος, πολλοὶ κατάλογοι ὑπενθυμίζουν μεγάλα διπλωματικὰ γεύματα κατὰ τὰ ὁποῖα συνεζητήθησαν ἢ ἐλύθησαν μεγάλα διεθνῆ προβλήματα.

Κουμπιὰ μανικετιῶν

Μία μεγάλη πληγὴ στὸ ντύσιμο εἶνε τὰ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν ἰδίως μὲ τὴ μόδα τῶν μαλακῶν καὶ στενῶν μανικετιῶν. Οἱ ἄνδρες εἶνε πάντοτε σχεδὸν ὑποχρεωμένοι νὰ βγάζουν καὶ νὰ βάζουν τὰ κουμπιά, πρᾶγμα ποὺ καὶ ἐνοχλητικὸ εἶνε καὶ τὰ μανικέτια βλάπτει. Μὲ τὰ νέα αὐτὰ κουμπιὰ ποὺ φοριοῦνται μιὰ γιὰ πάντα καὶ βγαίνουν μόνον ὅταν πρόκειται νὰ πλυθῇ τὸ πουκάμισο, τὸ πρόβλημα λύεται. Ἡ ἁλυσσίδα ποὺ τὰ συνδέει τεντώνει, δηλαδὴ μέσα στὸ κουμπὶ ὑπάρχει ἕνα αὐτόματο μηχάνημα ποὺ τὴν τυλίγει. Ὅταν τοποθετηθοῦν τὰ κουμπιὰ τὸ χέρι περνᾷ εὔκολα γιατὶ ἡ ἁλυσσιδίτσα ξετυλίγεται μόνη της καὶ ξανακλείνει μόνη της

ΔΙΕΘΝΗΣ ΓΛΩΣΣΑ

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἔγιναν ἀπόπειραι νὰ εὑρεθῇ μιὰ διεθνὴς γλῶσσα.

Ἡ ἰδέα εἶνε ὡραία καὶ ἑλκυστική. Νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ συνεννοηθῇ ἀμέσως καὶ εὔκολα μὲ ἕνα ὁποιονδήποτε ξένον θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστο. Οἱ διεθνεῖς σχέσεις, τὸ ἐμπόριο κτλ. θὰ ἀνεπτύσσοντο πολύ.

Ἐδοκιμάσθη ἤδη ἡ Ἐσπεράντο. Δυστυχῶς ἡ Ἐσπεράντο δὲν εἶνε διαδεδομένη ὅσον πιστεύεται. Ἄλλωστε εἶνε δύσκολο νὰ πῇ κανεὶς γιατί.

Μερικοὶ ἐπρότειναν μιὰ διεθνῆ γλῶσσα μὲ νεύματα. Δὲν εἶνε τόσον ἀνόητος αὐτὴ ἡ πρότασις, γιατὶ ἐξαφανίζει τὴν δυσκολίαν τῆς προφορᾶς ποὺ εἶνε μεγίστη.

Ἀφ' ἑτέρου, ἡ γλῶσσα μὲ νεύματα φαίνεται πολὺ πλουσιώτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ πολὺ πιὸ ἐκφραστική.

Ἂς δοῦμε.

◆◆◆

Τιμιότης μὲ καθυστέρησιν

Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὴν ἑξῆς περίεργη ὑπόθεσι τιμιότητος ποὺ συνέβη τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἕνας κύριος κομψὰ ντυμένος μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο κέντρο καὶ ζήτησε νὰ δῇ τὸ διευθυντή. Ὅταν τὸν συνήντησε, τοῦ εἶπε:

—Νομίζω ὅτι πρὸ τοῦ πολέμου εἴχατε ἕνα ὀπωροπωλεῖον;

—Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ καταστηματάρχης. Ἀλλὰ...

—Πάρτε ἑκατὸ δολλάρια ποὺ σᾶς χρωστῶ, εἶπε ὁ ἄγνωστος δίνοντας τὰ χρήματα.

—Εὐχαριστῶ... ἀλλὰ γιατί;

—Ἰδού... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Εἶνε ἡ ἀξία τῶν ἐμπορευμάτων ποὺ σᾶς ἔκλεψα. Ἔκλεψα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τοὺς πλήρωσα. Σεῖς εἶσθε ὁ τελευταῖας, ἄργησα νὰ σᾶς βρῶ Ὠρεβουάρ.

◆◆◆

Πρωταθλητὴς χωρὶς χέρια

Ὁ κ. Τὸμ Μὰκ Ὤλιφ ἀπὸ τὸ Μπούφφαλο ἔχει χάσει καὶ τὰ δύο χέρια του ἀπὸ μίαν μόλυνσιν καὶ μολοντοῦτο ὄχι μόνον κατορθώνει ν' ἀντεπεξέρχεται σ' ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς του ἀλλὰ εἶνε καὶ λαμπρὸς παίκτης τοῦ γκόλφ. Ὅπως φαίνεται εἰς τὸ ἀνωτέρω σκίτσο ἀντικατέστησε τὰ χέρια του μὲ τὸ στόμα του.

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ —
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΝΟ ΣΕΠ

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Ἦταν ἑπτὰ καὶ μισὴ τὸ βράδυ. Περπατοῦσα στὸ βουλεβάρτο. Ξαφνικὰ ἕνα κορίτσι πέρασε πλάϊ μου.

Γύρισα γιὰ νὰ τὴν κυττάξω.

Ἦταν ἕνα ὡραῖο κορίτσι, φίλε μου, καὶ τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της ποὺ ξεπετιόνταν ἀπὸ τὸ πράσινο μπερέ της πάνω στὸ ἕνα αὐτὶ [illegible] ἕνα τόνο τόσο θερμό, ὅσο δὲν βλέπει κανεὶς πιὰ σήμερα ποὺ βασανίζουν τὰ μαλλιά τους γιὰ νὰ τὰ κάμουν ξανθὰ-πλατίνης καὶ ξανθὰ-ἀλουμινίου. Ἡ σιλουέττα της ἦταν λεπτὴ καὶ νεραϊδένια σὰν ζωγραφιὰ καὶ περπατοῦσε μὲ γρήγορο βῆμα· ἀλλὰ τὸ βῆμα αὐτῶν τῶν ὄντων εἶναι ἐλαφρὸ καὶ σιωπηλό. Τὸ βλέμμα μου συνέλαβε μόνο αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ ξανθὸ καὶ τὴν λεπτὴ ροδαλότητα τοῦ προσώπου της· εἶδα ἀκόμη τὴ λαμπρότητα τῶν μισανοιγμένων χειλιῶν της...

Περπατοῦσα βυθισμένος στὶς σκέψεις μου, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ κι' ὅμως ὅταν διασταυρωθήκαμε σήκωσα τὰ μάτια σχεδὸν αὐτομάτως.

Ἦταν σὰν νὰ γλυστροῦσε πλάϊ μου ἡ ἄνοιξι.

Τὸ περίεργο εἶναι πῶς καὶ ἡ νέα κάρφωσε τὰ μάτια της πάνω μου. Κι' ὅμως φαινόταν βιαστική. Τὰ μάτια μας συναντήθηκαν. Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ τί συμβαίνει μέσα μας τέτοιες στιγμές; Τὸ βλέμμα σας σταματᾶ, ἀνατινάζεστε, ρίχνετε τὸ κεφάλι πίσω, τὸ νῆμα τῶν σκέψεών σας κόβεται ἀπότομα.

Πίστεψέ με, δὲν σκεπτόμουν τίποτε, ὅταν μὲ κύτταξε ξαφνικά. Οὔτε οἱ τοῖχοι σκέπτονται τίποτε ὅταν ὁ ἥλιος τοὺς πλημμυρίζει φῶς κι' ὅμως λάμπουν.

Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔκαμε δύο-τρία βήματα, ἡ νέα γύρισε τὸ κεφάλι της.

Ἐμένα ζητοῦσε τὸ βλέμμα της. Ναί, ἐμένα. Μόλις ἄναβαν τὰ φανάρια τῶν δρόμων. Τὰ χείλη της ἦσαν πάντα ἀνοικτά, σὰν νὰ χαμογελοῦσε.

Σταμάτησα ἀπότομα, σὰν νὰ μοῦ δώσαν δυνατὴ γροθιὰ στὸ στῆθος.

Σὲ λίγο, μιὰ δύναμι σὰν φύσημα ἀνέμου μὲ ἔσπρωξε μπρός: «Γρήγορα, ἀκολούθησέ την!»

Γιατὶ ἡ νέα γύρισε; Μὲ γνώριζε; Ἐκτὸς ἂν τὸ βλέμμα της δὲν ἀπευθυνόταν σὲ μένα...Χαμογελοῦσε πραγματικά;.... Κι' ἐγὼ ἤμουν βιαστικός. Ἤθελα νὰ περάσω τὸ βουλεβάρτο γιὰ νὰ φθάσω στὴ στάσι τῶν λεωφορείων.

Προχώρησα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ κεῖ σταμάτησα. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ πρὸς τὴ νέα.

Τότε αὐτὴ γύρισε πάλι.

Κύτταξα γύρω μου. Ζητοῦσα νὰ δῶ σὲ ποιὸν μποροῦσε ν' ἀπευθύνεται τὸ χαμόγελό της.

Ἀσφαλῶς μόνο γιὰ μένα ἐπρόκειτο.

Πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσω ὅτι ἦταν πολὺ κομψὰ ντυμένη. Ἦταν ἀσφαλῶς κορίτσι καλῆς οἰκογενείας, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ πολὺ σπανίως συναντᾷ κανεὶς στὰ βουλεβάρτα καὶ μάλιστα νὰ πηγαίνουν πεζῆ.

Ἡ καρδιά μου σταμάτησε. Ἔπειτα, ξαφνικὰ, τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ κυκλοφορῇ πιὸ γρήγορα στὶς φλέβες μου, σὰν νὰ μὲ εἶχαν μαστιγώσει. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι μὲ ἔκαμε νὰ ξανανεβῶ στὸ πεζοδρόμιο καὶ ν' ἀκολουθήσω τὴ νέα.

Ξαφνικὰ αἰσθάνθηκα ἕνα ἐλαφρὸ σκούντημα στὸ δεξὶ χέρι μου. Μιὰ ἀδύνατη φωνή, κλαψιάρικη, μοῦ ψιθύρισε:

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ὁδηγήσετε;

Καὶ μιὰ δειλή, διστακτικὴ κίνησι: Ἕνας ἄνθρωπος ἔπιασε τὸ μπράτσο μου.

Ἦταν ἕνας γέρος ἀδύνατος καὶ καμπούρης. Φοροῦσε μαῦρα γυαλιά.

Κύτταξα τὸν τυφλό, ταραγμένος.

Νόμιζα πὼς ἔβλεπα ἕνα φάντασμα, τὴν ἐνσάρκωσι τῆς μοίρας, ποὺ ἦλθε νὰ σταθῇ στὸ δρόμο μου τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσα γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς χαρᾶς

— Ὁ ὁδηγός μου μὲ ἄφησε ἐδῶ, προσέθεσε ὁ τυφλός. Δὲν πάω μακρυά.... εἰς τὸν ἀριθμὸ 31. Δυσκολεύομαι πολὺ νὰ περπατήσω ἐδῶ, στὰ βουλεβάρτα...Ἡ κυκλοφορία εἶναι πολὺ πυκνὴ τὰ βράδυα.

Καὶ ὁ τυφλὸς ξεκίνησε στηριζόμενος μὲ τὸ ἕνα χέρι στὸ μπαστοῦνι του καὶ μὲ τὸ ἄλλο στὸ μπράτσο μου.

Ἡ φωνή του ἦταν ἀσταθής, σὰν μαθητοῦ ποὺ ἀρχίζει ν' ἀπαγγέλλῃ ἕνα μάθημα ποὺ δὲν τὸ ἔμαθε καλά. Κι' αὐτὴ ἡ ἀδύνατη φωνὴ φαινόταν τόσο μακρυνὴ ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς ἦταν μᾶλλον φανταστικὴ παρὰ πραγματική. Ἔσφιξα περισσότερο τὸ χέρι τοῦ τυφλοῦ γιὰ νὰ πεισθῶ πὼς εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα ὂν μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ ὄχι μὲ φάντασμα. Συνῆλθα καὶ μὲ τὸ βλέμμα ζητοῦσα γύρω μου τὸ ὑπέροχο ὅραμα ποὺ μὲ εἶχε συγκινήσει πρὸ ὀλίγου.

Ἦταν πολὺ κομψὰ ντυμένη

Διέκρινα πραγματικὰ τὸ πράσινο μπερὲ ποὺ ξεχώριζε κάθε τόσο μέσα στὴν ταραχώδη θάλασσα τῶν διαβατῶν. Ἦταν ἤδη πολὺ μακρυά, γιατὶ τὰ πόδια αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν εἶναι πολὺ εὐκίνητα καὶ γρήγορα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, διέκρινα πάλι τὸ ὡραιότατο προσωπάκι της. Γύριζε πάλι τὸ κεφάλι. Μοῦ φάνηκε πὼς χαμογελοῦσε, ἢ μάλιστα πὼς γελοῦσε. Γελοῦσε μὲ μένα, χωρὶς ἀμφιβολία.

Στὸ τέλος, μπορεῖ ὅλα αὐτὰ νὰ ἦταν δημιουργήματα τῆς φαντασίας μου. Καὶ ξαφνικὰ, ἄκουσα πάλι τὴ φωνὴ τοῦ τυφλοῦ:

— Θεέ μου, ἀναστέναξε, συναντᾷ κανεὶς τόσο συχνὰ ἀνθρώπους χωρὶς καρδιά. Θὰ μποροῦσαν νὰ προσέχουν ὅταν βλέπουν ἕνα ἀνάπηρον. Σᾶς σπρώχνουν ἀδιάφοροι, σὰν κτήνη....

Δὲν εἶχα ἀντιληφθῆ πὼς τὸν εἶχαν σπρώξει. Τὰ μάτια μου ἦσαν καρφωμένα στὸ πράσινο μπερέ.

Μολοντοῦτο ἀπεφάσισα νὰ προχωρήσω στὴν ἄκρη τοῦ τοίχου γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ συνωστισμό.

Τὸ πρόσωπο τοῦ τυφλοῦ ἦταν γκρὶ, σὰν παληὸ ξύλο. Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε πάνω στὴ γραβάτα του. Μιὰ γραβάτα τριμένη, μιὰ φθηνὴ, πρόστυχη γραβάτα. Ὁ κόμπος εἶχε ξεσφιχθῆ καὶ εἶχε κατεβῆ στὸ στῆθος.

— Δὲν εἶσθε βιαστικὸς, ἐλπίζω, μὲ ρώτησε. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ χάσετε πολύτιμο καιρό.

Ὁ τυφλὸς μιλοῦσε χαμογελῶντας. Πρὸ ὀλίγου, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν προστυχιὰ τῶν διαβατῶν, εἶχε πάλι χαμογελάσει. Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἐρχόταν σὲ καταφανῆ ἀντίθεσιν μὲ τὸ γκρίζο καὶ κοκκαλιάρικο πρόσωπό του. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς μὲ εἰρωνευόταν, πὼς μὲ κορόϊδευε γιὰ τὴν ἀποτυχία μου.

Κι' ἐγὼ χαμογελοῦσα σὰν χαρτοπαίκτης ποὺ ἔχασε μεγάλο ποσὸν καὶ προσπαθεῖ νὰ φανῇ ψύχραιμος.

Τὸ πράσινο μπερὲ εἶχε ἐξαφανισθῆ μέσα στὸ πλῆθος.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἤλπισα πὼς ἡ ἰδιοκτήτριά του θὰ μὲ περίμενε, γιατὶ ἀσφαλῶς εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς ὡδηγοῦσα ἕνα τυφλό.

Ὄχι ὅμως, μὲ εἶχε ἐγκαταλείψει.

Εἶχε ἐξαφανισθῆ σὰν νεράϊδα, σὰν φανταστικὸ ὅραμα, ἐνῷ ὁ τυφλὸς ποὺ στηριζόταν στὸ χέρι μου ἦταν ἡ πραγματικότης, ἡ ζωή....

Περπατοῦσα μὲ ἀργὰ βήματα πλάϊ στὸν τυφλὸ καὶ ἡ καρδιά μου σφιγγόνταν.

Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς δυὸ καρδιὲς πονοῦσαν στὸ στῆθος μου, ἡ πρώτη ποὺ κτυποῦσε γιὰ τὴ χαμένη εὐτυχία, αὐτὸ τὸ ὑπέροχο ξανθὸ κορίτσι ποὺ μοῦ ἔφευγε, ἡ ἄλλη γιὰ τὴ δυστυχία αὐτοῦ τοῦ τυφλοῦ γέρου.

Παιδί, εἶχε συχνὰ παίξει τὸν τυφλό. Ἔκλεινα τὰ μάτια μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ περπατήσω σὲ εὐθεῖα ὅσο μποροῦσα περισσότερο. Τότε σκεπτόμουν τοὺς τυφλοὺς ποὺ περπατοῦν ἔτσι σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Τοὺς λυπόμουν καὶ ἔλεγα: «Θεέ μου, τί τρομερὸ ποὺ εἶναι!»

Ὁ τυφλὸς μπῆκε στὴν πόρτα τοῦ ἀριθμοῦ 31. Στὸ δρόμο μοῦ ἐξήγησε πὼς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι κατοικοῦσε ὁ μόνος φίλος ποὺ τοῦ ἔμενε, ἕνας πρώην καθηγητὴς μὲ τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἦσαν συνάδελφοι σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ γυμνάσιο. Τυφλώθηκε σὲ ἡλικία σαράντα ἕξ ἐτῶν. Τώρα ζοῦσε μὲ τὴ σύνταξί του καὶ κατοικοῦσε στὴν πρωτεύουσα μὲ τὸ γυιό του.

Στὴν πόρτα τοῦ 31 μὲ ἄφησε τὸ φάντασμα...ποὺ εἶχε στείλει ἡ Θεία Πρόνοια.

Προηγουμένως ὅμως κούμπησα τὸ χέρι του στὸ ξύλο τῆς σκάλας. Ἤξερε τὸ μέρος καὶ μποροῦσε ν' ἀνέβῃ μόνος του, μοῦ εἶπε.

Περίμενα ὅμως μερικὰ λεπτὰ στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας μὲ τὸ φόβο μήπως μὲ χρειασθῇ.

Τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ ἄκουα μόνο τὸ ρυθμικὸ κρότο τοῦ μπαστουνιοῦ του πάνω στὴν πέτρινη σκάλα, διαρκῶς πιὸ ψηλὰ, διαρκῶς πιὸ ἀδύνατα.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Δεξιᾷ ἡ καλύβα τοῦ Καραγκιόζη. Ἀριστερᾷ τὸ Διοικητήριο πάμφωτο.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ (Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Διοικητηρίου, τραγουδεῖ):

Ποιὸς ἀσίκης σὰν καὶ μένα
περπατεῖ στὴν ἀγορὰ
μὲ μαχαίρια δυὸ στὴ μέση,
μὲ κουμπούρια σταυρωτά.

ΚΙΑΜΗΛ (Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καλύβας τοῦ Καραγκιόζη, τραγουδεῖ):

Τύχη δὲν σὲ φοβοῦμαι πιὰ
ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς, κάνε,
ἂν ἔχῃς βάσανα πολλά,
εἰς τὸ κορμί μου βάλε.

ΧΑΤΖ. Σὲ προσκυνῶ, μπέη μου.

ΚΙΑΜΗΛ. Καλῶς τὸν Χατζηαβάτη.. Κι' ἴσα-ἴσα ποὺ σὲ ἤθελα. Ξεύρεις, τωρα τελευταία γίνονται πολλὲς κλοπές.

ΧΑΤΖ. Τί λές, μπέη μου! Πότε γένηκαν;

ΚΙΑΜ. Μὰ δὲν ξεύρεις τίποτε; Ἐδῶ χάλασε ὁ κόσμος.

ΧΑΤΖ. Κι' ἐγὼ δὲν πῆρα εἴδησι!

ΚΙΑΜ. Λοιπόν, τί νὰ γίνῃ; Αὐτοὶ θὰ εἶναι ληστοσυμμορία μεγάλη. Γιατὶ ἀπόψε ἔκλεψαν τὸ χαζινὲ (χρηματοκιβώτιο) τοῦ Ἰμβραήμογλου καὶ δὲν ἀφῆκαν πεντάρα.

ΧΑΤΖ. Βρὲ τὸ δυστυχισμένο!

ΚΙΑΜ. Λοιπόν, μὴν χάνῃς τὴν ὥρα σου.

ΧΑΤΖ. Ἐγώ;

ΚΙΑΜ. Ναί, ἐσύ.

ΧΑΤΖ. Γιὰ μένα, εἴπατε;

ΚΙΑΜ. Ναί. Συνεννοήθηκα λοιπὸν μὲ τὸν πολυχρονεμένο Βεζύρη γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ μοὔδωσε ἐντολὴ νὰ σᾶς εὕρω, νὰ πᾶτε νὰ ντελαλήσετε σὲ ὅλη τὴν πολιτεία ὅτι, ὅποιος μπορέσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ αὐτὴ τὴ διαβόητη συμμορία, θὰ πάρῃ ρεγάλο μεγάλο: πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Ἰδοὺ καὶ τὸ φερμάνι εἶναι ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν Βεζύρη.

ΧΑΤΖ. Εὐχαρίστως, μπέη μου, νὰ τρέξω τώρα κιόλας.

ΚΙΑΜ. Ναί, Χατζηαβάτη, πήγαινε, ντελάλησε σὲ ὅλη τὴν πολιτεία, σὲ ἑλληνικοὺς καὶ ὀθωμανικοὺς μαχαλάδες· ὁ κόπος σου θὰ πληρωθῇ καλά.

ΧΑΤΖ. Τί λέτε, ἄρχοντά μου, ποιὸς εἶπε γιὰ λεπτά!

ΚΙΑΜ. Ὄχι, Χατζηαβάτη, ὅποιος ἐργάζεται πρέπει νὰ πληρώνεται καλά.

ΧΑΤΖ. Σᾶς ὑπερευχαριστῶ, μπέη μου, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς πολυχρονῇ.

ΚΙΑΜ. Λοιπὸν ἐγώ, Χατζηαβάτη, φεύγω καί, ὅταν τελειώσῃς, ἔλα εἰς τὸ σεράϊ νὰ πληρωθῇς. Ἄκουσες; Χαίρετε.

ΧΑΤΓ. Στὸ καλό, ἄρχοντά μου, στὸ καλό (Μονολογῶν): Δόξα νἄχῃ ὁ Γεραμπῆς, θὰ βουτήξω πάλι μερικὲς λιρίτσες ὡραῖες. Πρέπει νὰ βρῶ ὅμως κι' ἄλλον νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τελειώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Θ' ἀρχηνίσω ἀπὸ δῶ, θὰ φθάσω ἕως τὴν ἀγορὰ κι' ἐκεῖ μπορεῖ νὰ βρῶ κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ· ἂς ἀρχηνίσω λοιπὸν ἀπὸ δῶ. Ἀκούσατεεεεε, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ρῶσσοι, Πρῶσσοι, Αὐστριακοί, Ἕλληνες καὶ Ὀθωμανοί, κατὰ διαταγὴ τοῦ πολυχρονεμένου μας Βεζύρη, ὅποιος μπορέσῃ κι' ἀνακαλύψῃ αὐτὴ τὴ συμμορία, ποὺ ἔκαμε τὴν κλοπὴ στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Ἰμβραήμογλου, θὰ πάρῃ ρεγάλο πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Ἀκούσατεεεεε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Μπᾶ ποὺ νὰ λυσσάξῃς, μπᾶ ποὺ νὰ βγάλῃς τὸν ἀγκλέορα, μπᾶ θεμὰ τὸ γονιό σου, ποιὸς διάβολος εἶναι καὶ φωνάζει ἔτσι δυνατὰ καὶ θὰ ξυπνήσῃ τὸν Κολλητήρη νὰ μοῦ γυρεύῃ ψωμί, κι' ἐγὼ ἔφαγα τὴ ζωή μου, γιὰ νὰ τὸν καταφέρω νὰ κοιμηθῇ!

ΧΑΤΖ. (Προχωρεῖ καὶ στέκεται ἀκριβῶς ἔξωθεν τῆς καλύβας τοῦ Καραγκιόζη). Ἀκούσατεεεεε;

ΚΑΡ. Παπᾶς εἶναι καὶ κάνει ἁγιασμὸ στὸ δρόμο. Ὤ, μαννούλα μου, πὼς καταντήσαμε.

ΧΑΤΖ. Ἀκούσατεεεεε, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ρῶσσοι, Πρῶσσοι, Ἕλληνες καὶ Ὀθωμανοί.

ΚΑΡ. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεεεεν.

ΧΑΤΖ. Κατὰ διαταγὴν τοῦ πολυχρονεμένου Βεζύρη....

ΚΑΡ. Καὶ τοῦ Σολομὼν τὰ ζεμπίλια τὸ ἀνάγνωσμααααα.

ΧΑΤΖ. .... Ὅποιος μπορέσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς κλέφτες, ποὺ ἔκαμαν τὴν διάρρηξιν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ Ἰμβραήμογλου, θὰ πάρῃ ρεγάλο πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Ἀκούσατεεεεε.

ΚΑΡ. Μὰ δὲν τὸν χωνεύω τὸ γρουσούζη· θὰ βγῶ νὰ τὸν μουρλάνω ἀπὸ τὸ ξύλο. (Ἐξέρχεται τῆς καλύβης καὶ βλέπει τὸν Χατζηαβάτη). Μωρὲ γρουσούζη, δέ μοῦ λὲς τί σοῦ χρωστάω, νὰ ἔρχεσαι κάθε λίγο καὶ λιγάκι νὰ μᾶς διαταράζῃς τὴν οἰκογενειακή μου λόρδα; Ἔ;

ΧΑΤΖ. Ἄκουσε, Καραγκιόζη μου. Ἐγὼ κάνω τὴ δουλειά μου. Ἔχω φερμάνι ἀπὸ τὸν Βεζύρη νὰ τελαλήσω. (Δείχνει στὸν Καραγκιόζη τὸ φερμάνι).

ΚΑΡ. Μωρὲ χασαποτεμπελοκοπρόσκυλο, δὲν σ' ἐρωτῶ ἂν ἔχῃς ἢ δὲν ἔχῃς φερμάνι. Σοῦ λέω γιατί ἔρχεσαι κάθε λίγο καὶ λιγάκι καὶ βάζεις τὶς φωνές. Θέλεις νὰ ξυπνήσῃ ὁ γυιός μου νὰ μοῦ γυρεύῃ ψωμί; Ἐγὼ τὸν χλωροφόρμησα, γιὰ νὰ κοιμηθῇ, καὶ σὺ ἔρχεσαι καὶ γκαρίζεις; Ἄπ στὴν ὀργή, Χαντζατζάρη, μὴν ξαναφωνάξῃς, γιατὶ θὰ σὲ μουρλάνω ἀπ' τὸ ξύλο.

ΧΑΤΖ. Βρὲ τρομάρα νὰ σοὔρθῃ, τὸ παιδί σου ἐχλωροφόρμησες, γιὰ νὰ μὴ σοῦ γυρεύῃ ψωμί;

ΚΑΡ. Τί λές, ρὲ Χατζατζάρη, τώρα ἔμαθα τὸ φάρμακο. Ἅμα γυρεύουνε ψωμὶ ἡ γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιά μου, τοὺς χλωροφορμίζω καὶ κοιμοῦνται κάνα μῆνα, κι' ἔτσι ἡσυχάζω ἀπ' τὴ γκρίνια. Ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχουνε, Χαντζατζάρη, ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ γυρεύουνε ψωμί.

ΧΑΤΖ. Μὰ καλά, βρέ, δὲν πρέπει νὰ φᾶνε; Νηστικὸς μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐσύ;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΜΑΘΗΜΑ Ζον

Ὁ παρατατικὸς τῶν γαλλικῶν ρημάτων τῆς πρωτης συζυγίας σχηματίζεται ὡς ἑξῆς:

Ῥῆμα: donner = δίδω

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
je dounais	ζὲ ντονὲ	ἔδιδον
tu donnais	τοῦ ντονὲ	ἔδιδες
il (elle) donnait	ἴλ (ἔλ) ντονὲ	ἔδιδεν
nous donnions	νοῦ ντονιὸν	ἐδίδομεν
vous donniez	βοῦ ντονιέ	ἐδίδετε
ils (elles) donnaient	ἴλ (ἔλ) ντονὲ	ἔδιδον

Ρῆμα: aimer = ἀγαπῶ

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'aimais	ζ' ἐμὲ	ἠγάπων
tu aimais	τοῦ ἐμὲ	ἠγάπας
il (elle) aimait	ἴλ (ἔλ) ἐμὲ	ἠγάπα
nous aimions	νου-ζ-ἐμιὸν	ἠγαπῶμεν
vous aimiez	βοῦ-ζ-ἐμιὲ	ἠγαπᾶτε
ils (elles) aimaient	ἴλ (ἔλ)-ζ-ἐμὲ	ἠγάπων

Ἀφοῦ ἐμάθαμεν τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν τῶν ρημάτων πρώτης συζυγίας, τώρα πρέπει νὰ μάθωμεν τὸν παρακείμενον, ὅστις γαλλιστὶ λέγεται passé indéfini (πασὲ ἐντεφινὶ) καὶ τὸν ὑπερσυντέλικον ὅστις γαλλιστὶ λέγεται plus-que-parfait καὶ προφέρεται; πλὺ-καὶ-παρφέ.

Ὁ παρακείμενος σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἐνεστῶτα τοῦ βοηθητικοῦ ρήματος avoir (ἔχω) καὶ τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ρήματος. Η παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ρήματος τῆς πρώτης συζυγίας σχηματίζεται μὲ τὴν κατάληξιν ἑνὸς é ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθεται ὀξεία καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν γίνεται ée, μὲ προσθήκην δηλ. ἑνὸς ἄλλου e ἀφώνου.

Ἂς κλίνωμεν τώρα τὸν παρακείμενον (passé indéfini) τοῦ ρήματος donner = δίδω.

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'ai donné	ζ' ὲ ντοννὲ	ἔδωκα
tu as donné	τοὺ α ντοννὲ	ἔδωκες
Il (elle) a donne	ἴλ (ἔλ) α ντοννὲ	ἔδωκεν
nous avons donné	νοῦ-ζ-ἀβὸν ντοννὲ	ἐδώκαμεν
vous avez donné	βοῦ-ζ-ἀβὲ ντοννὲ	ἐδώκατε
ils (elles) ont donné	ἴλ (ἐλ)-ζ-ὸν ντονὲ	ἔδωσαν

Ὁ ὑπερσυντέλικος (plus-que-parfait) τῶν ρημάτων τῆς πρώτης συζυγίας σχηματίζεται ἀπὸ τῶν παρατατικὸν τοῦ βοηθητικοῦ ρήματος avoir = ἔχω καὶ τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ρήματος ὡς ἑξῆς:

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'avais donné	ζ'ἀβὲ ντοννὲ	εἶχα δώση
tu avais donné	τοῦ ἀβὲ ντοννὲ	εἶχες δώση
il (elle) avait donné	ἴλ (ἔλ) ἀβὲ ντοννὲ	εἶχε δώση
nous avions donné	νοῦ-ζ-ἀβιὸν ντοννὲ	εἴχαμεν δώση
vous aviez donné	βοῦ-ζ-ἀβιὲ ντοννὲ	εἴχετε δώση
ils (elles) avaient donné	ἴλ (ἐλ)-ζ-ἀβὲ ντοννὲ	εἶχον δώση

Ο ΜΕΛΛΩΝ

Εἰς τὰ ρήματα τῆς Αης συζυγίας ὁ μέλλων, γαλλιστὶ futur (φουτοὺρ) σχηματίζεται διὰ τῆς προσθήκης εἰς τὸν ἀπαρέμφατον τῶν καταλήξεων ai εἰς τὸ Αον πρόσωπον, as εἰς τὸ Βον, a εἰς τὸ Γον, ons εἰς τὸ Αον πληθυντικόν. ez εἰς τὸ Βον πληθυντικὸν καὶ ont εἰς τὸ Γον πληθυντικόν. Παράδειγμα: Aimer (ἐμὲ)=ἀγαπῶ, ὁ μέλλων θὰ ἀγαπήσω σχηματίζεται ὡς ἑξῆς:

Γαλλικὰ	Προφορά	Ἑλληνικὰ
j'aimerai	ζ'ἐμερὲ	θ' ἀγαπήσω
tu aimeras	τοὺ ἐμερὰ	θ' ἀγαπήσης
il (elle) aimera	ἰλ (ἐλ) ἐμερὰ	θ' ἀγαπήση
nous aimerons	νοὺ-ζ-ἐμερὸν	θ' ἀγαπήσωμεν
vous aimerez	βοῦ-ζ-ἐμερὲ	θ' ἀγαπήσετε
ils (elles) aimeront	ἰλ (ἐλ) ἐμερὸν	θ' ἀγαπήσουν

Τῶν δύο βοηθητικῶν ρημάτων avoir (ἔχω) καὶ être (εἶμαι) ὁ μέλλων σχηματίζεται ὡς ἑξῆς;

Avoir (ἀβουὰρ) = ἔχω

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'aurai	ζ' ὀρὲ	θα ἔχω
tu auras	τοῦ ὀρὰ	θα ἔχης
il (elle) aura	ἰλ (ἐλ) ὀρά	θα ἔχῃ
nous aurons	νοῦ-ζ-ὀρὸν	θα ἔχωμεν
vous aurez	βοῦ-ζ-ὀρὲ	θα ἔχετε
ils (elles) auront	ἰλ (ἐλ)-ζ-ὀρὸν	θα ἔχουν

Être (ἔτρ) = εἶμαι

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
je serais	ζὲ σεραὶ	θὰ εἶμαι
tu seras	τοῦ σερὰ	θὰ εἶσαι
il (elle) sera	ἰλ (ἐλ) σερά	θα εἶναι
nous serons	νοῦ σερὸν	θα εἴμεθα
vous serez	βοῦ σερὲ	θα εἶσθε
ils (elles) seront	ἰλ (ἐλ) σερὸν	θα εἶναι

Ἐκτὸς τοῦ ἁπλοῦ μέλλοντος εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος μέλλων, ὁ ὁποῖος λέγεται «μέλλων προηγούμενος» = futur antérieur (φουτοὺρ ἀντεριέρ). Ὁ μέλλων αὐτὸς χρησιμοποιεῖται ὁσάκις θέλωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ πράξεως, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον ἀφοῦ ὅμως προηγηθῇ ἄλλη πρᾶξις. Ὁ «μέλλων προηγούμενος» = futur antérieur σχηματίζεται διὰ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο βοηθητικῶν ρημάτων avoir καὶ être καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ρήματος. Παράδειγμα: Τοῦ ρήματος aimer (ἐμὲ)=ἀγαπῶ ὁ μέλλων προηγούμενος = futur antérieur, σχηματίζεται ἀπὸ τὸν μέλλοντα τοῦ ἔχω = j'aurai καὶ τὴν παθητικὴν μετοχὴν = participe passé (παρτισὶπ πασσέ) τοῦ ρήματος aimer, ἡ ὁποία εἶναι aimé εἰς τὸ ἀρσενικὸν καὶ aimée εἰς τὸ θηλυκόν, ὡς ἑξῆς:

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'aurai aimé	ζ'ὀρὲ ἐμὲ	θὰ ἔχω ἀγαπήση
tu auras aimé	τοὺ ὀρὰ-ζ-ἐμὲ	θὰ ἔχεις ἀγαπήση
il (elle) aura aimé	ἴλ (ἐλ) ὀρὰ ἐμέ	θὰ ἔχῃ ἀγαπήση
nous aurons aimé	νοὺ-ζ-ορόν-ζ-ἐμὲ	θα ἔχωμεν ἀγαπήση
vous aurez aimé	βοῦ-ζ-ορὲ-ζ-ἐμὲ	θὰ ἔχετε ἀγαπήση
ils (elles) auront aimé	ἰλ (ἐλ)-ζ-ορὸν-τ-ἐμέ	θα ἔχουν ἀγαπήση

Εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν λίαν εὔχρηστος εἶναι καὶ ἕνας ἄλλος χρόνος ὁ ὁποῖος λέγεται Ἐνεστὼς τῆς δυνητικῆς ἐγκλίσεως. Ἡ δυνητικὴ ἔγκλισις = conditionnel (κοντισιονέλ) χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ ἐκφράσωμεν κάτι ποὺ θα εἶχε γίνῃ ἂν ἐμεσολάβει κάτι ἄλλο καὶ σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἀπαρέμφατον τοῦ ρήματος διὰ τῆς προσθήκης τῶν καταλήξεων τοῦ παρατατικοῦ, ἤτοι εἰς τὸ Αον πρόσωπον ais, εἰς τὸ Βον ais, εἰς τὸ Γον ait, εἰς τὸ Αον πληθυντικὸν ions εἰς τὸ Βον iez καὶ εἰς τὸ Γον aient. Παράδειγμα:

Ρῆμα parler = παρλὲ = ὁμιλῶ

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
je parlerais	ζέ παρλερὲ	θα ὡμιλοῦν
tu parlerais	τοὺ παρλερέ	θα ὡμίλεις
il (elle) parlerait	ἴλ (ἐλ) παρλερὲ	θα ὡμίλει
nous parlerions	νοῦ παρλεριὸν	θα ὡμιλοῦμεν
vous parleriez	βοῦ παρλεριὲ	θά ὡμιλεῖτε
ils (elles) parleraient	ἰλ (ἐλ) παρλερὲ	θά ὡμιλοῦν

Τῶν βοηθητικῶν ρημάτων ὁ ἐνεστὼς εἰς τὴν δυνητικὴν (λεγομένην ἐπίσης καὶ ὑποθετικὴν) σχηματίζεται ὡς ἑξῆς:

Αον Avoir (ἔχω)

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'aurais	ζ' ὀρὲ	θα εἶχον
tu aurais	τοὺ ὀρὲ	θα εἶχες
il (elle) aurait	ἰλ (ἐλ) ὀρὲ	θα εἶχε
nous aurions	νοῦ-ζ-ὀριὸν	θὰ εἴχομεν
vous auriez	βοῦ-ζ-ὀριὲ	θα εἴχετε
ils (elles) auraient	ἰλ (ἐλ)-ζ-ὀρὲ	θὰ εἶχον

Βον Être (εἶμαι)

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
je serais	ζέ σεραὶ	θὰ ἤμην
tu serais	τοὺ σεραὶ	θὰ ἦσο
il (elle) serait	ἰλ (ἐλ) σερὲ	θὰ ἦτο
nous serions	νοὺ σεριὸν	θὰ ἤμεθα
vous seriez	βοῦ σεριὲ	θὰ ἦσθε
ils [elles] seraient	ἰλ [ἐλ] σερὲ	θὰ ἦσαν

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ ἐνεστὼς τῆς conditionnel χρησιμοποιεῖται ὁσάκις ὁμιλοῦμεν περὶ πράξεως ἡ ὁποία θὰ ἐγίνετο ἐὰν προηγουμένως γίνῃ ἄλλη πρᾶξις. Ἐὰν ὅμως καὶ ἡ ἄλλη αὐτὴ πρᾶξις ἐπρόκειτο νὰ εἶχε γίνῃ εἰς τὸ παρελθόν, εἰς ἀπώτερον χρόνον, τότε μεταχειριζόμεθα παρῳχημένον χρόνον τῆς conditionnel, τὸν λεγόμενον conditionnel passé, ὁ ὁποῖος σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἐνεστῶτα τῆς conditionnel τῶν βοηθητικῶν avoir καὶ être καὶ τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ρήματος, ὡς ἑξῆς:

Conditionnel passé τοῦ ρήματος donner = δίδω

Γαλλικὰ	Προφορὰ	Ἑλληνικὰ
j'aurais donné	ζ' ὀρὲ ντονὲ	θὰ εἶχον δώση
tu aurais donné	τοῦ ὀρὲ ντονὲ	θὰ εἶχες δώση
il [elle] aurait donné	ἰλ [ἐλ] ὀρὲ ντονὲ	θὰ εἶχε δώση
nous aurions donné	νοῦ-ζ-ὀριὸν-ντονὲ	θὰ εἴχομεν δώση
vous auriez donné	βοῦ-ζ-ὀριὲ ντονὲ	θὰ εἴχετε δώση
ils [elles] auraient donné	ἰλ [ἐλ]-ζ-ὀρὲ ντονὲ	θὰ εἶχον δώση

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οἱ κανόνες τῆς ἐποχῆς

ΖΕΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟ

Τί θὰ φορέσετε

Βρέχει γερά! Κρύο! Σὲ λίγες μέρες θὰ χιονίσῃ! Αὐτὸ ἀκοῦμε παντοῦ ὅλη τὴ μέρα. Τί θὰ φορέσωμε; Οἱ ἐργαζόμενες γυναῖκες ξυπνοῦν καὶ κοιμοῦνται μ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Οἱ ἄλλες δὲν ἀπασχολοῦνται πολὺ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ καθήσουν στὴ ζεστὴ γωνιὰ τοῦ «χὼλ» πλάϊ στὴ σόμπα καὶ θὰ ἀπολαμβάνουν τὴ ζεστασιά. Οἱ ἐργαζόμενες ὅμως θὰ ξυπνήσουν πρωΐ-πρωῒ καὶ θὰ πᾶνε στὴ δουλειά τους. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερο πρᾶμμα γι' αὐτὲς ἀπὸ ἕνα ζεστὸ παλτὸ χοντρὸ μὲ ψηλὸ γιακᾶ καὶ μεγάλες τσέπες. Τὸ παλτὸ θὰ γίνῃ ἀπὸ χοντρὸ «τουΐντ» ἢ λαινάζ.» Σκωτσέζικο ἢ σκέτο; Σκωτσέζικο. Τὰ μεγάλα τετράγωνα δίνουν μιὰ νεανικὴ καὶ χαριτωμένη ὄψη.

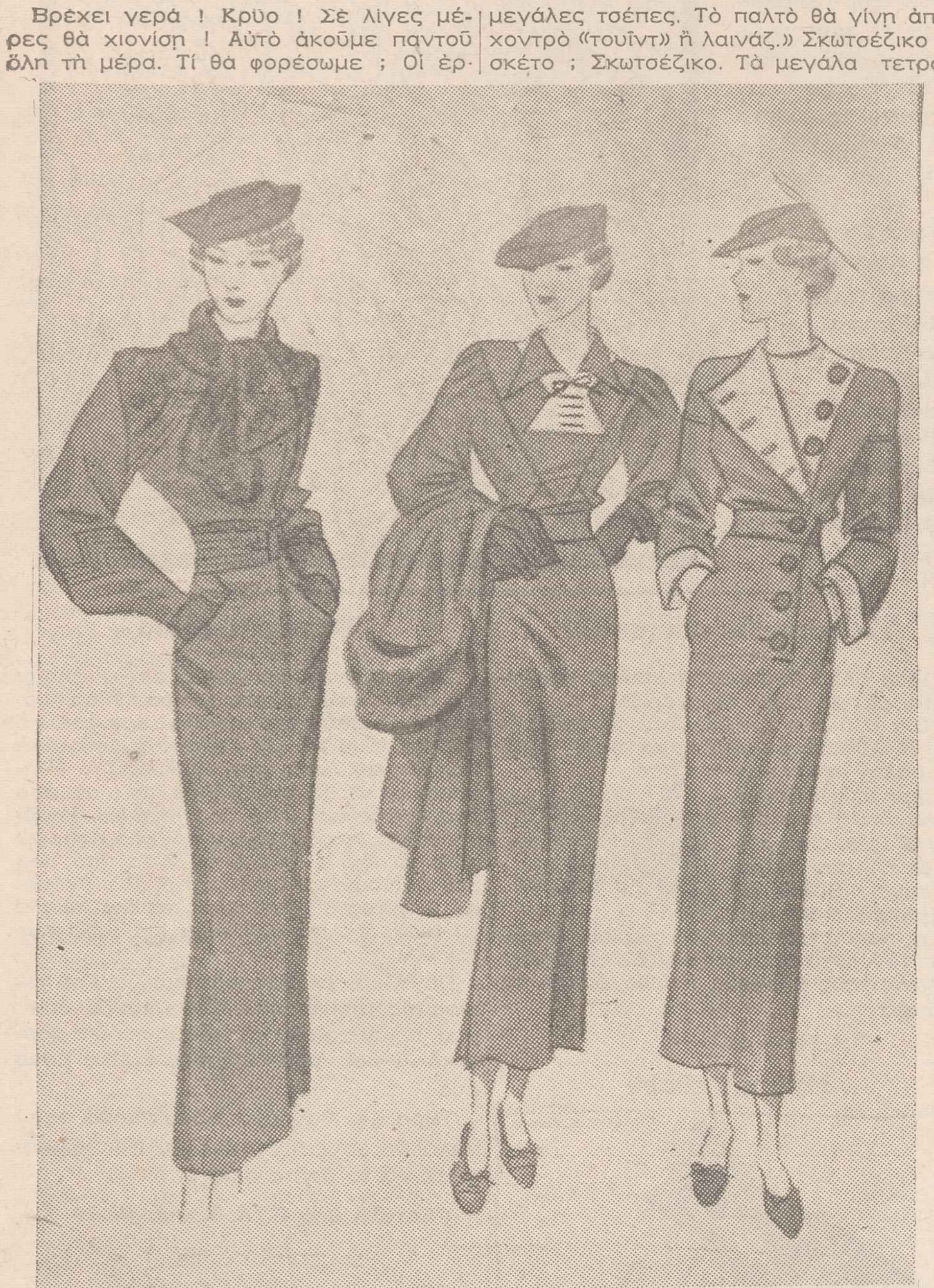

Ἐξ ἀριστερῶν: Ἀπογευματινὸ μαῦρο φόρεμα γαρνιρισμένο μὲ «λαινὰζ» ἄσπρο. Πρωϊνὸ ἀπὸ «λαινὰζ» μπλὲ μὲ μεγάλα ξύλινα ἢ πέτσινα κουμπιά. Στὰ μανίκια καὶ στὸ «κορσὰζ» ἄσπρο λαινάζ. Πολὺ χαριτωμένο αὐτὸ τὸ φόρεμα-παλτο. Γαρνίρεται μὲ «ἀστρακά».

Παπούτσια ξώραφα, κάλτσες λεπτὲς μὲ μικρὰ μάλλινα καλτσάκια. Γάντια πλεκτὰ στὸ χρῶμα τοῦ παλτοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ καπέλλο πλεκτὸ ἢ φέτρ. Ἕνα πλεκτὸ «κὰς-κὸλ» ἀπὸ «ἀγκορὰ» καὶ νἆτες ἕτοιμες γιὰ τὴ πρωϊνὴ ἔξοδο.

RITA B.

Τὰ καπέλλα

Οἱ βιτρίνες ποὺ οἱ «μοντὶστ» ἐκθέτουν τὰ γυναικεῖα καπέλλα μᾶς καταγοητεύουν. Χωρὶς ἡμερολόγια, βλέποντας μόνο τὶς βιτρίνες καταλαβαίνομε σὲ πιὰ σαιζὸν βρισκόμαστε.

Ἐὰν ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου καταστήματος μοῦ ἀνέθετε νὰ παρουσιάσω τὶς «σαιζὸν» καὶ ἐὰν ἄφινε στὴν διάθεσή μου τέσσερες βιτρίνες, στὴν πρώτη, ποὺ θὰ ἦταν τοῦ χειμῶνα, θὰ ἔβαζα μιὰ γούνινη «τὸκ» ἕνα καπέλλο ἁπλὸ «τουαλσερί» καὶ σὲ ἕνα ἀνθοδοχεῖο ἕνα μάτσο ἄσπρα χρυσάνθεμα καὶ βιολέττες. Ἔτσι θὰ ἔβαζα σὲ κάθε βιτρίνα δυὸ καπέλλα καὶ λουλούδια τῆς ἐποχῆς.

Κι' ἐφέτος, ὅπως κάθε χρόνο, τὰ καπέλλα θὰ εἶναι λουλουδένια. Φυσικὰ ἢ ψεύτικα μπουκετάκια θὰ στολίζουν τὰ μπὸρ τῶν καπέλλων. Στὴ μπουτονιέρα σας θὰ βάλετε τὸ ἴδιο μπουκετάκι ποὺ ἔχομε στὸ καπέλλο.

Βιολέττες τῆς Πάρμας.

Γαζίες ἀληθινές.

Βελούδινοι πανσέδες, νὰ τὸ στολίδι τῆς κάθε κομψῆς κυρίας. Πολλὲς ἴσως προτιμοῦν τὰ φτερά. Μὰ γιὰ σκεφτῆτε καλλίτερα. Δὲν εἶναι πιὸ ὄμορφο τὸ θέαμα τῶν λουλουδιῶν;

Τὰ σπὸρ

Κάθε «κουτυριὲ» παρουσιάζοντας τὴ συλλογή του γιὰ τὴ μιὰ ἢ ἄλλη ἐποχὴ ἀφιερώνει μερικὰ ἀπὸ τὰ καινούργια μοντέλλα του στὰ σπόρ.

Οἱ γυναῖκες ταξειδεύουν σήμερα πολὺ, ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ὁδηγεῖ αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα καὶ ἕνα πλῆθος κυνηγᾶ, πατινάρει, κολυμπᾶ.

Στὸν ἥλιο, στὸ κάτασπρο ταπέτο τοῦ χιονιοῦ, παντοῦ βρίσκεται ἡ «ἐλεγκάντ».

Γι' αὐτὸ οἱ ράπτριες κάθε χρόνο ἀνανεώνουν τὸ κοστοῦμι τοῦ χειμωνιάτικου σπόρ.

Τὸ κοντὸ παντελόνι ἐλάττωσε πολὺ τὴ μόδα τοῦ μακρυοῦ.

Εἶναι πιὸ Παριζιάνικο πιὸ σίκ....ἐὰν μποροῦμε νὰ εἴμαστε σὶκ μὲ τὰ χοντροπάπουτσα μας καὶ μὲ τὶς μάλλινες κάλτσες.

Τὸ μαῦρο, τὸ μπλὲ, τὸ μαρρόν, τὸ «μπρὶκ» ἔχουν τὰ πρωτεῖα.

Βεβαίως, γι' αὐτὸ τὸ κοστοῦμι, τὸ καπέλλο θὰ εἶναι ἀπὸ φέτρ, πετσὶ ἢ γοῦνα. Τὰ κοσμήματα ξύλινα.

Τὰ ὅπλα τῆς ὡραίας ===

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΣΤΙΣ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ

==== Τὰ ντεπιλατουάρ

Ἡ μόδα φέτος θέλει, στὶς φωτισμένες αἴθουσες ἕνα ὡραῖο ντεκολτὲ, πλάτη πολὺ ἴσια.

Γι' αὐτὸ μὴ ξεχνᾶτε πιὰ νὰ ἔχετε τὸ σῶμα σας ἴσιο.

Αὐτὴ ἡ μόδα θέλει ἐπίσης μιὰ βελούδινη ἐπιδερμίδα ὡραῖα μπράτσα ἄσπρα. Ὅσο γιὰ τὶς γάμπες, ποὺ θὰ φαίνωνται ἀπὸ τὸ κόψιμο τῆς φούστας, πρέπει νὰ εἶναι σκεπασμένες μὲ λεπτὲς καὶ διαφανεῖς κάλτσες.

Τί θὰ κάνωμε, ἐὰν τὰ μπράτσα, οἱ γάμπες καὶ πολλὲς φορὲς οἱ ὦμοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ τὸ ἀπαίσιο χνοῦδι ποὺ τόσο ἀνησυχεῖ τὶς γυναῖκες. Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ἄσχημο, πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε, καὶ τίποτε δὲν εἶναι λιγώτερο γυναικεῖο. Αὐτὴ ἡ σκιὰ τοῦ χνουδιοῦ καταστρέφει ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τῆς γάμπας καὶ τὰ ὡραῖα χέρια. Δὲ μιλῶ γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ὅταν εἶναι γεμᾶτο τριχιτσες χάνει τόσο ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ χάρη του.

Μιὰ γυναίκα κοκέττα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀνεχθῇ αὐτὸ τὸ κακό.

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι δὲν πρέπει ποτέ νὰ μεταχειριζώμεθα τὰ διάφορα μέσα γιὰ νὰ καίωμε ἢ νὰ ξυρίζωμε τὸ χνοῦδι. Γιατὶ ἔτσι μεγαλώνει πιὸ γρήγορα καὶ γίνεται πιὸ μακρὺ καὶ πιὸ τραχύ.

Ἴσως τὸ ντεπιλατουάρ» νὰ εἶναι τὸ καλλίτερο μέσον. Ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐκλογή.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἔχει κάνει πολλὰ καλὰ ἀποτελέσματα. Δὲν κοκκινίζει, οὔτε ἐρεθίζεται τὸ δέρμα καὶ καταστρέφει σιγὰ-σιγὰ τὶς ρίζες τοῦ χνουδιοῦ

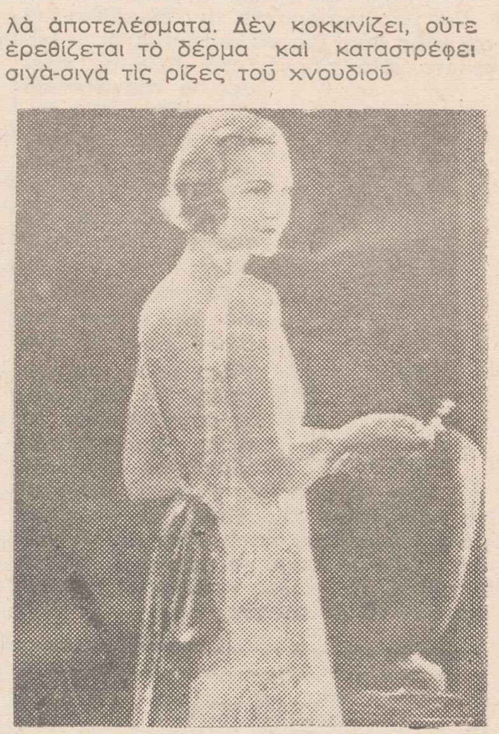

Ἔτσι αὐτὴ ἡ μεγάλη σκοτοῦρα πολλῶν γυναικῶν, αὐτὸ τὸ ὄνειρο ποὺ ἐφαίνετο ἀδύνατο, νὰ ἔχουν δηλαδὴ ἕνα ὡραῖο βελουδένιο δέρμα, τώρα μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ ἐπιστήμη φαίνεται στὶς γυναῖκες σὰν θαῦμα.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΣΑΣ

Ὁ «Ἕσπερος», χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του, ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου ἐγκαινιάζει τὴν στήλην τοῦ ἰατροῦ τῆς καλλονῆς. Εἰδικὴ ἰατρός, μόλις ἀφιχθεῖσα ἐξ Εὐρώπης, ἐδέχθη νὰ συνεργασθῇ εἰς τὸν «Ἕσπερον» καὶ νὰ δίδῃ οἱανδήποτε σχετικὴν συμβουλὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρίας μας. Ὅσοι ἐκ τούτων ἔχουν τὴν ἀνάγκην του, ἂς ἀπευθύνωνται «πρὸς τὴν Ἰατρὸν τῆς Καλλονῆς», περιοδικὸν «Ἕσπερος», Σταδίου 23.

Σήμερον ἡ ἰατρὸς παραθέτει μερικὰς συνταγάς, τῶν ὁποίων κύριον συστατικὸν εἶναι, ὅτι περιέχουν ἐντελῶς ἀβλαβῆ συστατικά, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαιότερο. Διὰ τὰς θελούσας καὶ θέλοντας ἀπάντησιν δι' ἐπιστολῆς πρέπει νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα δραχμῶν δέκα.

Διὰ τὴν ξηρὰν ἐπιδερμίδα

Ἀναμιγνύουμε δέκα σταγόνες βαλσάμου Μέκκας, μὲ τέσσαρα γραμμάρια ζαχάρεως καὶ προσθέτομεν ἕνα κρόκον αὐγοῦ, ἔπειτα τὰ ἀνακατεύομεν ἐπιμελῶς καὶ ἀρκετὴ ὥραν, ρίπτοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἑκατὸν ὀγδόντα γραμμάρια ροδοστάματος καὶ διαπερνοῦμε τὸ ἐκχύλισμα ἀπὸ σουρωτηράκι. Κάθε βράδυ ἀλείβουμε τὸ πρόσωπό μας καὶ τ' ἀφίνουμε νὰ ξεραθῇ, χωρὶς νὰ τὸ σφογγίσουμε. Τὸ πρωΐ, θὰ πλυθοῦμε μὲ καθαρὸ νερό.

Δύο ὡραῖα φορεματα κατάλληλα γιὰ ἐργαζόμενες γυναῖκες.

Κατὰ τῆς τριχοπτώσεως

Ἐκχύλισμα κίνας 2 γραμμάρια, ἔλαιον γλυκῶν ἀμυγδάλων 8 γραμμ., μυελὸς βοὸς 24 γραμμ., ἔλαιον περγαμότου 6 σταγόνες, βάλσαμον Περοῦ 20. Τὰ ἀναλύομεν καὶ διὰ τοῦ μίγματος πρὸ τῆς κατακλίσεως ἀλείφομεν τὰς ρίζας τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς.

Κατὰ τῆς λευκάνσεως τῶν μαλλιῶν

Μαῦρο κρασὶ 100 γραμμάρια καὶ ἕνα γραμμάριο θεϊκοῦ σιδήρου. Τὰ βράζομεν ὁμοῦ ὀλίγον καὶ μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ πλύνομεν δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὸ κεφάλι μας καὶ τὸ ἀφίνομεν νὰ στεγνώσῃ χωρὶς νὰ τὸ σπογγίσωμεν.

Οἱ φακίδες

Τὸ ἀσχήμισμα αὐτὸ τὸ προσώπου ποὺ προέρχεται συνήθως ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο, ποὺ παρουσιάζεται στὶς λεπτὲς ἐπιδερμίδες, μποροῦμε νὰ τὸ θεραπεύσουμε, μὲ τὴν ἑξῆς συνταγή:

Βορακικὴ σόδα 4 γραμμάρια, ροδόσταγμα 40 γραμμ., νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλέας 40 γραμμ. Μὲ τὸ μῖγμα αὐτό, πλένουμε τὶς φακίδες δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἡ κουζίνα σας

ΚΡΕΑΣ ΜΕ ΚΟΝΙΑΚ

Ἀλατίσατε καὶ δέσετε μὲ ἕνα κομμάτι σπάγγο τὸ μοσχαρίσιο κρέας. Ρίξετέ το σὲ ζεστὸ βούτυρο μὲ νερὸ καὶ ἕνα ποτηράκι κονιάκ. Ὕστερα πιπέρι, καρόττα, κρεμμύδια, σκόρδο. Ἀφῆστε το νὰ βράσῃ ἐπὶ 3 ὧρες.

Σερβίρετέ το ὕστερα μὲ γαρνιτοῦρα πατᾶτες ἀρακᾶ ἢ σπανάκι πουρέ.

ΤΙ ΘΑΥΜΑ
ἡ Ἀερο-ραντιοπερμανὰντ
τοῦ ΜΗΤΣΟΥ
Σατωβριάνδου 6.—Τηλ. 31-591

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Αἱ ἀσκήσεις στὸ σπίτι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

10 λεπτὰ γυμναστική

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν εὐκαμψία τοῦ σώματός σας, γιὰ νὰ ἀντέχετε στὸν περίπατο, στὸ τέννις, στὸ κολύμπι, πρέπει νὰ τρέχετε καὶ νὰ πηδᾶτε. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὀμορφιὰ τῶν ποδιῶν σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πήδημα.

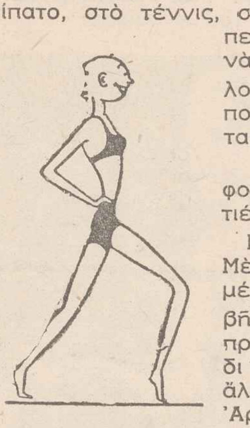

(Μὴ ξεχνᾶτε νὰ φορῆτε ἕνα σουτιέν).

Γύμνασμα πρῶτο. Μὲ τὰ χέρια στὴ μέση κάνομε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ πίσω πόδι πάντοτε ἴσιο. Τὸ ἄλλο λίγο κυρτό. Ἀρχίζομε ἀλλάζοντες πόδι νὰ πηδοῦμε ἔχοντας πάντοτε τὰ πόδια στὴν ἴδια θέση ποὺ ἀνέφερα πρίν. Μὴ πηδᾶτε ποτὲ μόνο μὲ τὰ πόδια. Ὅλο τὸ σῶμα, οἱ μηροί, ἡ κοιλιά, ἡ πλάτη, τὸ στῆθος πρέπει νὰ κινοῦνται σὰν τὸ καουτσούκ.

Τὸ σῶμα ἴσιο. Τὰ πόδια κλειστὰ πατῶντας μόνο στὴν ἄκρη. Πηδᾶτε δυὸ φορὲς κ' ὕστερα κάμπτετε τὸ σῶμα, σὰν καθισμένες. Μὴ σταματᾶτε ποτέ. Οἱ κινήσεις πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ρυθμικὲς καὶ γρήγορες.

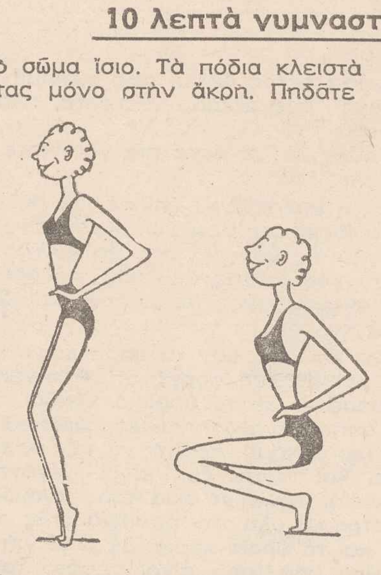

Συμβουλαὶ

Τὸ νερὸ ποὺ ἔβρασαν μέσα οἱ ξηρὲς ἄσπρες φασόλες καθαρίζει τὰ λινὰ ὑφάσματα.

◆

Μποροῦμε νὰ κάνωμε μιὰ τρύπα σὲ ἕνα κομμάτι γυαλὶ χωρὶς νὰ τὸ σπάσωμε, ἐὰν στὸ μέρος ποὺ πρόκειται νὰ τρυπήσωμε βάλωμε νέφτι.

◆

Ὁ λόξυγγας σταματᾶ ἀμέσως, ἐὰν φᾶμε ἕνα κουταλάκι ζάχαρι, πούδρα χωρὶς νερό. Τὰ διαμάντια καθαρίζουν ἂν τὰ ἀφήσωμε μέσα σὲ ἀλκοὸλ ἐπὶ δύο ὧρες.

◆

Γιὰ νὰ ἀποφύγωμε τὴν ἀϋπνία κλείνομε τὰ αὐτιὰ μὲ ἕνα κομμάτι μπαμπάκι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ὀλίγη βαζελίνη. Ξαπνώνομε ἀφοῦ πιοῦμε ἕνα ποτήρι τίλλιο.

◆

Γιὰ νὰ καθαρίσωμε τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ πιάνο βρέχομε ἕνα κομμάτι φανέλλα μὲ αἰθέρα καὶ τὸ τρίβομε στὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου.

Διὰ τὰς μητέρας

Ἀπὸ σήμερον Τετάρτην καὶ ὥραν 10 π.μ. — 1 μ.μ. ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ὀργανώνουν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, Ἀκαδημίας 46, τρεῖς κατὰ σειρὰν διαλέξεις διὰ νεάνιδας μὲ ὁμιλητρίας τὰς κ. κ. Κ. Ἐλεοπούλου, Α. Δοξιάδη καὶ τὴν δεσποινίδα Φραγκάκη. Ὑπὸ τῶν αὐτῶν συλλόγων ὀργανοῦνται διὰ τὴν προσεχῆ Τρίτην καὶ ὥραν 5—7 μ.μ. δύο διαλέξεις διὰ μητέρας εἰς τὴν αἴθουσαν Κοργιαλενίου, Ἀκαδημίας 46, μὲ ὁμιλητὰς τοὺς κ. κ. Μωραΐτην καὶ Α. Δοξιάδην.

◆

Τὸ σχολεῖον

Σ' ἕνα μικτὸν σχολεῖον ὑπάρχουν διπλάσια κορίτσια ἀπὸ ἀγόρια. Κάθε πρωὶ τὰ κορίτσια φθάνοντας χαιρετιῶνται μεταξύ τους καὶ τὸ ἴδιο κάνουν τὰ ἀγόρια. Τὰ κορίτσια χαιρετοῦν κάθε ἀγόρι καὶ φυσικὰ τὰ ἀγόρια ἀνταποδίδουν τὸ χαιρετισμό. Ἀγόρια καὶ κορίτσια χαιρετοῦν τὸ διευθυντή, ὁ ὁποῖος ἀποδίδει τοὺς χαιρετισμούς. Κάθε πρωὶ ἀνταλλάσσονται 1332 χαιρετισμοί.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα ἀγόρια καὶ πόσα κορίτσια ὑπάρχουν στὸ σχολεῖο;

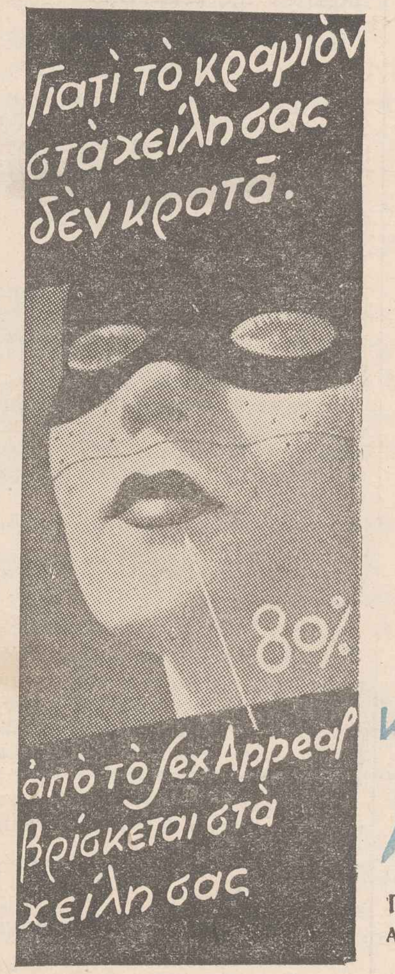
Γιατὶ τὸ κραγιὸν στὰ χείλη σας δὲν κρατᾶ.
80%
ἀπὸ τὸ Sex Appeal βρίσκεται στὰ χείλη σας

Πόσον πονηροὶ εἶναι οἱ ἄνδρες. Πῶς κατορθώνουν νὰ διακρίνουν στὰ χείλη σας ὅ,τι δὲν ὑποπτεύεσθε. Κάνετε ὅπως ἐμεῖς ἕνα πείραμα: μεταχειρισθῆτε 7 μάρκες κραγιόν, θὰ διαπιστώσητε μερικὰς στιγμὰς ἔπειτα ἀπὸ τὴν χρῆσιν των, ὅτι ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κραγιὸν “ΡΕΑ„ σπάζουν στὰ χείλη καὶ γίνονται κόκκινα λέπια.

Ὁπότε τὰ ὡραιότερα πρόσωπα χάνουν τὴν χάριν των ἐξ' αἰτίας αὐτῶν τῶν κραγιόν.

Ὁ χημικὸς τῆς ἀρωματοποιΐας “CANA„ ἐπέτυχε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα κραγιὸν μὲ σύνθεσιν ἀπολύτως ὁμοιογενῆ ἡ ὁποία σχηματίζει στὰ χείλη ἕνα στρῶμα ἐλαστικόν.

ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea
ΠΡΟΪΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ Cana

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αἱ διασκεδάσεις τῆς οἰκογενείας

ΤΟ „ΜΑ-ΤΖΙΚ”

Εὔκολος ζωγραφική

Ἰδοὺ ἄλλο ἕνα εὔκολο ζωγραφικὸ παιγνίδι ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ δημοσιεύσαμε τὴν περασμένην ἑβδομάδα:

Τὰ διάφορα ἀριθμημένα τμήματα τῆς εἰκόνος θὰ χρωματισθοῦν, σύμφωνα μὲ τὸν κατωτέρω πίνακα:

Χωρὶς ἀριθμό: Σκοῦρο πράσινο.
1=Κίτρινο.
2=Πορτοκαλί
3=Μώβ.
4=Καφέ.
5=Μπλέ.
6=Μαῦρο.
7=Ἄσπρο.
0=Πράσινο ἀνοικτό.

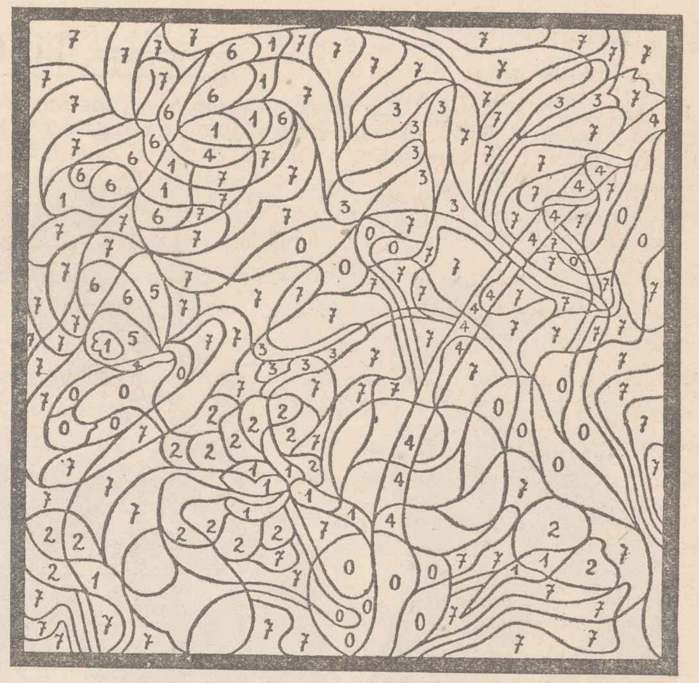

Τὸ παιγνίδι τῶν σκιῶν

Ἰδοὺ ἄλλο ἕνα ὡραῖον σχῆμα ποὺ γίνεται μὲ τὶς σκιὲς τῶν χεριῶν:

Ὁ ταῦρος.—Ἁπλῶστε τὸ δεξὶ χέρι, διπλῶστε τὸν ἀντίχειρα στὴν πρώτη φάλαγγα τῶν τεσσάρων ἄλλων δακτύλων, ὅπως στὸ σχῆμα 5 τῶν γυμνασμάτων ποὺ παραθέσαμε. Βάλτε τὸ ἀριστερὸ χέρι σας στὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, σηκῶστε τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτην γέρνοντάς τους ἐλαφρῶς καὶ θὰ ἔχετε τὰ κέρατα.

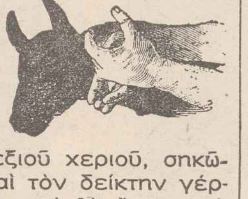

◆

Μαγικὴ εἰκὼν

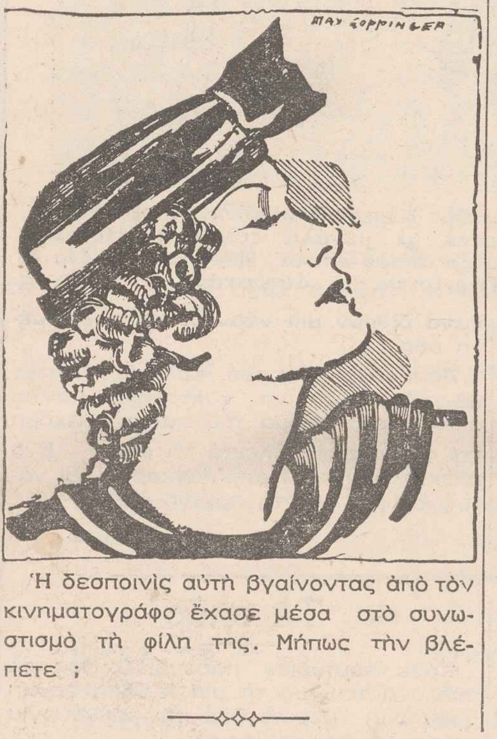

Ἡ δεσποινὶς αὐτὴ βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἔχασε μέσα στὸ συνωστισμὸ τὴ φίλη της. Μήπως τὴν βλέπετε;

◆

Μεταγραμματισμὸς

Ἂν Τα βγάλῃς καὶ Ρο βάλῃς θὰ ἰδῇς
μὲ ἀπορία,
ἀπὸ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
νὰ γενῇ ποταμὸς στὴ Γερμανία

Τὰ πορτοκάλια

Στὴ γειτονιά μου τρία ἀδέρφια ἔχουν μιὰ πορτοκαλλιά. Μιὰν ἡμέρα ἤθελα πορτοκάλλια. Πῆγα στὸ μεγαλείτερο ἀδελφὸ καὶ τοῦ εἶπα νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ κόψω ἀπὸ τὴν πορτοκαλλιά του. Μοῦ εἶπε: «Πήγαινε ἀλλὰ θὰ μοῦ φέρῃς τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα κόψῃς καὶ μισὸ πορτοκάλλι». Κατόπιν πῆγα στὸ δεύτερον ἀδελφὸ ποὺ μοῦ εἶπε τὸ ἴδιο: ἤθελε τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα μοῦ μείνουν καὶ μισὸ πορτοκάλλι ἀκόμη. Κι' ὁ τρίτος ὁ μικρότερος τὸ ἴδιο· ἤθελε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα καὶ μισὸ πορτοκάλλι.

Πῆγα καὶ ἔκοψα πορτοκάλλια ποὺ γέμισα τὶς τσέπες μου. Τοὺς ἔδωσα ὅπως μοῦ εἶπαν—χωρὶς νὰ κόψω κανένα πορτοκάλλι—καὶ μοῦ ἔμεινε ἐμένα μόνο ἕνα.

Τώρα δὲν θυμοῦμαι πόσα ἔκοψα στὴν ἀρχὴ ἀπ' τὴν πορτοκαλλιά. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε σεῖς;

(Ἐστάλη ὑπὸ Π. Δ. Χρυσανθάκη)

◆

Συναρμολόγησις εἰκόνος

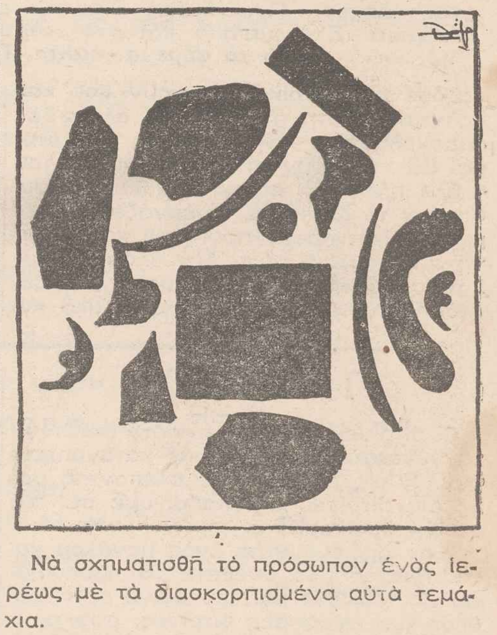

Νὰ σχηματισθῇ τὸ πρόσωπον ἑνὸς ἱερέως μὲ τὰ διασκορπισμένα αὐτὰ τεμάχια.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κακαδέλη)

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ — ΘΗΣΕΩΣ
Nouveautés εἰς μεγάλην Ποικιλίαν Ποιοτήτων καὶ σχεδίων τῶν γνωστοτέρων Ἀγγλικῶν Ἐργοστασίων. Λόγῳ ρεκλάμας, τιμαὶ ἠλαττωμέναι ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου — 24 Νοεμβρίου.
Α. Ε. “ΥΦΕΤ„

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιννίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1.—Ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτική.
2.—Σημειωματάριον.—Ψάρι.
3.—Μέρος τῆς ἡμέρας.—Μέρος τοῦ ἔτους.
4.—Τίτλος εὐγενείας.—Ἀφθονεῖ στὴν Ἀθήνα.
5.—Τὸ καλλίτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ.—Ὄνομα Ἑλληνικοῦ πλοίου τῆς ἀκτοπλοΐας.
6.—Ἡ ἄλλη.
7.—Ἤπειρος.—Ὁ πρόγονός μας.
8.—Γάλλος πολιτικός.— Τὰς πίνομεν εὐχαρίστως.
9.—Εἰδικὸς σύνδεσμος.—Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
10.—Ἀρχαῖος φιλόσοφος.— Ὅ,τι μένει μετὰ τὸ κάψιμο.
11.—Ξαναγύρισμα νοερῶς στὰ περασμένα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1.—Καύσιμος ὕλη.—Διεθνὲς σῆμα κινδύνου.
2.—Ἑλληνικὴ νῆσος.—Τὸ ἄκρον....
3.—Ὀπτασία.—Κονδυλοφόρος τῆς τσέπης.
4.—Ἄγριον θηρίον (φωνηεντόληκτον). Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. —Συμπερασματικόν.
5.—Ὅλοι οἱ ἱερωμένοι ἀρχίζουν ἔτσι. —Ὁ διάβολος...χωρὶς κεφάλι.—Δύο γράμματα ποὺ εἶναι ἕνα στὶς ξένες γλῶσσες.
7.—Ἡ οὐρὰ τοῦ ἀλόγου...—Ἰταλὶς μυθιστοριογράφος. — Τὸ τέλι....χωρὶς φωνήεντα.
8.—Γράφεται ἀντὶ τοῦ «κύριε».—Ὑπάρχει στὰ κέντρα.—Ἀγὼ.....ἀκέραλο.
9.—Μεγάλος κόλπος.—Ἡ τελευταία νῆσος τῆς Ἑλλάδος (ἀνορθόγραφος).
10.—Μέρος τοῦ θεάτρου.—Τμῆμα στόλου.
11.—Ἄντρας...χωρὶς κεφάλι.— Φυσικὴ κλωστή.

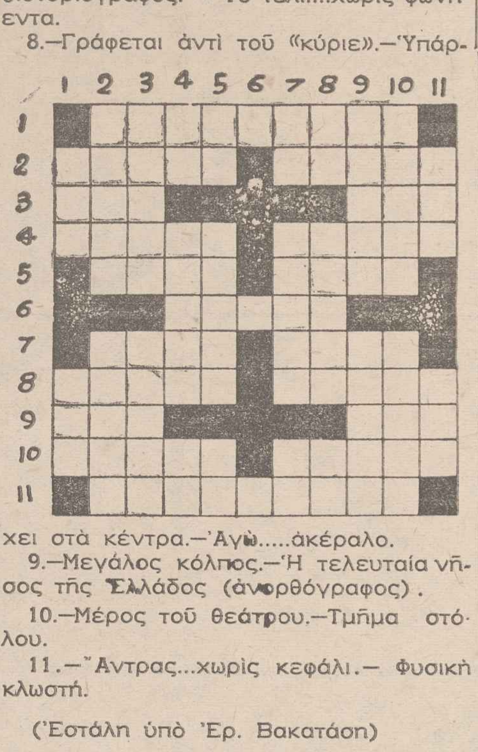

(Ἐστάλη ὑπὸ Ἐρ. Βακατάση)

Αἱ λύσεις

Σταυρωταὶ λέξεις

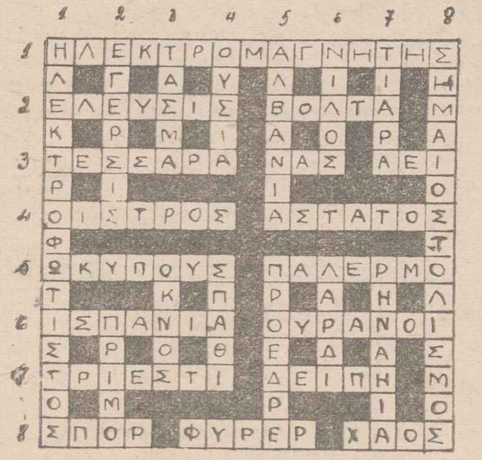

	1		2		3		4		5		6		7		8
1	Η	Λ	Ε	Κ	Τ	Ρ	Ο	Μ	Α	Γ	Ν	Η	Τ	Η	Σ
	Λ	■	Γ	■	Α	■	Υ	■	Λ	■	Ι	■	Ι	■	Η
2	Ε	Λ	Ε	Υ	Σ	Ι	Σ	■	Β	Ο	Λ	Τ	Α	■	Μ
	Κ	■	Ρ	■	Μ	■	Ι	■	Α	■	Ο	■	Ρ	■	Α
3	Τ	Ε	Σ	Σ	Α	Ρ	Α	■	Ν	Α	Σ	■	Α	Ε	Ι
	Ρ	■	Ι	■	■	■	■	■	Ι	■	■	■	■	■	Ο
4	Ο	Ι	Σ	Τ	Ρ	Ο	Σ	■	Α	Σ	Τ	Α	Τ	Ο	Σ
	Φ	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Τ
5	Ω	Κ	Υ	Π	Ο	Υ	Σ	■	Π	Α	Λ	Ε	Ρ	Μ	Ο
	Τ	■	■	■	Κ	■	Π	■	Ρ	■	Α	■	Η	■	Λ
6	Ι	Σ	Π	Α	Ν	Ι	Α	■	Ο	Υ	Ρ	Α	Ν	Ο	Ι
	Σ	■	Ρ	■	Ο	■	Θ	■	Ε	■	Δ	■	Α	■	Σ
7	Τ	Ρ	Ι	Ε	Σ	Τ	Ι	■	Δ	Ε	Ι	Π	Η	■	Μ
	Ο	■	Μ	■	■	■	■	■	Ρ	■	■	■	Ι	■	Ο
8	Σ	Π	Ο	Ρ	■	Φ	Υ	Ρ	Ε	Ρ	■	Χ	Α	Ο	Σ

◆

Τὸ τετράγωνον καὶ τὰ ἄστρα

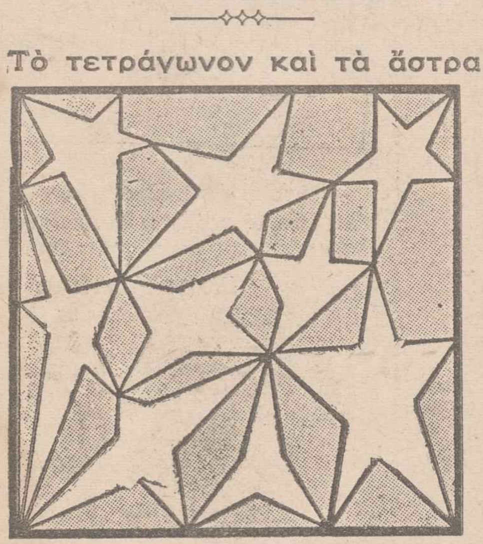

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἄστρα μέσα στὸ τετράγωνο.

◆

Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ ἀεροπόρος φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μέσα στὰ σύννεφα μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀνάγνωσις ἐπιγραφῆς

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ποὺ οἱ πιστοὶ τῆς νέας θρησκείας ὑφίσταντο ἀγρίους διωγμούς, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιοῦν διάφορα στρατηγήματα γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλύπτωνται. Τελευταίως στὰ ἐρείπεια ἑνὸς ναοῦ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, εὑρέθη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

ΕΥΕΤΣΙΠ
ΗΜΙΑΥ
ΕΡΕ
ΑΝΥ

Οἱ ἀρχαιολόγοι βασανίστηκαν πολὺ νὰ τὴν διαβάσουν. Μήπως σᾶς εἶνε εὐκολώτερο;

Τὰ σακκιὰ

Τὸ ἕνα σακκὶ εἶναι 30 ὀκάδες καὶ τὸ ἄλλο 10 (15—5).

◆

Τρίγωνον

ΣΩΛΩΝ—ΟΘΩΝ—ΛΩΤ—ΩΝ—Ν

◆

Στοιχειόγριφος

Ἄνθη—Ξ—ἄνθη.

◆

Συναρμολόγησις εἰκόνος

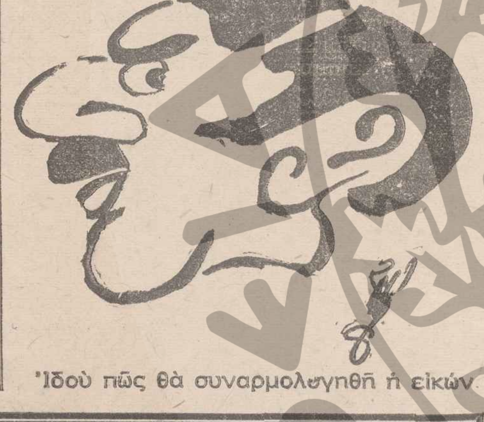

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῇ ἡ εἰκών.

ΟΙΚΟΣ ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΥ «ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ»
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΩΡΤΖΗ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΘΗΣΕΩΣ 128 (Στοὰ Καραντινοῦ)
Τηλέφωνος 9497 — ΚΑΛΛΙΘΕΑ
Ὀντουλασιὸν Μαρσέλ, Ὀντουλασιὸν μὲ νερό. — Κοπὴ μαλλιῶν, Περμανάτ, Βαφὴ τριχῶν, Λούσιμο, Μανικιούρ. — Καλλυντικὰ διάφορα.

Ὁ Ἕσπερος ἀπαντᾶ...

Δόνα Κάρμεν. Γιὰ ποῦ τὴν ἀνταπόκρισι; Διὰ τὸ Ἀγρίνι ἢ τὸ Μεσολόγγι; Τὸ πεζό σας καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ στὴ σελίδα συνεργασιῶν, ποὺ θὰ ἀνοίξουμε σὲ λίγο. Προσέξετε περισσότερο τὸ γράψιμο καὶ ἀκόμη διαβάζετε πολλὲς φορὲς κεῖνο ποὺ θὰ γράψετε. Ἡ «Τσιγγάνα» ὄχι καλὴ μετρικῶς. Γιὰ προσέχτε το. Ἀντίθετα, πλημμυρίζει ἀπὸ αἴσθημα, ποὺ φαίνεται πὼς δὲν σᾶς λείπει.

Κ. Παπαδόπ. Αἱ σταυρωταὶ λέξεις σας ὄχι καλαί. Προσέξατε τὰς δημοσιευομένας. Τὰ μαῦρα πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερα καὶ μὲ κάποιαν συμμετρίαν. Ἀκόμη, νὰ γράφετε καθαρὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ χαρτιοῦ. Τὸ διήγημά σας καλό, ἀλλ' εἶναι δημοσιευμένο. Στείλετε κάτι, ἀλλὰ μικρό. Θὰ τὸ περιμένουμε. Πάντως μὴν εἶσθε βιαστικός, ἀφοῦ εἶστε τόσο μικρὸς ἀκόμη.

Σπ. Πρωτοφ. Αἱ σταυρωταὶ λέξεις σας καλαί. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Στεφάνι. Πολὺ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ φροντίσατε γιὰ τὸν «Ἕσπερο» ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Ἡ νουβέλλα σας ἀρκετὰ καλὴ στὴν ὑπόθεσι καὶ πρωτότυπη, μὰ θέλει ἀκόμη καὶ νὰ τὴν ἐργασθῆτε. Συνεχίσατε καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σᾶς βοηθήσωμε.

Ἀνδρ. Ὀδυσ. Χαλκίδα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο σας. Κακὸ κάνουν ὅσοι ἀποθαρρύνουν τοὺς νέους. Ἰδοὺ καὶ τὸ πεζοτράγουδό σας, γεμᾶτο ἀγάπη γιὰ τὴ φυσι.

ΧΙΟΝΙ ΣΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ

Μὲ τ' ἄνοιγμα τοῦ παραθυριοῦ ψηλὰ στῆς Δέλφης τὶς κορφὲς φάνηκε τὸ πρῶτο χιόνι. Κάτασπρο, σὰν τὴν ἁγνὴ ψυχή, ἔλαμψε ἀπὸ τὶς λίγες πρωινὲς ἀκτῖνες τοῦ βασιλιᾶ τοῦ ἥλιου, ποὺ χτύπησε ἐπάνω του, ξεφεύγοντας κλέφτικα μέσα ἀπ' τὰ μαῦρα σύννεφα.

Ἕνα παγωμένο βορηαδάκι, ποὺ ἦλθε ἀπὸ ψηλά, μπῆκε ἀπ' τὸ μισάνοιχτο παράθυρο καὶ μᾶς ἔφερε τοὺς χαιρετισμούς του.

Καλῶς μᾶς ἦλθες, παιδὶ τοῦ Βορηᾶ. Χάθηκες ἀπ' τὸν περυσινὸ τὸ χρόνο, ἀγαπητέ μας φίλε, ἀλλὰ δὲν μᾶς ξέχασες. Ἦλθες πάλι ἐφέτος κι' ὁ ἐρχομός σου γεμίζει τὴν ψυχή μας ἀπὸ μιὰ ἀνέκφραστη χαρά.

Ἔλα σὲ νοσταλγήσαμε: Θέλουμε νὰ παίξουμε, σὰν τὰ μικρὰ παιδιά, πάνω στὸ κατάλευκο σεντόνι π' ἅπλωσες· θέλουμε νὰ νοιώσουμε τὸ παγωμένο χάδι σου στὸ πρόσωπό μας.

Ἔλα καὶ μὴν στερῇς ἀπὸ αὐτούς, ποὺ τόσο σ' ἀγαποῦν, μιὰ ἀνείπωτη, μιὰ μεγάλη εὐτυχία, ποὺ νοιώθουν στὴν καρδιά τους, σὰν ξεπροβάλλῃς ψηλὰ στὶς κορφὲς τοῦ βουνοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀγιάννην. Ἀγρίνι. Μὰ γιατί θέλετε νὰ γίνετε ἀνταποκριτὴς ὅλων τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν; Ἔχω στὰ χέρια μου τρεῖς ἐπιστολές σας, σὲ τρεῖς ἐκδότας. Καὶ γράφετε σ' ὅλους τὰ ἴδια. Τέλος πάντων, εἶσθε πολὺ νέος, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴ φωτογραφία σας, καὶ σᾶς συγχωρῶ γι' αὐτὴ τὴ βιασύνη. Μάλιστα θὰ σᾶς κάνουμε ἀνταποκριτὴ τοῦ «Ἑσπέρου», ἂν μᾶς ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ φροντίζετε μόνο γιὰ μᾶς. Ὁ «Η. Κ.» δὲν ἐκδίδεται. Δὲν τὸ ἐμάθατε, ἀφοῦ θέλετε νὰ γίνετε ἀνταποκριτής του;

Β. Κ. Παραμυθιά. Εὐχαριστοῦμε. Πολὺ καλὰ κάμνετε καὶ ἀσχολεῖσθε μὲ τὰ γράμματα. Ἐμεῖς πάντως θὰ σᾶς βοηθήσουμε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μελετήσετε λίγο καὶ νὰ ἐπιμείνετε μὲ θάρρος. Τί θὰ βγῇ, ἂν δημοσιευθῇ ἕνα τραγούδι σας ὄχι καλό. Γράφετε λοιπὸν κάτι καλλίτερο καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Ἀπὸ τὰ ἀποσταλέντα δημοσιεύουμε αὐτὸ τὸ ἑξάστιχο. Ἐξετάσατέ το καὶ μόνος σας, γιὰ νὰ δῆτε ὅτι ἔχουμε δίκηο σ' ὅ,τι σᾶς γράφουμε στὴν ἀρχή.

«Κόρη σκληρή, σὲ ἀγαπῶ, τρελλαίνομαι γιὰ (σένα,
γιὰ σένα δίνω θησαυρούς, στολίδια ζηλεμμένα
Στὰ δίχτυα σου μὲ φέρανε τὰ δυὸ γλυκά σου (μάτια,
γιὰ σένα δίνω τὴ ζωὴ καὶ γίνομαι κομμάτια.
Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ πῶ, Κόρη ξανθή, γιο- (μάτη,
μόνον σπλαγχνίσου με καὶ σὺ καὶ δός μου (λίγ' ἀγάπη».

Νοέμβριος 1936.

Δ. Κ. Βόλον. Ἂν σᾶς γνωρίζῃ ὁ πράκτωρ, ἂς σᾶς δώσῃ μιὰ σχετικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Ἀνδρουλιδάκη καὶ στείλετέ την στὰ γραφεῖά μας.

Γ. Κ. Νεάπολιν. Εὐχαριστοῦμε. Τὸ πεζό σας δείχνει μιὰ ἀρχὴ καλή. Συνεχίσετε καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σᾶς βοηθήσουμε.

Α. Α. Γιάννενα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ἀλλὰ τὸ «Νανούρισμά» σας πολὺ μεγάλο καὶ ὄχι τεχνικό. Θέλετε νὰ γράφετε τραγούδια; Διαβάσετε τοὺς ποιητάς μας τοὺς γνωστοὺς καὶ προσέξετε τὸ μέτρο. Γιὰ διαβάστε καὶ μόνος σας, τυπωμένο, ἕνα τετράστιχό σας:

«Ὅπως τὸ φλοῖσβο στὸ νερὸ νανουρίζει μές (στὰ φύκια
ἔτσι καὶ τὸ γλυκὸ νανούρισμα τῆς ἄνοιξης (στὰ φύλλα
μοῦ χαϊδεύει ἁπαλὰ τὸ τρυφερὸ κορμί μου
καὶ μοῦ νανουρίζει γλυκὰ τὸν πόνο στὴν ψυ- (χή μου».

Τί λέτε; Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργο σας; Διαβάσετε λοιπὸν καὶ ἐπιμείνετε κι' ἐμεῖς, τότε, θὰ σᾶς βοηθήσουμε.

Μ. Σ. Καρπενῆσι. Στείλετε δυὸ φωτογραφίες. Τὰ ἀποσταλέντα εἰς τὴν σελίδα ἀναγνωστῶν, ποὺ θ' ἀνοίξουμε σὲ λίγο.

Γ. Σαλ. Τὸ γράμμα σας μᾶς συνεκίνησε. Μὰ ὁ θάνατος τοῦ πατέρα σας καὶ φίλου μας, ποὺ μάθαμε, μᾶς πλήγωσε βαρειά. Ἐγκάρδια συλλυπητήρια. Σὰν γυρίσετε, ζητήσετε τὸν κ. Ἀνδρουλιδάκη στὰ γραφεῖά μας.

Α. Κ. Ἐνταῦθα. Χωρὶς κομπλιμέντα, εἶσθε μιὰ ἐξαίρεσι σ' αὐτὰ ποὺ λαβαίνουμε. Τὸ τραγουδάκι σας δὲν εἶναι βέβαια ἐξαιρετικό, μὰ εἶνε προσεγμένο στὸ μέτρο καὶ πάλλεται ἀπὸ αἴσθημα. Ἀλλάξαμε μιὰ λέξι κακόηχη καὶ ποὺ δὲν πήγαινε ἐκεῖ τοὐλάχιστο, ποὺ τὴν εἴχατε τοποθετήσει καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε.

Μ. Κ. Θὰ τὸ διαβάσουμε καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε. Εὐχαριστοῦμε.

Κον Κ. Γ. Θέρμον. Ἡ «Καρδερίνα» σας δείχνει πὼς μπορεῖ νὰ γράφετε, ἅμα συνεχίσετε νὰ διαβάζετε κι' ἅμα ἐπιμείνετε. Ἐτέθη ὑπὸ κρίσιν.

Κον Κ. Πολ. Πάτρας. Πολὺ αἴσθημα, στίχος καλός. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Θ. Κυρ. Θεσσαλονίκην. Ἀποσταλέντα διεβιβάσθησαν ἁρμόδιον συντάκτην. Παρακολουθήσετε τὰς στήλας: «Γιὰ νὰ περνᾶτε τὶς ὧρες σας». Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας. Φροντίσατε γιὰ τὸν «Ἕσπερο» μεταξὺ τῶν φίλων σας.

Κον Ἀγ. Παπ., Ἐνταῦθα. Πολὺ καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Φροντίσατε γιὰ τὸν «Ἕσπερο» μέσα στὸν πολυπληθῆ κύκλο σας, ποὺ θ' ἀρέσῃ ἀσφαλῶς.

Κον Λ. Πετροπ. Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Κον Ἑλληνικιώτην. Τὸ διήγημα σας πολὺ χαριτωμένο. Συνεχίσατε τὴν ἐργασία σας, θὰ δημοσιευθῇ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς προσπάθειές σας, σχετικὰ μὲ τὸν «Ἕσπερο». Περιμένουμε τὰς ἐνεργείας σας.

Κον Ν. Τερ. Ἐνταῦθα. Γιὰ ἐξηγῆστέ μας: «Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ φωτίζεται ἕνα δωμάτιο μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ δίδει μάλιστα στοὺς τοίχους.... «παράξενους χρωματισμούς», καὶ ἡ νέα, ποὺ κάθεται σ' ἕνα ντιβάνι, νὰ κρατῇ κάποιο γράμμα στὸ χέρι της καὶ νὰ τὸ διαβάζῃ;» Λογικὰ ἢ φωτίζεται μὲ τ' ἀσημένιο ἢ τὸ λευκὸ—ὄχι «χρυσὸ»—φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κάποια λουρίδα δωματίου καὶ στὸ ἄλλο εἶναι σκοτάδι, ὅτε τὸ γράμμα δὲ ....διαβάζεται, ἢ ἔχει φῶς, ὅτε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δὲν φαίνεται καὶ τὸ γράμμα διαβάζεται. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ξεκαθαρίζετε παρακάτω. Λέτε: «ἔστριψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ». Εἴμεθα σύμφωνοι; Προσέχτε λοιπὸν λίγο, γιατὶ τὸ γράφιμό σας εἶναι καλό.

Ν. Νικολ. Θεσσαλονίκην. Δυστυχῶς, δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα. Ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ γνωρίζῃ πολλὰ γράμματα, ἐκτὸς πιὰ ἂν ἔχῃ τὴν ἐπιφοίτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σ. Α. Ντουρ. Λευκάδα. Ἡ παρεξήγησις ὀφείλεται εἰς ἓν τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ προβλήματος. Τὸ ὀρθὸν εἶναι ὅτι μετὰ δεκαετίαν τὸ σύνολον τῶν τριῶν ἡλικιῶν θὰ εἶναι τριπλάσιον τῆς σημερινῆς ἡλικίας τῆς μητρός. Τότε εἶναι ὀρθὴ ἡ λύσις 70—60—20. Ἔχομεν δηλαδὴ πρὸ δεκαετίας 120=20Χ6 καὶ μετὰ δεκαετίαν 180=60Χ3.

Γιάν. Γιώταν, Πάτρας. Ἐλήφθησαν. Θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε μὲ τὴν σειράν σας.

Κ. Μακρῆν, Χαλκιδικήν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλήφθησαν. Παρακολουθεῖτε τὴν στήλην αὐτὴν καὶ θὰ ἰδῆτε τὴν ἀπάντησιν.

Ἀν. Σ. Παυλ., Χανιά. Ἀρκετὰ καλό, παρὰ τὴν μικράν σας ἡλικίαν. Εἶσθε υἱὸς τοῦ Στεφάνου;

Βασ. Θανοπ., Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. Θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν.

Α. Α. Θεσσαλονίκην. Θυμίζετε Κρυστάλλη. Ἐπιμείνετε καὶ διαβάσετε. Θὰ δημοσιευθῇ.

Γερ. Μεσ. Μεσολόγγι. Ὅταν γράφετε κάπου, πάρετε μιὰ κόλλα χαρτὶ ἀτσαλάκωτο καὶ καθαρὸ—ποὺ δὲν κοστίζει. Κατόπιν μεταχειρισθῆτε μελάνη, ὥστε, καὶ ἂν κακογράφετε, νὰ μποροῦν νὰ σᾶς διαβάσουν. Ὁ ὑποφαινόμενος δὲν μπόρεσε—μὲ λύπην του, βεβαιωθῆτε,—νὰ διαβάσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα σας, παρὰ μόνη τὴ λέξι «Βιόλα», ποὺ τὴν γράφετε μὲ δύο «λ», ἐνῶ θέλει μὲ ἕνα.

Γ. Κακαδ. Τὰ παιγνίδια σας πολὺ καλά. Δημοσιεύονται, ὡς θὰ παρατηρήσετε.

Κον Α. Ἐνταῦθα. Θέλετε Ὀνειροκρίτη; Θὰ φροντίσουμε νὰ σᾶς ἱκανοποιήσουμε.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ